

Juan Carlos Ortiz:

UČENÍK

O B S A H

PRVÁ ČASŤ - NOVÉ VÍNO

1.	Evanjelium podľa svätých veriacich v evanjelium	2
2.	Evanjelium kráľovstva	4
3.	Sluhovia kráľovstva	8
4.	Život v kráľovstve	10
5.	Kyslík kráľovstva	13
6.	Láska k blížnym	16
7.	Bratská láska	18
8.	Láska na spôsob zemiakovej kaše	22
9.	Reč kráľovstva	23
10.	Otvorené oči	27

DRUHÁ ČASŤ - NOVÉ KOŽICE NA VÍNO

11.	Navždy dieťaťom?	30
12.	Rast	34
13.	Členovia alebo učenici?	37
14.	Formovanie učeníkov	40
15.	Svätá protestantská tradícia	43
16.	Meniace sa tradície	46
17.	Po nedeľnom ráne	48
18.	Bunka	51
19.	Zasľúbenie Otcovo: Nové srdce	54
20.	Zasľúbenie Otcovo: Nová moc	56

PRVÁ ČASŤ - NOVÉ VÍNO

Kto je učeník? Je to človek, ktorý nasleduje Ježiša Krista. Ale to, že sme kresťania, ešte nevyhnutne neznamená, že sme Jeho učeníci, dokonca aj keď sme členmi Jeho kráľovstva. Nasledovať Krista, to znamená uznať Ho za Pána, znamená to slúžiť Mu ako otrok. Znamená to aj lásku a chválu.

O tomto hovorí prvá časť tejto knihy.

1. Evanjelium podľa svätých veriacich v evanjelium

„A čo ma voláte Pane, Pane a nečinite čo hovorím?“ {Lk 6:46}

V španielčine máme zaujímavý problém so slovom pán. Pán je seňor, ale to isté slovo sa používa aj na oslovenie človeka. Hovoríme Señor Smith, Señor Williams a Señor Ježiš. (Je to tak, ako v slovenčine - pán Novák, pán Kováč, pán Ježiš.)

Výsledkom je to, že sme v španielčine stratili zmysel slova „pán“. Ak nazývame Ježiša pánom (Señor), nie je v tom v skutočnosti nič veľmi silné.

Odkedy som prišiel medzi anglicky hovoriacich ľudí, zistil som, že majú ten istý problém, hoci majú dve odlišné slová „mister“ a „lord“. Možno je to preto, že myslia na anglických lordov, na ktorých niekedy nebolo čo obdivovať. Slovo "Pán" dnes neznamená toľko, ako v časoch Pána Ježiša. Vtedy to znamenalo absolútnu autoritu, niekoho prvého, niekoho, kto je nad všetkým, majiteľa celého stvorenstva. Grécke slovo „kyrios“ („pán“) napísané malými písmenami bol titul, ktorým svojho pána oslovovali otroci. Ale ak bolo napísané veľkými písmenami, označovalo jedinou osobu v celom Rímskom impériu. Rímsky cisár bol PÁN. Fakt je, že keď sa verejní zamestnanci a vojaci stretávali na ulici, mali hovoriť ako pozdrav: „Cézar je Pán!“ A odpoveď mala znieť: „Áno, Pánom je Cézar.“

A tak mali kresťania problém. Keď ich pozdravovali „Cézar je Pán!“, oni odpovedali: „Nie, Ježiš Kristus je Pán!“ To okamžite vyvolávalo ťažkosti. Nie preto, že by Cézar žiaril na meno. Bolo to oveľa hlbšie, ako žiarlivosť. Cézar vedel, že kresťania tým naozaj myslia to, že sú poddaní inej autorite a že na stupnici hodnôt ich života znamená Ježiš Kristus viac ako Cézar.

Hovorili: „Cézar, môžeš s nami do určitej miery počítať, ale ak sa máme rozhodnúť, ostaneme pri Ježišovi, lebo Jemu sme odovzdali svoj život. On je prvý. On je Pán. On je najväčšou autoritou“. Niet divu, že Cézar kresťanov prenasledoval.

Evanjelium, ktoré máme v Biblii, je evanjelium kráľovstva Božieho, Predstavuje Ježiša ako Kráľa, ako Pána, ako najväčšiu autoritu. Ježiš je celkom uprostred. Evanjelium kráľovstva Božieho je evanjelium v centre s Kristom.

Ale v posledných storočiach sme počúvali iné evanjelium - ľudské evanjelium, s človekom v centre. Je to evanjelium veľkej ponuky. Evanjelium, ktoré ide na odbyt. Evanjelium neodolateľného, zvláštneho vyjednávania. Kazateľ hovorí: „Ľudia, ak prijmete Ježiša -“ (Vidíte, už tu je problém, lebo je to Ježiš, ktorý nás prijíma a nie naopak. Ale my sme dali na Ježišovo miesto človeka a tak je teraz človek veľmi dôležitý.)

Evanjelisti hovoria: „Úbohý Ježiš klope na dvere tvojho srdca. Prosím, otvor dvere. Nevidíš, že stojí vonku v chlade a na snehu? Úbohý Ježiš - otvor Mu dvere.“ Niet divu, že si poslucháč myslí, že keď sa stane kresťanom, urobí tým Ježišovi veľkú láskavosť.

Hovorili sme ľuďom: „Ak prijmete Ježiša, budete mať radosť, budete mať pokoj, zdravie, úspech,... Ak dáte Ježišovi desať dolárov, dostanete späť dvadsať dolárov...“ Vždy zdôrazňujeme ľudské záujmy. Ježiš je Spasiteľ, Lekár, Kráľ, ktorý prichádza pre mňa. Centrom nášho evanjelia je naše „ja“.

Naše zhromaždenia sú sústredené na človeka. Dokonca usporiadanie nábytku, stoličiek, kazateľne, chce vyhovieť človeku. Keď kazateľ vypracúva svoj program zhromaždenia, nerozmýšľa o Bohu, ale skôr o svojich poslucháčoch. „Pri prvej piesni budú všetci stáť - pri druhej budú sedieť, lebo už budú unavení - potom tam bude dueto, aby sa

trochu zmenila atmosféra - potom budeme robiť niečo iné - a to všetko sa musí zmestiť do jednej hodiny, aby sa ľudia príliš neunavili." Kde je Ježiš, Pán?

Naše piesne sú také isté. „Spočítaj dary, ktoré Pán ti dal“ – „Ježiš je môj“ – „Ježiš ma uspokojí“. Naše modlitby sa sústreďujú na človeka. „Pane, požehnaj môj dom, požehnaj môjho manžela, požehnaj moju manželku, požehnaj môjho psa, pre Ježiša Krista, amen.“ Tá modlitba vonkoncom nie je pre Ježiša - ale pre nás! Často používame správne slová, ale používame ich so zlým postojom. Klameme sami seba.

Naše evanjelium je ako Aladinova lampa - myslíme si, že ním potrasíme a dostaneme všetko, čo len chceme. Nečudo, že Karol Marx nazval náboženstvo ópium nás. Možno mal pravdu, nebol to hlupák. Vedel, že naše evanjelium je pre ľudí často iba únikom.

Ale Ježiš Kristus nie je ópium. On je Pán. Keď hovorí ako Pán, treba prísť, odovzdať sa Mu a splniť Jeho požiadavky.

Keby sa našim predstaveným cirkvi vyhrážala polícia a najvyšší kňaz, tak, ako sa vyhrážali apoštolom, pravdepodobne by sa modlili takto: „ó, Otče, buď nám milostivý. Pomôž nám, Pane. Buď milostivý k Petrovi a Jánovi. Nedovoľ, aby im vojaci ubližovali. Prosím, daj nám možnosť uniknúť. Nedovoľ, aby sme museli trpieť. Pozri sa, čo nám robia. Pane, zastav ich a nedovoľ, aby nám mohli škodiť.“ Nás, my, mňa, ja, ...

Ale keď čítame Skutky 4.kapitulu, vidíme, že ich modlitba bola pravým opakom. Všimnite si, ako často apoštolovia povedali "Ty" a "Tebe":

„A oni, keď to počuli, jednomyselne pozdvihli hlas k Bohu a povedali: Samovládca, Ty, ó, Bože, ktorý si učinil nebo a zem i more i všetko, čo je v nich, ty, ktorý si povedal skrze ústa Dávida, svojho služobníka: Prečo sa búria národy a ľudia vymýšľajú márne veci? Postavili sa králi zeme a kniežatá sa dovedna zišli proti Hospodinovi a proti jeho Pomazanému. Lebo sa naozaj zišli v tomto meste na tvojho svätého služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Herodes a Pontský Pilát s pohanmi a izraelským ľudom, aby vykonali všetko, čo predurčila tvoja ruka a tvoja rada, aby sa stalo. A tak teraz, ó, Pane, pohliadni na ich hrozby a daj svojim sluhom prasto a s celou smelosťou hovoriť tvoje slovo, kým ty vystrieš svoju ruku uzdravovať, a aby sa diali divy a zázraky skrze meno tvojho svätého Služobníka Ježiša. A keď sa pomodlili, zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, a zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a hovorili slovo Božie prasto a smelo.“ {Sk 4:24-31}

Niet divu! Po ich modlitbe sústredenej na Boha, to ani inak nemohlo byť. Toto nie je len hra so slovami, ale ide tu o ohromný problém postoja ľudí v našich zboroch. Nestačí, aby sme si len vymenili slovník, musíme dať Bohu svoje mozgy, nechať ich vyprať, vydrhnúť kefou a vložiť späť iným spôsobom. Musí byť zmenená celá naša stupnica hodnôt.

Sme ako stredovekí ľudia, ktorí mysleli, že Zem je stredom vesmíru. Mýlili sa a tak isto sa mýlime aj my. Myslíme si, že sme stredom vesmíru a že Boh, Ježiš Kristus a anjeli sa okolo nás otáčajú. Nebo je pre nás; všetko je tu pre náš úžitok.

Mýlime sa. Boh je stredom. Musíme zmeniť svoj stred gravitácie. On je slnkom a my sa otáčame okolo Neho.

Ale zmeniť sa je veľmi ťažké. Dokonca aj naša motivácia evanjelizácie je sústredená na človeka. Pamätám sa, ako často som počul v biblickej škole: „Ach, študenti, pozrite sa na stratené duše, ako hynú. Úbohí ľudia, idú do pekla. Každú hodinu ide do pekla ďalších 5822,5 osôb. Nie je vám ich ľúto?“ A my sme plakali. Povedali sme: „Úbohí ľudia! Poďme a zachráňme ich.“ Ako vidíte, nešli sme kvôli Ježišovi, ale kvôli strateným dušiam.

Môže to vyzeráť pekne, ale je to omyl, lebo podnetom pre každú činnosť musí byť Kristus. Strateným dušiam nekážeme preto, že sú stratené. Ideme rozširovať kráľovstvo Božie, lebo tak hovorí Boh a ON je Pán.

Naše moderné evanjelium je to, čo ja nazývam Piate evanjelium. Máme evanjelium podľa svätého Matúša, Marka, Lukáša, Jána a evanjelium podľa „svätých veriacich v evanjelium“. Evanjelium podľa svätých veriacich v evanjelium je zostavené z veršov vybratých z rôznych miest ostatných štyroch evanjelií. Vezmeme všetky verše, ktoré máme radi, všetky verše, ktoré niečo ponúkajú, alebo niečo sľubujú - Ján 3:16, Ján 5:24

atď. - a urobíme z týchto veršov systematickú teológiu, pričom zabudneme na ostatné verše, ktoré hovoria o Ježišových požiadavkách. Kto dal na to oprávnenie? Kto povedal, že máme povolenie predkladať len jednu stránku Pána Ježiša? Predstavme si, že je sobáš, a vo chvíli, keď si manželia sľubujú vernosť, muž povie: "Kazateľ, beriem si túto ženu za svoju osobnú kuchárku." Alebo "za svoju osobnú umývačku riadu". Čo?

Žena by povedala: „Počkajte chvíľku! Áno, budem variť. Budem umývať aj riady. Budem upratovať dom. Ale ja nie som slúžka - stávam sa tvou manželkou. Máš mi dať svoju lásku, svoje srdce, svoj domov, svoje nadanie - všetko."

Toto isté platí o Ježišovi. Je našim Spasiteľom a Uzdravovateľom - to je pravda. Ale nemôžeme rozrezať Ježiša Krista na kúsky a vziať si iba tie, ktoré máme najradšej. Sme ako deti, ktoré dostali chlieb s džemom - džem zjedia - a chlieb vrátia. Dáte na chlieb viac džemu a ony znovu džem zjedia a chlieb vrátia.

Pán Ježiš je Chlieb života a snáď nebo je džem. Chlieb musíme jesť tak isto ako džem.

Nebolo by to zaujímavé, keby nejaký veľký kongres teológov rozhodol, že neexistuje nebo ani peklo? Koľko ľudí by zostalo vo svojich cirkvách po tomto oznámení? Väčšina z nich by odišla. „Ak neexistuje nebo ani peklo, načo sem chodíme?" Prišli len pre džem, kvôli svojim vlastným záujmom - uzdraviť sa, uniknúť peklu, dostať sa do neba. Nasledujú piate evanjelium.

Keď Peter končil svoju kázeň v deň Letníc povedal to jasne: „Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali!" {Skutky 2,36} Toto bola jeho téma.

Keď si ľudia uvedomili, že Ježiš Kristus je naozaj Pán, boli „hlboko dojatí až do srdca" (v.37) a začali sa chvieť. „Bratia, čo máme robiť?" pýtali sa. Odpoveď znela: „Čiňte pokánie a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista, cieľom odpustenia svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha" (v.38).

Pavlovo evanjelium je zhrnuté v Rim.10,9. „Lebo ak vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a ak uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený." ON je Pán. On je oveľa viac ako Spasiteľ.

Ukážem vám príklad tohto piateho evanjelia. Lukáš hovorí: „*Neboj sa malé stádočko, lebo sa zaľúbilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo.*" {Lk 12:32}

Ach - toto je veľmi populárny verš, mnohokrát som naň kázal.

Ale čo s nasledujúcim veršom? „*Predávajte svoje majetky a dávajte almužnu.*" Nikdy som nepočul kázeň na tento verš, lebo nie je v evanjeliu podlá svätých veriacich v evanjelium.

Verš 32. je časťou nášho piateho evanjelia, ale verš 33. nie je - ale to je prikázanie od Ježiša.

Ježiš nám prikázal nezabíjať.

Ježiš nám prikázal milovať svojho blížneho.

Ježiš nám prikázal predať svoj majetok a dávať na dobročinnosť.

Kto má právo rozhodnúť, ktoré z týchto prikázaní je povinné a ktoré voliteľné? Vidíte, piate evanjelium urobilo zvláštnu vec - voliteľné prikázanie. Splníte ho, ak chcete, a ak nie, aj tak je všetko v poriadku.

Ale to nie je evanjelium Kráľovstva.

2. Evanjelium kráľovstva

„*Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažaní a ja vám dám odpočinutie. Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa...*" {Mt 11:28-29 }

Radi počujeme o prvom verši, o verši 28.

Ale Ježišove slová „Vezmite moje jarmo na seba" nie sú už také populárne. Spasenie neznamená len slobodu od bremena a problémov. Ono, od toho jarma budete slobodní, ale dostanete namiesto neho iné jarmo - Ježišovo. On vás oslobodí od všetkých vašich starých bremien, aby vás použil vo svojom kráľovstve. Zbaví vás vašich problémov, aby

ste mohli mať Jeho problémy. Potom už žijete pre Kráľa, nie pre seba.

Možno by sa dalo povedať, že piate evanjelium sa skladá zo všetkých veršov, ktoré sme si v Biblii podčiarkli. Ak chcete čítať evanjelium Kráľovstva, vráťte sa späť a čítajte verše, ktoré ste si nikdy nepodčiarkli, lebo to je pravda, ktorá vám chýba. Ja si už v Biblii nepodčiarkujem, lebo toto rozdeľuje verše na prvú a druhú triedu. Zvykol som si podčiarkovať mnohými farbami, ale už to nerobím. Všetko je dôležité.

V Starej zmluve bol Ježiš vždy predstavený ako prichádzajúci Pán a Kráľ. On je väčší ako Mojžiš, Dávid alebo anjeli. Dokonca aj Dávid ho nazýva „*môj Pán*“ {Ž 110:1}

Ako sa Ježiš prihovril Zacheovi? Ak by sa s ním rozprával namiesto Ježiša jeden z nás kazateľov dvadsiateho storočia, boli by sme povedali:

„Vy ste pán Zacheus? Teší ma, že vás stretávam“.

„Ó, aj ja sa teším, som veľmi rád!“

„Pán Zacheus, rád by som si s vami pohovoril. Pozrite sa do svojho kalendára - viem, že ste veľmi zamestnaný - ale snád by som si mohol s vami dohodnúť schôdzku. Kedy by sa vám to hodilo?“

To by dalo Zacheovi na výber. Povedal by:

„A je to dôležité?“

„Ja si myslím, že je to veľmi dôležité, hoci nemusíte súhlasiť.“

„Dobre teda, pozriem sa. Tento týždeň nemám čas. Možno niekedy na budúci týždeň.“

Ježiš nikdy nič podobného neurobil. Pozrel na strom a dal príkaz: „Zacheus, poď rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ Kto je Pánom, nedáva ľuďom na výber. Spasenie nie je na výber, je to príkaz!

Zacheus sa teraz mal rozhodnúť, čo urobí. Mohol rozkaz poslúchnuť, alebo neposlúchnuť. (Niet divu, že Ježiš povedal: „*Ten, kto nie je so mnou, je proti mne.*“ Rozdelil ľudí na dve cesty.) Poslúchnuť znamená, že Ježiš je autorita - Pán. Keby Zacheus neposlúchol, stal by sa Ježišovým nepriateľom.

Rozhodol sa poslúchnuť. Zliezol zo stromu a uviedol Ježiša a Jeho učeníkov do svojho domu. Hneď, ako vstúpil do dverí, povedal:

„Zlatičko, priprav pre týchto ľudí niečo na jedenie.“

Jeho žena možno povedala: „Drahý, prečo si mi nepovedal, že si pozval na obed hostí?“

„Zlatičko, ja som ich nepozval, sami sa pozvali!“

Ježiš nepotrebuje žiadne pozvania. On je Pánom všetkých domov a všetkých ľudí.

Po chvíli Ježiš povedal: „Dnes sa stalo spasenie tomuto domu.“

Kedy bol Zacheus zachránený?

Nikto mu nevysvetlil plán spasenia. Nikto nehovoril o štyroch duchovných zákonoch.

Kedy bol teda Zacheus zachránený?

Keď poslúchol Pána. Vo chvíli, keď zišiel zo stromu, podrobil sa pod vládu Ježiša Krista.

To isté sa stalo s Matúšom. Vyberal clo. Ježiš nepostával vedľa neho čakajúc na voľnú chvíľu, kedy by mohol povedať:

„Hej, počujte, ja som Ježiš. Som ohromne rád že vás vidím. Viem, máte veľmi veľa práce - och, počkajte...“. Nie. To by dalo Matúšovi možnosť vyberať si, či chce alebo nechce venovať Ježišovi pozornosť. „Matúš, nasleduj ma!“

To nebolo pozvanie. To bol rozkaz. Matúš mohol len poslúchnuť, alebo neposlúchnuť. To je evanjelium Kráľovstva; „Čiň pokánie a ver!“ Alebo to urobíš, alebo neurobíš.

To isté sa stalo bohatému mládencovi. Opýtal sa: „*Dobrý učiteľ, čo mám činiť, aby som dedične dostal večný život?*“ {Lk 18:18} . Tento urobil takmer všetko.

Ježiš povedal: „*Ešte jedno ti chýba; predaj všetko, čo máš... a poď, nasleduj ma!*“ (v.22).

Mladý muž odišiel domov veľmi smutný.'

Čo by sme urobili my? Boli by sme utekali za ním a povedali: „Mladý muž, neberte to tak vážne - poďte s nami aj takto. Urobíme zvláštne opatrenie...“

To by znamenalo, že bude môcť nasledovať Ježiša, ale podľa svojho.

Ježiš ho nechal ísť, aj keď ho miloval. Keby bol Ježiš znížil svoje požiadavky, mladík by nikdy nebol skutočne zachránený od svojho „ja“.

Inému človeku Ježiš prikázal, aby ho ihneď nasledoval a ten povedal: „*Pane, dovoľ mi, aby som najprv odišiel pochovať svojho otca.*“ {Luk.9,59}.

My by sme povedali: „Samozrejme, samozrejme - odpusťte, že som vás volal práve teraz. Och, ľutujem vás, môj milý. Na pohreb potrebujete dva alebo tri dni.“

Nie! Ježiš povedal, nech sa o pohreb postarajú iní. On je oveľa dôležitejší ako – vy, otec alebo ktokoľvek iný. Ten človek súhlasil s nasledovaním Ježiša, ale „dovoľ mi najprv...“. Kto je prvý, ak nie Ježiš? To bol ďalší, ktorý chcel nasledovať Ježiša podľa svojich vlastných podmienok. Ale Ježiš povedal: „Nie, bude to podľa mojich podmienok.“

Ježiš mu očividne mohol umožniť pochovať otca. Ale tu išlo o princíp.

Iný povedal: „Pôjdem za tebou. Pane, ale mi najprv dovoľ rozlúčiť sa s tými, ktorí patria k môjmu domu.“ {Luk.9,61}

Ježiš mohol povedať: „Samozrejme. Choď a rozlúč sa so svojou rodinou a poďakuj im za to, že dovoľia svojmu synovi, aby šiel so mnou.“

Ale Ježiš nikdy nepripúšťal takéto vyberanie.

My nie sme spasení preto, že súhlasíme s nejakým učením alebo pravidlom. Sme spasení preto, lebo poslúchame to, čo hovorí Boh. Jediné, čo Ježiš povedal, bolo: „Nasleduj ma!“ Nehovorí kam, nehovorí, koľko zaplatí. Jednoducho dáva príkaz.

Spasenie je rozkaz. Boh chce, aby bol každý spasený, lebo všetci zhrešili. Preto nám prikazuje činiť pokánie. Ak to nečiníme, neposlúchame Boha. Preto sú ľudia, ktorí nečinia pokánie, trestaní. Keby to bolo len pozvanie, nemohol by existovať trest.

Predstavte si, že mi hovoríte: „Juan Carlos, vezmete si zákusok?“

A ja poviem: „Och, nie, ďakujem.“

A potom ma začnete mlátiť päťami.

„Prečo ma bijete?“

„Nevzali ste si odo mňa zákusok.“

„Ale veď ste mi ho len ponúkli - prečo by som mal byť za to potrestaný?“

Pokánie je rozkaz, nie pozvanie. Inak by Ježiš netrestal ľudí, ktorí odmietajú.

Keby bol Ježiš dovolil bohatému mládencovi nasledovať Ho aj bez toho, aby predal majetok, bol by z neho zlý učeník. Vždy, keby mu Ježiš niečo prikázal, rozmýšľal by: „Urobím to, alebo to neurobím?“ Takýto druh ľudí máme vo svojich zboroch, lebo sme kázali piate evanjelium.

Spasenie znamená podrobiť sa. Spasenie znamená dostať sa pod vládu Krista. Nemusíte rozumieť, čo znamená vykúpenie alebo zmierenie, ale stačí, že dokážete porozumieť, čo je to poddať sa Pánovi. Stanete sa občanom Jeho kráľovstva. Ste krytí Jeho mocou. Čo to znamená, keď hovorí Pánova modlitba: „Nech príde Tvoje kráľovstvo, nech sa stane Tvoja vôľa ako v nebi tak aj na zemi?“ Znamená to, že sa musím vzdať trónu svojho života, kde som doteraz sedel a uvoľniť ho Jemu. Kým som nestretol Ježiša, sám som rozhodoval o svojom živote. Teraz rozhoduje On.

„Nech sa stane Tvoja vôľa na zemi“ je niečo, čo platí práve tu, teraz a nie zajtra alebo vo vekoch, ktoré majú prísť. My, moderní kazatelia, sme nielen zriedili evanjelium Kráľovstva, ale sme ho rozdelili na pohodlné mesačné splátky. Je to ako kúpa auta. S desiatimi dolármi v ruke dostanete celé auto, ale potom ho splácate po častiach.

Možno sa pokúšame predávať evanjelium ako sa predávajú autá. Hovoríme: „Chceš byť spasený? Len zdvihni ruku - to je všetko.“

Ako to - všetko? To je prvá splátka.

O chvíľu niekto povie: „Vieš niečo o krste? Čoskoro budeme mať krst - bude to pekný jarný deň, zohrejeme vodu a budeme krstiť väčšiu skupinu.“ To je druhá splátka.

A ak človek odvetí: „Och, nie, netúžim po tom“, tak povieme: „Dobre, samozrejme že nie, môžete s tým počkať kým budete pripravený.“

V prvotnej cirkvi sa takto nekázalo. Hovorili: „Čiňte pokánie! Pokrstite sa!“ Bol to rozkaz a nie voľba.

Potom po dlhom čase prichádza ďalšia splátka. „Vieš, brat, my veriaci máme

podporovať všetky akcie, ktoré sa v zbore robia, a tak dávame zo svojho príjmu desatinu. Ale nie je to zlé, ako to vyzerá, lebo keď dáš desatinu, tých deväťdesiat percent je viac, ako sto percent predtým. Boh ti peniaze znásobí."

To je evanjelium s človekom v centre pozornosti.

A tak sa stáva to, že očukujeme ľudí proti ozajstnému evanjeliu Kráľovstva, keďže im dávame malé dávky raz za čas. Potom sa čudujeme, ako je to, že kážeme a kážeme a kážeme a nezdá sa, že by sa to ľudí dotýkalo.

Ježiš povedal: „Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a to všetko vám bude pridané." {Mat.6,33} Čo všetko? Kontext je jasný - jedlo, šaty, prístrešie, nutné veci pre život. Ľudia často žiadajú Pána: „Pane, daj mi toto alebo tamto." Keď musia prosieť o tieto veci, znamená to, že ich nemajú. A príčinou toho, že ich nemajú, je to, že nehľadajú najskôr kráľovstvo Božie.

Všetky tieto veci sľúbil Boh tým ľuďom, ktorí hľadajú Jeho kráľovstvo. Všetko, čo mám robiť, je hľadať Jeho kráľovstvo, a keď sa potom pozriem okolo seba, poviem: „Kde som dostal všetky tieto veci? Boli mi zrejme pridané, kým som hľadal Jeho kráľovstvo."

Keby prišla bytosť z inej planéty a videla by, ako žijú kresťania, pomyslela by si, že Ježiš povedal asi takéto niečo: „Hľadajte najprv to, čo budete nosiť, ktorý dom si kúpite, v akom aute sa budete voziť, kde budete pracovať, koho si vezmete do manželstva - a potom, ak ešte ostane nejaký čas a ak to nie je príliš nepohodlné, urobte, prosím, niečo pre kráľovstvo Božie."

Raz som sa spýtal jedného človeka: „Prečo pracujete?"

„No, lebo musím jesť. Ak nebudem pracovať, nebudem jesť."

„Prečo teda jete?", opýtal som sa.

„Aby som vládol pracovať."

„No, tak prečo potom pracujete?"

„No, pracujem preto, aby som jedol, aby som pracoval, aby som mohol jesť..."

To nie je život. To je len dýchanie. Nemá to žiadny cieľ.

Jedného dňa som tomu porozumel. Mojou úlohou je šíriť kráľovstvo. Ježiš povedal: „Daná mi je všetka moc na nebi aj na zemi." {Mat. 28,18}. On musí celý vesmír zaujať pre Boha. Otec Mu povedal: „Syn môj, ja sa nebudem trápiť so svojimi nepriateľmi. Ty to urobíš za mňa. Budeš vládnuť, až kým všetci nepriatelia nebudú pod Tvojimi nohami. Potom sa budeme znovu zhovárať."

Ježiš prišiel na túto zem a povedal svojim učeníkom: „Ja som vrchný veliteľ Božej armády. Musím pre svojho Otca zaujať celý vesmír. Ale vám dávam na starosť túto planétu. Musíte ísť po celom svete a všade získavať učeníkov, krstiť ich a učiť poslúchať všetky moje prikázania. Medzitým pôjdem zaujať iné svety. Zbohom, a pracujte zodpovedne."

A tak musím kúsok po kúsku získavať späť veci, ktoré patria Bohu. Aby som to mohol robiť, musím jesť a potom pracovať. Ale účelom toho všetkého je šírenie kráľovstva môjho Pána.

To znamená, že moje hodnoty sa musia zmeniť. Neštudujem na univerzite preto, aby som získal diplom, ale som tam ako člen Kristovho kráľovstva, aby som pracoval pre vec Kráľovstva. Možno pri tom dostanem aj diplom.

Nepracujem vo Fordovej spoločnosti preto, aby som si zarobil na živobytie. Pracujem tam, lebo Boh to miesto na tejto zemi potrebuje. On potrebuje, aby ho jeden z jeho vojakov pre Neho zaujal. A pán Ford nechtiac podporuje môj boj. Ale mojím skutočným Pánom je Ježiš Kristus.

V opačnom prípade by som musel prestať používať toto meno. Lebo Ježiš sa pýta: „A čo ma voláte: Pane, Pane, ak nečinite, čo hovorím?"

3. Sluhovia kráľovstva

„A kto z vás, ktorý má sluhu, ktorý orie alebo pasie, povie mu hneď, keď sa vráti z poľa: Pod', sadni si za stôl! Ale či mu nepovie: „Priprav mi večeru a opáš sa a obsluhuj ma, až sa najem a napijem a potom budeš jesť a piť ty?“ A či azda ďakuje tomu sluhovi, že urobil, čo mu bolo nariadené? Nezdá sa mi.“ {Luk.17:7-9}

Hovorili sme si o význame slova „pán“. Teraz sa pozrieme, kto je sluha.

Ježiš hovoril s ľuďmi, ktorí poznali skutočný význam slova otrok. Dnes otrokov nemáme. Najbližší význam má slovo sluha, slúžka. V západných štátoch dnes sluha pracuje za plat, má pevnú pracovnú zmluvu a je členom organizácie. Ale sluha v prvom storočí bol pravým otrokom - človekom, ktorý stratil všetko na svete, svoju slobodu, voľnosť, vôľu, dokonca aj svoje meno. Predávali ho na trhu ako zviera.

Na krku mal zavesený lístok s cenou a ľudia sa o neho jednali. Nieкто ho potom kúpil> vzal domov, urobil mu v uchu dierku, aby mohol nosiť krúžok s menom svojho pána. Tým stratil svoje meno a už nebol viac Ján alebo Peter, ale otrok pána Nováka alebo Kováča.

Za prácu mu neplatili. Stratil akúkoľvek voľnosť. Ak jeho majiteľ povedal: „Musíš vstať o šiestej“, tak vstal o šiestej. Ak povedal o štvrtej, tak o štvrtej. Ak majiteľ chcel od neho niečo o polnoci, musel to urobiť. Bol otrokom. Žiadna voľnosť, žiadny výber. Nič.

A tak, keď Ježiš hovoril svoj krátky príbeh o pánovi, ktorý volá svojho sluhu, aby jedol prvý, učenici sa smiali.. Nikto by to neurobil. Otrok musel najprv slúžiť pánovi - vždy. Musel vyprať šatstvo, pripraviť jedlo, podať ho, a potom, keď sa pán najedol a šiel spať, otrok mohol ostať a zjesť to, čo zostalo.

Keď Ježiš povedal: „Pán neďakuje otrokovi za to, že urobil, čo mu bolo rozkázané“, však?, ľudia odpovedali: „Samozrejme, že nie.“

Potom Ježiš doložil: „Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo vám bolo nariadené, hovorte: „Neužitoční sluhovia sme; učinili sme, čo sme boli povinní urobiť.“ {Luk.17:10}

Možno to neradi počujeme, ale je to pravda. My sme otroci Ježiša Krista. Boli sme Pánom kúpení. Pavol to plne pochopil, keď napísal: „Lebo nikto z nás nežije sám sebe a nikto sám sebe nezomiera. Lebo ak žijeme, žijeme Pánovi a keď mrieme, mrieme Pánovi. A tak teda, buď žijeme, buď mrieme, sme Pánovi. Lebo nato Kristus i zomrel, i vstal, i žil, aby panoval nad mŕtvymi i nad živými.“ {Rim.14:7-9}

Tak často sme už počuli, že Ježiš zomrel za naše hriechy. To je len časť príbehu. Pavol hovorí, že Kristus zomrel a bol vzkriesený preto, aby bol Pánom všetkých nás, otrokov. Veľmi zvláštne to vysvetľuje v 2.Kor.5:15 – „... zomrel za všetkých ... aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej sebe, ale tomu, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.“

Boli sme teda kúpení za cenu. Preto Nová zmluva často hovorí: „Pavol, sluha Ježiša Krista“, „Šimon Peter, sluha a apoštol Ježiša Krista...“ Dokonca aj Mária sa nazýva „dievka (slúžka) Pánova“. {Luk.1:38}

Boli sme stratení, kým nás nenašiel náš majiteľ. Boli sme určení na večné zatratenie.

Ale počujte inú pravdu: Ešte stále sme stratení. Bývali sme otrokmi hriechu v rukách satanových. Teraz sme stratení v rukách Ježišových.

Mnohí ľudia si myslia, že spasenie znamená byť oslobodený. „Och, sláva Pánovi - teraz som slobodný, slobodný, slobodný!“ Dobre, ale nie celkom takto. „Oslobodení súc od hriechu podrobení ste v službu spravodlivosti.“ {Rim.6:18}

Ako vidíte, na svete sú dvaja páni a každý má svoje kráľovstvo. Narodili sme sa do kráľovstva tmy. Boli sme prirodzenými občanmi kráľovstva sebestva. To je miesto, kde každý robí podľa svojej vôle. Takto satan vedie svoje kráľovstvo: „v žiadostiach svojho tela robiac to, čo sa zachcelo telu a mysliam“ {Ef.2:3}

Žili sme, ako sa nám páčilo. Robili sme, čo sa nám páčilo. Čo na tom záležalo? Kráľovstvo tmy je ako vrak lode, ktorý sa rýchlo potápa. Keď kapitán vie, že jeho loď je stratená, ide k cestujúcim a povie: „Tí, ktorí cestujú druhou triedou, môžu ísť do prvej triedy. Môžete robiť čo chcete. Ktokoľvek chce piť, môže ísť do baru a vziať si, koľko sa mu páči - všetko je zadarmo. Ak chcete hrať futbal v jedálni, choďte. Ak rozbijete lampy,

nerobte si starosti."

Cestujúci povedia: „Akého máme milého kapitána! Môžeme robiť na tejto lodi čo chceme!"

Ale o pár minút budú všetci mŕtvi.

V kráľovstve tmy môžete užívať drogy, podvádzať, vyhovieť svojim chúťkam. Jednako ste stratení. Myslíte si, že ste kráľmi. Vedie vás duch sebeckva vášho kráľovstva. Ale je to len otázka času.

Čo je to spasenie? Znamená to „byť vytrhnutý z moci temnosti a premiestnený do kráľovstva Syna Božej lásky". {Kol.1:13}. Neznamená to oslobodenie od kráľovstiev ako takých. Je to premiestnenie sa spod satanovej nadvlády pod nadvládu Ježiša Krista.

V tomto Novom kráľovstve nemôžete robiť čo chcete. Ste časťou kráľovstva Božieho. On je Kráľom. On vládne. Žijeme tak, ako si to On praje.

Niektorí ľudia si myslia, že zvláštnosťou Božieho kráľovstva je to, že nefajčíme, nepijeme a nechodíme do kina. Je to však oveľa hlbšie. V Božom kráľovstve robíme všetko, čo povie Boh. On je Pánom kráľovstva.

Svedectvo tých, ktorí prešli zo smrti do života, z jedného kráľovstva do druhého, je toto: „Kým som nestretol Ježiša, žil som svoj vlastný život, ale odvtedy, čo som Ho stretol, vládne On."

Niektorí by si priali, aby to nebolo tak zreteľne oddelené. Žijú a rozmýšľajú, akoby existovali tri cesty a nie dve. Široká cesta je pre hriešnikov, idúcich do pekla. Úzka cesta je pre kazateľov a misionárov. A potom ešte existuje tretia cesta, nie taká široká, ale ani taká úzka - stredná cesta pre ostatných veriacich. Samozrejme, toto sa v Biblii nenachádza. Ale je to v knihe reality, kde ľudia žijú.

Stredná cesta je ľudským výmyslom. Alebo sme v kráľovstve temnosti a konáme svoju vlastnú vôľu, alebo sme v Božom kráľovstve a konáme Jeho vôľu. Iná možnosť neexistuje.

V skutočnosti je poriadne ťažké dostať sa z jedného kráľovstva do druhého. Neexistujú žiadne pasy alebo víza. Sme otrokmi svojho vlastného hriechu. Nedokážeme jednoducho z neho odísť. Žiadny otrok to nemôže urobiť.

Jediný spôsob oslobodenia z otroctva je zomrieť. Prečo americkí otroci tak veľa spievali o nebi? To bola ich jediná nádej na slobodu. Teda oslobodiť sa od hriechu môžeme jedine smrťou.

A je tu ešte iný problém: Kráľovstvo Božie neprijíma naturalizovaných občanov. Musíte sa do kráľovstva narodiť. Predstavme si, že by mali Spojené štáty takéto zákony. Prišiel by som na prístahovalecký úrad a povedal by som: „Chcem sa stať Američanom."

„Kde ste sa narodili?"

„V Buenos Aires, v Argentíne."

„Potom nemôžete byť Američanom", vysvetlili by mi, „lebo všetci Američania sa narodili na americkej pôde."

„Och, pane, ale ja sa naozaj chcem stať Američanom."

„Kde ste sa narodili?"

„V Buenos Aires."

„No, práve som vám povedal, že jediná cesta, ako sa stať Američanom, je narodiť sa v Spojených štátoch."

„Och, pane, ako to môžem urobiť? Ja naozaj zo srdca chcem byť Američanom."

„Tak jedine, čo môžete urobiť je - zomrieť a narodiť sa znovu tak, že si zaistíte narodenie sa v Amerike. To je jediná cesta. Neprijímame návštevníkov. Neprijímame víza. Mali ste sa tu narodiť."

Ako teda môže človek zmeniť svoje občianstvo v kráľovstve temnosti za občianstvo v Božom kráľovstve?

Ježiš priniesol riešenie. Jeho smrť na kríži a Jeho vzkriesenie znamená práve toto. Ktorémukoľvek otrokovi, ktorý sa vo viere pozrie na kríž, sa môže táto smrť počítať za vlastnú. On zomiera, satan ho stráca.

Potom prichádza vzkriesenie. Ním sme prenesení do nového kráľovstva. Toto je práve také významné ako kríž. Zomierame jednému kráľovi a rodíme sa pod vládu druhého.

Toto všetko je ukryté v krste. Dlhú som krstil ľudí, ale pre mňa to bol len obrad. Bol to pekný obrad - mali sme fotografov, pekné rúcha, v pozadí spieval zbor. Bolo to ukážkové.

To bolo predtým, než nás Pán Boh začal obnovovať. Teraz už chápeme, že krst má svoj zmysel. Má sa vykonať hneď, ako človek začne žiť v novom kráľovstve. Nezáleží mi až tak na tom, či sa to deje ponorením, alebo inak - Biblia o tom nehovorí tak jasne, ako povedzme hovorí o vzájomnej láske (a my to nerobíme!). Ale ponorenie ukazuje veľmi vyčerpávajúcim spôsobom Jeho smrť a vzkriesenie. Ponoríme človeka do vody, ale ho nenecháme tam. Znovu ho zdvihneme.

Toto nie je len naša myšlienka, alebo myšlienka apoštolov. Krstí sa v mene Otca, Syna a Ducha Svätého. Človek je naozaj pokrstený Bohom prostredníctvom človeka, ktorý koná v Jeho mene.

V Argentíne niekedy používame pri krste túto formulu: „Zabíjam ťa v mene Otca, Syna a Ducha Svätého a nechávam ťa narodiť sa do kráľovstva Božieho, aby si Mu slúžil a páčil sa Mu.“ Je to odlišné a pôsobí to oveľa lepšie. Niektorí si myslia, že spasenie je jedine v krste, iní hovoria, že jedine vo viere. Ale apoštolovia povedali: „Čiňte pokánie a nech sa pokrstí každý jeden z vás...“ Obidve veci. Nepovedali: „Ten, kto verí a je spasený, bude po niekoľkých mesiacoch pokrstený.“ Povedali, že krst má svoj význam pre spasenie.

Aký je jeho význam? Je to ako dolárová bankovka. Bankovka má dve hodnoty. Jedna je vecná hodnota, hodnota papiera a tlače, ktorá nie je príliš veľká. Za penny by sa dalo kúpiť oveľa viac papiera a trochu zelenej farby by stačilo na mnoho takých bankoviek.

Ale je tu ešte iná, väčšia hodnota dolára, lebo je krytý federálnym pokladom Spojených štátov amerických. Keď vezmete tento zelený kus papiera do obchodného domu, dostanete zaň mnoho vecí.

Tak je to s krstom. Voda, obrad, to neznamená veľa. Ale obrad je krytý tým, čo Ježiš Kristus urobil na kríži a v hrobe. A tak má krst nesmiernu cenu. Pre osobu, ktorá je krstená, to znamená, že prechádza zo smrti do života. Preto sa má odhrať v momente tohto prechodu.

Toto som si nevymyslel. Prvotná cirkev nikdy nikoho nepokrstila až ďalší deň po tom, čo uveril. Nečakali dokonca ani do večerného zhromaždenia. Ak bol niekto spasený ráno, tak bol ráno aj pokrstený. Ak bol spasený o polnoci, ako žalárnik vo Filipis (Skutky 16), tak bol pokrstený o polnoci.

A tak v Argentíne neuistujeme človeka o spasení, kým nie je pokrstený; nie kvôli krstu, ale kvôli poslušnosti. Ak človek hovorí „Verím“, ale nechce prejsť krstom, pochybujeme o jeho odovzdanosti novému kráľovstvu. Lebo spasenie vlastne spočíva v poslušnosti.

Ak nie sme blízko rieky alebo rybníka, nie je to žiadny problém - pokrstíme človeka doma, v jeho vani. V tej istej vani krstíme všetkých, muža, jeho ženu i deti, a je to takto príjemnejšie ako v zbore, lebo je tam teplo, uteráky a všetko ostatné majú hneď poruke. A dokonca si s nimi potom môžete vypiť aj šálku kávy.

Takto sa krst stáva nesmierne objektívnou lekciov. Ak ho vykonávame v pravý čas, ľudia oveľa lepšie rozumejú, čo robia. Unikajú z temnoty a rodia sa do kráľovstva Božieho.

4. Život v kráľovstve

„Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a ide za mnou! Lebo ten, kto by chcel zachrániť svoju dušu, stratí ju a kto by pre mňa stratil svoju dušu, nájde ju.“ {Mat.16:24-25}

Musíme uniknúť z temnoty a z kráľovstva sebeckva, kde každý žije pre seba a podľa svojej vlastnej vôle. Musíme sa dostať do kráľovstva Božieho, kde každý žije pre Boha a koná Jeho vôľu. Božie kráľovstvo musí rásť a rásť a rásť, kým nebude platiť: „Kráľovstvá sveta sa stali kráľovstvami nášho Pána a jeho Krista.“ {Zjavenie sv. Jána 11:15}

Aby sme boli v Božom kráľovstve, musíme zomrieť sebe. Ale mnohí ľudia, ktorí sú zachránení, ešte nerozumejú, že sú otrokmi. Chcú neustále konať svoju vôľu. To nepôjde.

Preto Ježiš povedal, že ak si chceš zachrániť život, musíš ho stratiť. Mnohí ľudia prichádzajú do cirkvi, aby si zachránili život. Ale to znamená obchádzanie Ježišovej vôle. A v Jeho kráľovstve je Pánom On.

Ježiš povedal (v Mat.13), že Božie kráľovstvo je podobné kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď našiel drahocennú perlu, predal všetko čo mal, aby si ju mohol kúpiť.

Samozrejme, niektorí kresťania si myslia, že tento príbeh hovorí, že my sme tá perla veľkej ceny a Kristus musel nechať všetko, aby nás vykúpil. Ale my teraz rozumieme, že tá perla veľkej ceny je On. My sme kupci hľadajúci šťastie, bezpečnosť, slávu, večnosť.

A keď nájdeme Ježiša, stojí nás to všetko. On má šťastie, radosť, pokoj, uzdravenie, bezpečnosť, večnosť - všetko. A tak hovoríme: „Chcem túto perlu. Čo stojí?“

„Hm,“ hovorí predavač: „je veľmi drahá.“

„Tak koľko?“ pýtame sa.

„Hm, veľmi veľkú sumu.“

„Myslíte, že by som si ju mohol kúpiť?“

„Och, samozrejme, každý si ju môže kúpiť.“

„Ale veď ste povedali, že je veľmi drahá.“

„Áno.“

„Tak koľko stojí?“

„Všetko, čo máte,“ hovorí predavač. Rozhodneme sa.

„Dobre, kúpim ju,“ povieme.

„Dobre, tak čo teda máte?“ chce vedieť predavač. „Spíšme to.“

„Tak; mám desaťtisíc dolárov v banke.“

„Dobre - desaťtisíc dolárov. Čo iné?“

„To je všetko. To je všetko, čo mám.“

„Nič viac?“

„Hm, mám niekoľko dolárov vo vrecku.“

„Koľko?“

Začneme hľadať.

„Dobre, pozrime sa - tridsať, štyridsať, šesťdesiat, osemdesiat, sto, sto dvadsať dolárov.“

„Výborne. Čo ešte máte iného?“

„Už nič. To je všetko.“

„Kde bývate?“ skúša ďalej.

„Vo svojom dome. Áno, mám aj dom.“

„Dom teda tiež.“ Zapisuje.

„Chcete povedať, že mám bývať vo svojom obytnom prívесе?“

„Máte obytný prívес? Ten tiež. Čo ešte?“

„Budem musieť spať vo svojom aute!“

„Vy máte auto?“

„Dve.“

„Obe sú moje. Čo ešte?“

„Veď už máte moje peniaze, môj dom, môj obytný prívес, moje autá. Čo ešte viac chcete?“

„Ste sám na svete?“

„Nie, mám ženu a dve deti...“

„Áno, tak aj vašu ženu a deti. Čo ďalej?“

„Už mi nič neostalo! Ostal som sám!“

Zrazu predavač vykrikuje: „Och, takmer som zabudol! Vy sám tiež! Všetko je moje - žena, deti, dom peniaze, autá - a vy tiež.“

Potom pokračuje: „Teraz počúvajte - zatiaľ vám dovoľm všetky tieto veci používať. Ale nezabudnite, že sú moje práve tak, ako vy. A kedykoľvek by som potreboval ktorúkoľvek z nich, musíte ju opustiť, lebo teraz som majiteľom ja.“

Takto je to, keď ste majetkom Ježiša Krista.

Keď sme prvýkrát začali kázať túto zvesť učeníctva v Buenos Aires, naše zbory boli

veľmi ochotné poslúchnuť. Mnohí naši členovia dávali do zboru svoje domy a bytv. (U nás je inflácia taká veľká, že ľudia nedávajú peniaze do banky, lebo by na tom len stratili. Namiesto toho niečo kúpia - čokoľvek, čo má hodnotu a čo bude rastúcou infláciou drahšie. Naše byty nám zachraňujú život.)

Nevedeli sme, čo s tým všetkým máme robiť. Zišli sa kazatelia. Jeden povedal: „Možno by sme mali toto všetko predať a postaviť v meste veľký kostol.“

Ale iní povedali: „Nie, nie, to nie je Pánova vôľa.“

Po šiestich mesiacoch modlitieb nám Pán ukázal, čo máme robiť. Zvolali sme ľudí a povedali sme im: „Každému vrátime jeho nehnuteľnosti. Pán nám ukázal, že On nechce naše prázdne domy. On chce dom, v ktorom bývate a o ktorý sa staráte. Chce koberce, kúrenie, klimatizáciu, svetlo, jedlo a všetko aby bolo pripravené - pre Neho. Chce aj vaše auto, s vami ako vodičom. Len si zapamätajte, že to všetko stále patrí Jemu.“

A tak sú teraz všetky domy otvorené. Keď prídu do nášho zhromaždenia návštevy, nepýtame sa: „Kto si môže vziať týchto bratov domov?“

Namiesto toho niekomu povieme: „Ty, brat, si vezmeš domov týchto ľudí.“ Nepýtame sa, ale prikazujeme, lebo dom už patrí Pánovi. A ľudia ďakujú Pánovi, že im dovolí bývať v Jeho dome.

Je to celkom odlišný prístup. Ale dáva to zmysel, keď už sa raz na seba dívate ako na otroka v Božom kráľovstve.

Božie kráľovstvo je tiež ako manželstvo. Keď sa žena vydá za muža, stane sa jeho vlastníctvom. A všetky jeho veci sú jej vlastníctvom. Ak má auto, alebo dve, patria aj jej.

Ale pri tom stratí svoje meno.

V minulosti sme urobili zle, že sme ľuďom nepovedali celý príbeh. Povedali sme im, že všetko, čo Ježiš má, je ich, ale zabudli sme sa zmieniť o tom, že všetko, čo máme, sa stáva Jeho vlastníctvom. A neexistuje žiadne panstvo, ak to nerobíme.

Ježiš povedal: „Kiež by si bol studený, alebo horúci, takto, že si vlažný, ani studený, ani horúci, vyplujem Ťa zo svojich úst.“ {Zjav. 3:15-16}.

Viete, čo to znamená? Prepáčte mi túto ilustráciu, ale pochádza od samotného Ježiša. Ktoré veci dávime? Veci, ktoré nestrávime. Ak niečo strávime, nejde to späť.

Vydávaní ľudia sú tí, ktorí odmietajú byť strávení Pánom Ježišom Kristom.

A trávenie znamená strácanie sa. S tebou je koniec. Tvoj život sa končí. Si premenený na Ježiša. Si s Ním nepochybne spojený.

V Argentíne máme veľmi dobré bifteky. Predstavme si, že taký biftek príde do môjho žalúdka a žalúdočné šťavy prídu k nemu, aby ho strávili. Hovoria bifteku: „Dobrý večer, ako sa máte?“

Biftek odpovedá: „Dobre, dobre. Čo chcete?“

„Prišli sme, aby sme vás rozpustili a premenili na Juana Carlosa.“

Predstavme si, že by biftek povedal: „Och nie. Počkejte chvíľu! Stačí, že ma zjedol. Ale celkom sa stratí - nie, nie, nie! Som v jeho žalúdku, ale chcem ostať biftekom. Nechcem stratiť svoju individualitu. Chcem si udržať svoje biftekové občianstvo.“

„Nie, pane. Musíte sa rozpustiť a stať sa Juanom Carlosom.“

„Nie, chcem ostať biftekom.“

A tak nastáva boj. Predpokladajme, že biftek to vyhrá a žalúdočné šťavy ho nechajú, aby ostal biftekom v mojom žalúdku.

Ten biftek bude čoskoro vyvrátený.

Ale ak vyhrajú žalúdočné šťavy, biftek stratí svoju osobnosť a stane sa Juanom Carlosom Ortizom. (Predtým, ako som zjedol tento biftek, bola to len neznáma krava za horami. Nikto si ju nevšimol. Ale teraz, keďže je rozpustená, píše knihu!)

Tak je to s Pánom. Sme „v Kristovi“. Je na nás, či tam ostaneme, alebo nie. Nato, aby sme ostali v Ježišovi, musíme všetko stratiť a stať sa Ježišom. Strácame svoj život. Ako otrok, o ktorom čítame v Lukášovi 17. Všetok náš čas sa stáva Jeho vlastníctvom - osem hodín, ktoré pracujeme, osem hodín, ktoré spíme a ostatných osem hodín tak isto.

Niekedy si kresťan povie: „Fajn, teraz, keď som už skončil prácu, pôjdem domov a osprchujem sa. Potom si chvíľu pozriem televíziu a pôjdem do postele. No, viem, že dnes

večer je zhromaždenie, ale konečne, brat kazateľ, mám nárok na trochu odpočinku..."

Nárok na čo, pán otrok? Nemáš nárok na nič. Si kúpený Ježišom Kristom a On vlastní všetky hodiny tvojho dňa.

Keď otrok v Ježišovom príbehu skončil orbu, nepremýšľal: „Tak, som zvedavý, čo si teraz zajem.“ Rozmýšľal takto: „Čo pripravím svojmu majstroví? Ryžu s fazuľou? Nie, to mal včera. Biftek s francúzskymi vnútornosťami? Nie, on bude radšej pečené zemiaky..."

„Miláčik, myslím, že dnes večer pôjdem do zhromaždenia. Kto dnes káže?"

„Och, myslím,, že má kázať Tenaten."

„Tak to asi ostanem doma."

Sme celkom hore nohami. V laviciach sedia páni. Jednáme s Ježišom, akoby On bol naším otrokom. Modlíme sa: „Pane, (ale naše správanie je práve opačné) teraz odchádzam. Prosím Ťa, stráž mi dom, kým budem preč, aby sa nikto nevlámал. A prosím Ťa, chráň ma od nehody, keď vediem auto."

Akú odpoveď očakávame od Ježiša? „Áno, pane," alebo „áno, pani,"?

Sluhovia nehovoria: „Pane, urob mi to a urob to." Sluhovia hovoria: „Pane, čo chceš, aby som urobil?" Pre sluhu je uspokojením to, keď vidí pána, že je spokojný. Nie je to žiadny div, že naše zbory správne nefungujú. Nezačali sme premýšľať o tom, ako slúžiť Ježišovi. Naše chvály sú Jeho večerou. Piesne sú vodou na Jeho stole. Obete sú ďalšou časťou Jeho pokrmu.

Ale my klameme sami seba. Hovoríme: „Obetujeme na Pánovo dielo, aby sme mohli klimatizovať kostol." Pán nepotrebuje klimatizáciu. Tá je pre nás. Mnoho našich obetí, o ktorých hovoríme, že sú pre Pána, sú v skutočnosti pre nás.

Jediná vec, o ktorej Ježiš hovoril, že je pre Neho, sú dary chudobným.

Čo je Ježišovým hlavným chodom? Ľudské životy. Pavel hovorí v Rim.12:1, že rozumnou službou je priniesť Ježišovi naše telá. Keď Pán vidí, že k Nemu privádzame nového človeka, hovorí: „Dobre. Tu prichádza môj sluha s mojou potravou." Ďalšia osoba sa rozpúšťa v Ježišovi.

Ježiš ukončil svoj príbeh slovami: „Tak aj vy, keď učinite všetko, čo vám bolo nariadené, hovorte: Neužitoční sluhovia sme, učinili sme, čo sme boli povinní urobiť." {Luk.17:10}.

Môžete povedať, že ste urobili všetko, čo vám Pán prikázal urobiť? Ak áno, môžeme vás promovat'. Dáme vám diplom, na ktorom je napísané: „Nehodný otrok".

Dnes sme takí prevrátení, že dávame nehodným otrokom tituly „reverend" (ctihodný). Raz som bol v zhromaždení, kde niekoho uvádzali s veľkou slávou. Organ hral, zasvietili reflektory a niekto oznámil: „A teraz, veľký sluha Boží - "

Ak bol veľký, tak nebol sluha. Ak bol sluhom, tak nemohol byť veľkým. Sluhovia sú ľudia, ktorí rozumejú tomu, že nie sú hodní ničoho. Pracujú osem hodín a potom prichádzajú a pripravujú jedlo pre svojho Pána - a sú občerstvení a šťastní keď vidia, že Pánovi chutí ich jedlo.

Kiež nám Boh pomôže, aby sme s radosťou robili to, čo robia sluhovia v Jeho kráľovstve.

5. Kyslík kráľovstva

„Nové prikázanie vám dávam - aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom. Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou." {Ján13:34-35}

Skôr, než sa príliš vyľakáte z toho, že by ste sa mali stať otrokom, mal by som radšej hovoriť o kyslíku Kráľovstva - láske.

Mnoho rokov som premýšľal o láske ako o jednej z cností kresťanského života. Vo svojich kázňach som ľuďom hovoril, že je to jedna z najdôležitejších vecí. Potom som začal prežívať skutočnú lásku. A zistil som, že to nie je jedna z cností kresťanského života - láska je kresťanský život. Nie je to jedna z najdôležitejších vecí, je to jediná vec.

Keď hovoríme o večnom živote, zdá sa, že vždy myslíme na jeho dĺžku. Roky a roky a roky. Zdá sa, že nikdy nemyslíme na jeho vlastnosti. Ak večný život znamená len nikdy nekončiaci život, potom je peklo druhom večného života!

Ale vlastnosťou večného života, ktorý dáva Ježiš, je láska. Je to kyslík; bez nej neexistuje život. Láska je jediný večný prvok. Ostatné ohromné prvky - dary, jazyky, proroctvá, múdrosť, známosť, čítanie Biblie, modlitba - všetky sa končia. Jediná vec, ktorá prejde cez smrť až do večného života, je láska.

Láska je svetlom nového kráľovstva. Biblia veľmi jasne hovorí, že Boh je svetlo a Boh je láska. Ján napísal: „...ale keď chodíme vo svetle ako je On vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým a krv Ježiša Krista, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.“ {1.Jána 1:7}.

Neviem, prečo sme si vždy mysleli, že svetlom sú vedomosti. Možno preto, že anglické slovo „svetlo“ niekedy znamená „jasnejšie pochopenie“; hovorí sa: „mám svetlo“ v nejakej veci. Ale v Biblii je svetlom láska. „Kto miluje svojho brata, zostáva vo svetle... ale ten, kto nenávidí svojho brata, je v tme a chodí v tme a nevie, kam ide, lebo tma oslepila jeho oči.“ {1.Jána 2:10-11}.

Čo je tma? Jednoducho nedostatok svetla. Tmu nemusíme kupovať. Nemusíme priniesť mnoho vriec tmy aby sme ňou naplnili budovu. Jednoducho vypneme svetlo a ostane tam.

Tak je to s kráľovstvom tmy. Dáva pocit veľkej osamelosti. V našej krajine sme mávali po večeroch často výpady svetla. Počas kázne zrazu zhaslo svetlo. Čo sa stalo? Ženy hneď povedali svojim mužom: „Miláčik, si tu? Podaj mi ruku.“

Všetko bolo také isté ako predtým, ale ľudia sa zrazu cítili osamelí, dokonca aj v spoločnosti iných.

Cez deň ideme kdekoľvek - dokonca aj s kvetmi na cintorín. Ale v noci už na cintorín nechodíme. Prečo? Mŕtvi sú rovnako mŕtvi v noci ako aj vo dne. Ale tma spôsobuje, že tam v noci nechceme byť.

Tma je individualizmus, sebecko. Láska je spoločenstvo, svetlo, priateľstvo. Ak chodíme vo svetle, máme obecenstvo, lebo sa vzájomne vidíme ako bratia.

Verš, ktorý som citoval vyššie, hovorí aj to, že „niet v ňom pohoršenia“ - v tom, kto miluje svojho brata. My, kresťania, sa jeden na druhom neustále potkýname. Kazatelia sa ťahajú za prsty, zbory tak isto, dokonca aj vedúci denominácií - vždy sú nejaké problémy a nedorozumenia. Niekedy, keď príde do zboru Duch v moci a s obvinením, musíme týždne a týždne vyznávať, lebo sme sa toľko potkýnali. Nechodili sme vo svetle lásky.

Ak je jeden brat vo svetle a druhý nie je, ešte stále sa dá zabrániť potknutiu - jeden bude viesť druhého. A ak sú obaja vo svetle, je to oveľa lepšie! Žiadna tma!

Budem pokračovať: Láska je dôkazom nášho spasenia. Niektorí ľudia si myslia, že dôkazom je to, ako sa obliekame, alebo či fajčíme alebo či robíme množstvo iných vecí. Môžu byť dôležité, ale nie také dôležité ako láska. Keby sme boli na lásku dali taký istý dôraz ako sme dávali roky na tabak, všetko by bolo iné. Láska je dôkazom toho, či sme spasení alebo nie.

Počujte, čo hovorí Ján: „Milovaní, milujme jedni druhých, pretože láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a zná Boha. Ten, kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska.“ {1.Jána 4:7-8}.

Chcete vedieť, či ste narodení z Boha? Veľmi ľahké, nie?

Ján tiež hovorí: „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Ten kto nemiluje brata, ostáva v smrti.“ {1.Jána 3:14}.

Ľudia niekedy prichádzajú ku kazateľovi a hovoria: „Nie som si istý, či som spasený. Mám o tom pochybnosti. Ako to môžem naisto vedieť?“ Tu je veľmi jasný test: Milujete bratov?

Ak nemilujete bratov, nie ste spasení - podlá Jánovho testu. Ostávate v smrti. Môžete mať správne vedomosti o veľkom súžení pred vytrhnutím a o tisícročnom kráľovstve, ale jedine podľa vašej lásky môžete vedieť, či ste prešli zo smrti do života.

Musím ísť ešte ďalej. (Dúfam že sa na tom nepohoršíte): Keby sme milovali tak ako to

od nás chce Boh, nemuseli by sme tak zdôrazňovať prikázania Biblie. Lebo „láska...je naplnením zákona". {Rim.13,10}. Celá Nová zmluva je toto: „Dám svoj zákon do ich vnútorností a napíšem ho na ich srdce..." {Jerem.31:33}.

Keď vo vnútri vzniká láska, rieši všetky druhy problémov. Ovocie Ducha je láska - tak isto ako radosť, pokoj, trpezlivosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť. {Gala. 5:22}. Prečo toľko kážeme? Pretože chceme v kresťanoch vybudovať tieto a iné veci. Ale ak by láska rástla tak ako má, nemuseli by sme mať toľko kázní. Láska nie je jedným z prvkov kresťanského života - ona je jediným prvkom. Láska, to je život sám.

Niektorí ľudia sa klamú tým, že hľadajú dary Ducha namiesto Jeho ovocia. Dokonca aj keď oceňujeme dary, musíme si dať pozor, kde dávame dôraz. Ježiš nikdy nepovedal: „Poznáte ich podľa darov". On povedal: „A tak ich teda po ich ovocí poznáte." {Mat.7:20}

Dary nenaznačujú duchovnosť, lebo dary na osobe sú ako dary na vianočnom stromčeku. V preplnenom meste ako je Buenos Aires, nemáme mnoho stromov. Väčšina našich vianočných stromčekov sú umelé výtvyry z drôtu a zeleného papiera. Ale pekne ich ozdobujeme. Kupujeme ich za dva-tri doláre a vešiame na ne hodinky, prstene a iné darčeky. Vyzerajú veľmi pekne, aj keď to nie sú skutočné stromy.

Ale keď vyjdete von 26. decembra, všetky vianočné stromčeky nájdete na smetisku. Možno včera mali na sebe drahé hodinky značky Omega, ale dnes sú na smetisku. A tak nemôžete o strome mnoho povedať podľa darčiekov, ktoré sú na ňom navešané. Dary neurčujú aký je to strom.

Len podľa ovocia môžete o strome niečo povedať. Ak sú jablká dobré, môžete povedať, že je to dobrá jablň a tak ďalej.

Samozrejme, pre strom by bolo najlepšie mať obe veci - aj dobré jablká, aj hodinky Omega - aj ovocie aj dary. Ale ak to nie je možné, prinajmenšom by to malo byť dobré ovocie. Človek môže byť ospravedlnený ak nemá dary, ale niet ospravedlnenia, ak nemá ovocie. Ak povieme jabloni: „Prečo nemáš na sebe pekný prsteň", mohla by odpovedať: „Prepáčte mi, ale nikto mi ho nedal." Ale jablň si nemôže pomôcť, musí mať na sebe jablká, lebo jablká sú plodom normálneho jablňového stromu.

A tak sa nemôžeme ospravedlniť, ak nemáme lásku. Ak sme plní Ducha, je pre nás prirodzenou vecou, že milujeme.

Veľmi ľutujem, že tak mnoho rokov sme my, letničníci, dávali dôraz na Skutky 2:4 a nie na Gal.5:22. Naše vyznanie viery znelo: „Veríme v naplnenie Svätým Duchom podľa Sk.2:4", to znamená s hovorením jazykmi. Dejiny by boli iné, keby sme boli hovorili: „Veríme v naplnenie Svätým Duchom podľa Gal.5:22". Pre jednu vec — nebolo by toľko rozdelení medzi ľuďmi naplnenými Svätým Duchom.

Ako letničnému kazateľovi sa mi to ťažko hovorí. Ale jednako je to pravda a Svätý Duch to od nás chce, aby sme sa s tým vysporiadali. Keď idete poľovať na jeleňa alebo nejaké iné zviera, mierite puškou na jeho hlavu a nie na chvost. Lebo ak ho zasiahnete do hlavy, celé zviera je vaše.

Pri hľadaní naplnenia Svätým Duchom je hlavou ovocie Ducha a chvostom jazyky. Mnohí z nás zasiahli chvost ale zviera utiekalo ďalej.. Keby sme boli zasiahli hlavu, boli by sme mali aj chvost a všetko ostatné.

Ježiš nepovedal: „Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete hovoriť jazykmi". Hoci ja sám hovorím jazykmi, musím povedať, že celý svet bude vedieť o mojom učeníctve podľa znamenia mojej lásky. Je načase položiť dôraz tam, kam patrí, tam, kam ho položil Boh.

Samson mal dary, charizmy a bol telesným človekom. Saul, prvý kráľ Izraela bol charizmatikom - prorokoval. Ale aj on bol telesným človekom. Pavol povedal, že keby hovoril jazykmi ľudskými a anjelskými a nemal by lásku, nebolo by to ničím, len hlukom. Proroctvo a schopnosť rozumieť duchovným tajomstvám bez lásky nie sú ničím. Dar viery bez lásky je ničím.

Teda, ak vidíte, že sa na niekom prejavuje nejaký dar, dokonca aj keď kriesi mŕtvych, nebežte rýchlo za ním. Najprv sa priblížte tomuto stromu. Nedívajte sa na hodinky a prstene. Pozrite sa pod listy na ovocie. Zvlášť v týchto dňoch zmätkov musí byť Boží ľud

veľmi múdry.

Ste si skutočne vedomí dôležitosti lásky? Len ak tomuto rozumiete, môžete byť otvorení pre Ducha. Je to ako múka v koláči. Môžete piecť koláč bez vaječ, alebo soli - ale nie bez múky. Láska je kresťanským životom. Mnohé ostatné veci, ako dary a bohoslužba sú pekné, ale láska je život.

6. Láska k blížnym

„Milovať budeš blížneho svojho ako seba samého.“ {3.Mojž.19:18}

Prvým stupňom lásky je minimum - typ lásky Starej zmluvy. Toto, samozrejme, nie je prikázanie len pre cirkev. Je to všeobecné prikázanie. Je časťou Božieho morálneho zákona - ak každý na svete bude milovať niekoho iného, potom bude každý milovaný a sám bude niekoho milovať.

Čo znamená toto prikázanie? Znamená to, že si musím pre svojho blížneho želať to isté ako pre seba. A musím vynaložiť rovnaké úsilie na to, aby som získal pre svojho blížneho to, čo získavam pre seba.

Ak mám tanier jedla a môj blížny nemá, milovať ho znamená zháňať jedlo pre neho s tou istou snahou ako pre seba. Ak to nemôžem urobiť, potom by som mu mal dať polovicu z toho čo mám. Ak mám dva obleky a on nemá, musím sa rovnako usilovať získať pre neho dva obleky, ako som sa usiloval pre seba. Ak sú moje deti dobre oblečené, syte a chodia do školy, jeho nie, musím sa rovnako starať o jeho deti, ako som sa staral o svoje.

To je to, čo znamená milovať svojho blížneho ako seba samého. Viete to? Väčšina z nás, veriacich, nenapĺňa dokonca ani toto prikázanie Starej zmluvy! Nemilujeme sa navzájom dokonca ani ako blížni!

A samozrejme, Ježiš nepovedal, že by sme sa mali milovať ako blížni, ale ako bratia. Ale keby sme sa v cirkvi milovali prinajmenšom ako blížni, začala by sa revolúcia. V každom zhromaždení máme ľudí, ktorí majú priveľa a ľudí, ktorí majú primálo, alebo nič. Jeden veriaci má veľké auto a ide domov do pekného veľkého domu, kde ho čaká morčacina a hovädzina. Ale spolu spievajú, ako sa navzájom milujú! A keď je po zhromaždení, hovoria si navzájom: „Boh ta žehnaj, brat!“ A potom ide každý svojou cestou.

Keď sa Ježiša pýtali: „Kto je môj blížny?“, odpovedal podobenstvom o milosrdnom Samaritánovi. (Luk.10). Toľkokrát som o ňom kázal a zduchovoval ho. Jeruzalem bol cirkvou. Jericho bolo svetom. Človek, idúci z Jeruzalema dolu do Jericha, bol veriaci, ktorý opúšťal cirkev a išiel do sveta. Zlodeji - to bol satan a jeho démoni; dobrý Samaritán bol brat, ktorý veriaceho priviedol späť do cirkvi.

Však to bolo pekné na to, aby som unikal svojej povinnosti? Hlásal som Piate evanjelium, evanjelium podľa "svätých veriacich v evanjelium".

Inokedy som mal iný výklad. Jeruzalem bol záhradou Eden, Jericho bolo ľudským pádom a Ježiš bol Samaritánom, ktorý išiel okolo... Och, je tak mnoho spôsobov, ako o tom kázať.

Ježiš skončil tým, že povedal zákonníkovi: „Choď a čiň podobne“, (v.37). Myslel tým, že ak vidíme človeka v núdzi, musíme tú núdzu odstrániť. Je to veľmi jasné. Nepotrebujeme na to žiadne zduchovenie.

Ale my prechádzame okolo trpiacich ľudí len na to, aby sme prišli domov a hovorili o tom: „Och, dnes som videl hroznú vec - chudák, tak ho ľutujem.“ Ale nerobíme nič.

Samaritán nebol ničím zvláštny. My sme ho nazvali „milosrdný Samaritán“, ale Ježiš nie. On jednoducho povedal: „Nejaký Samaritán, uberajúci sa cestou, pristúpil k nemu...“ (v.33). On jednoducho poslúchol staré prikázanie. Nechal nejaké peniaze na zaplatenie opatery toho človeka a potom šiel ďalej za svojou prácou.

Ale my sme takí zlí, že v porovnaní s nami bol on milosrdný Samaritán. Tá istá vec sa dnes deje v zboroch. Kazateľ hovorí: „Pod', brat Ortiz, chcem ti predstaviť svojho veľmi dobrého diakona.“

„Och, budem rád“, hovorím.

Potom, keď sme sa zoznámili, pýtam sa kazateľa: „Prečo si hovoril, že je to dobrý diakon?“

„Lebo chodí na všetky zhromaždenia, dáva desiatky, pomáha mi vždy, keď mu poviem.“

To nie je dobrý diakon - to je iba diakon! Ale keď je človek blízky normálu, hovoríme, že je „veľmi dobrý“!

Nebol by Boh rád, keby zo všetkých nás mohol mať normálnych Samaritánov?

Ježiš povedal: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.“ {Mat.5:16}. Čo je svetlo? Čo je to, čo vyrába dobré skutky? Láska! Ako som predtým povedal, svetlo Božie je láska.

Teraz musíme urobiť konkrétnu aplikáciu: Keď hovoríme o láske, alebo o čomkoľvek inom. V Biblii, musíme byť konkrétni, lebo v opačnom prípade je to tak, ako keby sme šli niťou, ktorá na konci nemá uzlík. Môžeš šiť a šiť, ale veci ostávajú také isté, ako boli predtým. Niekedy sa dokonca pokúšame šiť celkom bez nite, len samotnou ihlou. Všetko, čo urobíme, sú len malé dierky. Ale šaty ostávajú roztrhané, lebo nepodnikáme konkrétne kroky, aby sme si udržali to, čo sme dosiahli.

Boh nehovorí: „Miluj svojich blížnych“. Nemôžete milovať celý svet. On hovorí: „Miluj svojho blížneho.“ Tak si vezmi jednu osobu, jednu rodinu. Začni sa za túto rodinu modliť. Začni sa starať o jej problémy, jej potreby - duchovné, materiálne, psychické - všetky druhy potrieb.

Nechod' k nim s traktátom, budeš vyzerat' ako predavač. Chod' predat' seba. Chod' im darovať seba. Daj im vedieť, že ich máš rád, daj im svoju službu.

Mali sme v Argentíne staršiu pani, ktorá ako to sama povedala: „nevedela nikdy získať ani jednu dušu pre Ježiša“. (My v skutočnosti neveríme v získavanie duše. Veríme v získanie duše, tela a ducha - celej osobnosti.) Roky bola v zbore. Ale jedného dňa jej Pán ukázal tento typ lásky. Porozumela, že Boh neposlal z neba traktát, poslal svojho Syna, ktorý prišiel, žil s nami a uzdravoval ľudí. Pomáhal nám a zdieľal sa s nami.

Táto žena sa rozhodla urobiť to isté. Naproti, kde bývala, bol voľný dom na prenajatie. Keď prišli noví obyvatelia, už bola pripravená. Išla tam s kávou a pečivom a povedala: „Priniesla som vám niečo na jedenie, lebo viem, že ste sa práve presťahovali a ešte nemáte pripravené veci na varenie. Prídem neskôr pre riad - netrápajte sa s umývaním, viem, že máte mnoho práce. A, mimochodom, ak by ste chceli vedieť, kde je obchod s potravinami, je tam a tam, za rohom...“ Pod pečivo nedala traktát. Jednoducho priniesla jedlo a pomohla im.

O chvíľu sa vrátila pre riad. Povedala: „Ak potrebujete niečo iné, som tu. Ak niečo chcete, budem rada, keď vám budem môcť pomôcť.“

Nikdy nekázala o Kristovi, ale o mesiac neskôr bola celá rodina pokrstená. Priniesla im svetlo.

Ježiš nikdy nepovedal: „Nech tak hovoria vaše ústa pred ľuďmi, aby počuli vaše pekné slová a oslavovali vášho Otca.“ On povedal: „Nech tak svieti vaše svetlo“ - vaša láska!

Možno niektorí z nás majú s týmto problémom lebo počuli takéto antikatólické evanjelium. Vzali sme dobrým skutkom všetku dôležitosť. „Nie sme spasení skutkami“, hovoríme. A to je polovica pravdy. Ale sme „stvorení v Kristu Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky“. {Ef.2:10}.

V 10.kapitole Skutkov čítame o Kornéliovi a o všetkých jeho dobrých skutkoch - a radi zdôrazňujeme, že vtedy ešte nebol spasený. Ale všimnite si, že Boh mu poslal anjela, lebo „tvoje modlitby a almužny boli spomenuté pred Bohom“. {Skut.10:4}. To je druhá polovica pravdy.

Dobré skutky sú dokladom našej lásky. Niekedy sme príliš mystickí – „Och, brat, milujem ťa“, ale neukazujeme to ináč, než objímaním a úsmevom.

Dobré skutky znamenajú dobré skutky. Skutky znamenajú činiť, nielen mysticky myslieť. Musíme otvoriť svoje peňaženky a činiť dobré skutky. Samozrejme, že je rozdiel, či je pôvodcom dobrých skutkov láska alebo naše „ja“. Pavel hovorí, že „ak by som dal

celý svoj majetok chudobným a nemal by som lásku, nič nie som". Preto nie je marxizmus odpoveďou. Marxizmus má veľa pekných čŕt. Komunizmus hovorí niektoré veľmi dobré veci o sociálnej spravodlivosti a o spoločnom vlastníctve všetkých vecí. Ale pri tom je opakom toho, čo nás učil Ježiš. (Je to ako so špiritizmom a daromi Ducha - sú v tom podobnosti, ale pochádzajú z rôznych zdrojov.)

Ale počujte - pretože sme proti špiritizmu, ešte nepopierame dary Ducha. A ak je niekto proti komunizmu, nech nepopiera spoločné vlastníctvo.

Nezabúdajte, že musíme milovať svojho blížneho práve tu a teraz.

7. Bratská láska

„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom, tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom.“ {Ján 13:34}

Staré prikázanie, minimálny stupeň lásky, to bola láska s ohraničením. Bola založená na našej láske k sebe. Znamenala milovať svojho blížneho dovtedy, kým nie som v nebezpečenstve. Ale ak som v nebezpečenstve, moja láska k blížnemu končí.

To je minimum. Samozrejme, myslíme si, že už to je príliš veľa - nazývame to maximom! V skutočnosti, ak ma niekto v zbore miluje ako blížneho, mal by som sa cítiť urazený. Ja nie som jeho blížny, som jeho brat! My nie sme dve rodiny žijúce blízko seba - sme časťou tej istej rodiny!

Učenci mohli povedať: „Poznáme všetkých desať prikázaní, ale čo je toto? Toto musí byť jedenáste prikázanie.“

Ježiš sa nestaral ako to nazvali, len keď to poslúchali, „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom.“

„Áno, to už vieme“, povedali učenci.

„...ako som vás ja miloval.“ A toto bolo nové. Aká zvláštna vec.

Staré prikázanie hovorilo: „Miluj svojho blížneho ako seba samého.“ Nové prikázanie hovorilo: „Miluj svojho brata, ako som ja miloval teba.“ Ako nás Ježiš miloval? Miloval nás tak, ako miloval seba? Nie. Miloval nás viac, ako miloval seba. Dal za nás svoj život. Na tomto stupni lásky sa „ja“ rozplynie. Musíme milovať a milovať a milovať - až dokedy? Až naveky. Dokonca aj keď nás to stojí život. Toto je oveľa viac, ako dať polovicu jedla z taniera. Je to dať celý tanier a aj seba.

Toto je stupeň lásky, ktorý chcel Ježiš vidieť v cirkvi, ako Božej rodine. Toto je druh lásky, ktorý má ovládať naše kresťanské spoločenstvo. Nemôžem milovať svojho blížneho ako seba samého, lebo moje „ja“ je preč. Už nežijem ja, ale žije Ježiš.

Keď chceme dať seba niekomu inému, máme trápenie, nie? Vo vnútri nás drží veľká priehrada. Priehrada je sebecko.

Ale táto priehrada sa musí pretrhnúť, lebo inak nikdy nepremeníme Cirkev. Kazatelia nemôžu zmeniť štruktúru cirkvi z kazateľne. Každý z nás musí zmeniť svoj život, ktorý bol doteraz založený na našom „ja“. Hovorím o vnútorných skeletoch našich domov, o tom, čo nevidieť za stenami a ozdobným priečelím.

Niekedy robíme v našich súkromných domoch mnoho zmien bez toho, aby sme zmenili štruktúru. Vieme zatvoriť okno tabaku a otvoriť ho nedeľnej škole. Vieme zatvoriť okno pred komediálnym divadlom a otvoriť ho zborovému spevu. Vieme zatvoriť okno likéru a otvoriť ho peniazom dávaným cirkvi. Vieme prestrieť nové koberce, kúpiť nové záclony, nové tapety.

Ale štruktúra našich domov ostáva rovnaká. Ešte stále sa točia okolo nášho „ja“. A sem-tam sa ukazujú problémy.

Ježiš chce viac, ako len nové záclony a otvorené okná. Jeho kríž znamená smrť starej štruktúry. On rúca celý dom a začína odznovu. Jedna evanjelizačná pieseň hovorí: „Hriešnik, nechaj svoje bremeno pod krížom a chod slobodný“. To nestačí. Zbaviť sa bremena svojich hriechov je dobré, ale nie je dobré ak naše „ja“ odíde také isté, aké bolo predtým..

Pod krížom musíme zažiť atómový výbuch, ktorý nielen uvoľní naše hriechy, ale aj rozbije našu sebeckú štruktúru. Táto musí byť nahradená novou štruktúrou, čiže Kristom.

Pri krste ostáva pod vodou viac než len tabak, alkohol a hazardné hry. Ostáva tam naše „ja“. Ľudia tomu musia rozumieť. Keď vychádzajú z vody, nechávajú tam seba. S nimi je koniec. Celkom nové „ja“ teraz začína život poslušnosti a to musí byť veľmi zrejmé.

My kazatelia niekedy hovoríme, že by sme mali mať viac družnosti. Mali by sme tráviť čas s metodistickým kazateľom, presbyteriánskym kazateľom, katolíckym kňazom atď. Ale potom hovoríme: „Och, ale ja nemám čas. Som taký zaujatý svojou vlastnou prácou.“

Sme klamári. Máme čas. Máme každý deň 24 hodín ako každý iný. Prečo nie sme čestní a nepoviem: „Mám čas, ale rozvrhol som si ho podľa svojich záujmov. Takto by sme aspoň neboli pokryteckí. Videli by sme svoj egocentrický život taký aký je.“

Kto dokáže plniť nové prikázanie? Kto dokáže milovať svojho brata tak ako Ježiš?

Áno, musí to byť možné. Ježiš očakával poslušnosť. Dal prikázanie tebe i mne.

Musíme si urobiť čas pre lásku. Jeden študent v našom zbore vyzeral vždy veľmi zanepripravený. Vždy, keď sme od neho niečo chceli, hovoril: „Prepáčte, ale nemám čas. Študujem a okrem toho osem hodín denne pracujem. Môžete si teda predstaviť, že sotva stihnem mimo toho niečo robiť. Môžem prísť raz do týždňa do zhromaždenia, ale viac voľného času nemám.“

Potom sa jedného dňa zaľúbil. Zrazu mal čas navštevovať svoje dievča dva alebo trikrát do týždňa.

Ako to dokázal? Neviem. Urobila to láska.

Keď hovoríme, že nemáme čas, ukazujeme svoje sebecko. Myslím tým to, že všetok svoj čas venujeme budovaniu svojho malého kráľovstva. Ale keby sme mali zomrieť, mali by sme mať všetok čas, ktorý sme potrebovali pre iných. Ježiš mal 24 hodín denne pre iných. Prečo? Lebo niesol na pleciach kríž. A povedal, že Jeho nasledovníci majú robiť to isté.

Viete, čo znamená vziať kríž? Niektorí ľudia si myslia, že kríž je to, keď má ich svokra prísť na návštevu. To nie je kríž. Keď Žid videl niekoho na ulici s krížom na pleciach, vedel čo sa bude diať. Ten človek šiel na smrť.

Ježiš povedal, že máme vziať kríž a žiť ako mŕtvi. Si pripravený? Si pripravený na to, aby bol kríž kedykoľvek položený na zem a ty pribitý naň? Ak áno, nebudeš mať žiadne potiaže s novým prikázaním.

Každý pozná verš Ján 3:16. Ale všimli ste si niekedy 1.Jána 3,16? Asi nie. Tento verš nie je v evanjeliu podľa „svätých veriacich v evanjelium“. Znie: „Po tom sme poznali lásku Božiu, že On položil za nás svoju dušu. Aj my sme povinní klásť duše za bratov.“

Tento verš nie je v malých škatuľkách zaslúbení. Ak by tam bol, nikto by ich nekupoval. Ľudia, ktorí vyrábajú kartičky so zaslúbeniami, tam dávajú vždy tie najkrajšie verše, aby kresťania, keď vytiahnu kartičku, mohli vždy zvolať: „Ach, čo pekného ide Pán pre mňa urobiť!“

Rád by som spravil jednu takú krabičku so všetkými veršíkmi, ktoré nebývajú v Bibliách podčiarknuté. S veršíkmi, ako je 1.Jána 3:16. To by bolo prekvapenie!

Apoštol Ján nám tu znovu dal jednoduchý test. Poznáme lásku? Je to veľmi ľahké povedať nepotrebuje na to dar rozoznávania duchov, alebo niečo podobné. Len sa spýtajte sami seba či ste ochotný dať svoj život za svojho brata. Myslite na určitého brata vo svojom zbore. Zomreli by ste za neho?

Mám priateľa, ktorý mi povedal: „Juan, dal som svoj život Bohu kvôli tebe. Ak sa niečo stane tebe, stane sa to mne. A tak je môj život v твоjich rukách. Ak potrebuješ moju krv je tvoja. Tak aj moje auto, môj dom, všetko“. Toto je nové prikázanie lásky.

Boh bude mať nové spoločenstvo. V Cirkvi sa začínajú diať nové veci. Svet o tom vo všeobecnosti nevie, ale prichádza to. Staneme sa mestom na vrchu, príkladom spoločenstva, v ktorom miluje jeden druhého.

Kde sa to začína? Toto sa musí stať medzi kazateľmi lásky. Kazatelia boli vždy viac rozdelení a viac sa zaoberali rozdielmi ako ich cirkevníci. A tak musíme byť príkladom, tak, že vytvoríme priateľstvo medzi kazateľmi v každom meste. Nemôžeme priviesť naše zbory

k láske, ak sami nemilujeme. Nakoniec - my sme pastieri.

Každý kazateľ má mnoho kázni o láske. Teraz musíme žiť tak ako sme kázavali.

Ovce chcú byť spolu. Sú unavené od rozdeľovania. Problémom sme my, vodcovia. Musíme byť pokrstení láskou prv, než príde Ježiš. Musíme byť príkladom lásky pre stádo.

Kazatelia mi niekedy hovoria: No, viem, poznám učenie o jednote cirkvi. Pozval som aj kazateľov iných cirkví na stretnutie. Každému som napísal list, ale nepišli."

To je zlý spôsob ako začínať. Kazatelia sú unavení zo stretnutí. Boja sa ich. Ak vás niekto predstaví mladému dievčaťu, nemôžete povedať: „Nazdar, som rád že ťa poznávam - poďme, zosobášme sa". Najprv sa musíte zaľúbiť. Tak isto sa musíte najprv zamilovať do ostatných kazateľov a až potom si ich môžete pozvať do sobášnej siene aby ste sa vzali.

V skutočnosti, stretnutia obyčajne nemajú veľa do činenia s družnosťou. Ak je stretnutie plánované na 8.00, kazatelia prídu o 7.59. Pozdravia sa vzájomne a potom sedia a dívajú sa na chrbty tých, ktorí sedia pred nimi. Keď sa stretnutie skončí, povedia si „zbohom" a sú preč.

Kde je tu družnosť?

My máme ten istý problém. Mimochodom - medzi členmi zboru. Kresťania prichádzajú a hovoria: „Nazdar, ako sa máš? Pozdravuj odo mňa svoju rodinu". Toto sa opakuje každú nedeľu dvadsať rokov, ale nikdy to nepokračuje hlbšie. Štruktúra našich zhromaždení nedáva priestor pre družnosť, alebo preukazovanie lásky.

Videli ste už niekedy chlapca, ktorý by povedal svojmu dievčaťu: „Nazdar, ako sa máš? A čo Vaši? No, už je čas ísť." Nie - ich vzájomné priateľstvo sa rozvíja, až nemôžu iné, len sa vziať.

To je to, čo sa musí stať medzi kazateľmi každého mesta. Celé ich srdcia i duše musia byť povzbudené k láske, ktorou ich miloval Ježiš.

A tak nezačínáme stretnutiami. Začíname tým, že povieme: „Pane, urobím si čas pre lásku k dvom alebo trom kazateľom v tomto meste. Tu si napíšem ich mená. Teraz ich ešte ani nepoznám. Protirečil som ich teológii. Ale teraz ich budem milovať, lebo láska je Tvojím prikázaním."

Niektorí povie: „Brat, máš pravdu - láska je Božím prikázaním, ale ak nám Boh túto lásku nedá, potom to nemôžeme robiť."

Nie sme šikovní? Boh nám káže niečo urobiť a my veci obrátíme tak, že Mu to vrátime. Modlíme sa: „Bože, daj mi lásku k bratovi".

A potom si myslíme, že ak nemilujeme, nie je to naša chyba - Boh nám neodpovedal na modlitbu! Počujte, láska - to je prikázanie. My sa nemáme pýtať, odkiaľ prichádza láska. Máme jednoducho začať poslúchať nášho Pána. Keď poslúchame, začnú sa diať nové veci.

Ako sa zaľúbim do dvoch alebo troch kazateľov na mojom zozname?

Po prvé, začnem sa za nich každý deň modliť - týždeň alebo dva. Zistím si, či majú rodinu, alebo príbuzných, zistím si ich mená a modlím sa aj za nich. Modlím sa za ich deti a za ich manželky. Vozím sa autom okolo ich domu a modlím sa: „Pane, požehnaj ten dom".

A keď sa do nich nakoniec zaľúbim, idem ich navštíviť. So srdcom plným lásky zaklopem na ich dvere.

„Dobrý deň, býva tu pán Smith?"

„Áno, ja som Smith."

„Som kazateľ Ortiz a prišiel som vás navštíviť."

Vyzerá prekvapený, ale to nevádi. „Dobre, poďte teda ďalej. Čo vás ku rane priviedlo?"

„Len som vás prišiel navštíviť, milý brat," hovorím.

„Dobre, ale dnes mám veľa práce, tak mi povedzte, čo máte na srdci - dôvod prečo ste sa zastavili."

„Hlavný dôvod je, že som vás chcel navštíviť. Viem, že máte veľa práce a tak s vami strávim len päť minút. Aké ste mali zhromaždenie minulú nedeľu?"

Ako môže odmietnuť odpoveď? Hovorí: „Mali sme pekný deň. Bol som spokojný s kázňou, ľudia prijímali slovo, aj zbierka bola pekná, takmer dvetisíc dolárov len za minulú

nedeľu. Dobre sa nám darí."

„Och, to je veľkolepé. Máte rodinu?"

„Áno, mám ženu a tri deti. Moja manželka je práve teraz nemocná."

Vstávam. „Cítim s vami. Už idem, ale najprv sa pomodlime: „Vďaka Ti Pane Ježiši za tento dom, za tohto brata, za zhromaždenie, ktoré mal, za jeho manželku. Uzdrav ju a pomôž jej. Amen." Ďakujem vám, brat Smith, Zbohom."

Keď zatváram dvere, vraví si "Chudák, asi by som mal zavolať jeho biskupovi. Možno je prepracovaný.

„Haló, je tam biskup? Kazateľ Ortiz patrí do vašej denominácie, myslím.... Áno, prišiel ku mne. Nezistili ste na ňom naposledy nič zvláštne? Myslím, že s ním niečo nie je v poriadku. Viete že kazatelia niekedy tak veľa pracujú, že ich myseľ je na pokraji..... Áno, prosím dajte na neho pozor. Prišiel sem len tak, predstavte si to!. ..Uhm, áno, som si istý, že sa o neho postaráte. Zbohom!"

Nasledujúci týždeň je tam kazateľ Ortiz znovu a klope na dvere. Kazateľ Smith sa díva z okna a hovorí si - Och, ten blázon! Ale aspoň neostáva dlho. A tak otvára dvere.

„Dobré ráno, brat Ortiz, ako sa máte?"

„Veľmi dobre, brat Smith."

„Čo si prajete?"

„Ja len tak - prišiel som vás navštíviť". Už vie, že ma musí pozvať dovnútra. Potom hovorím:

„Ako sa má vaša manželka? Viete, modlili sme sa za ňu so ženou celý minulý týždeň a moja žena ju chcela navštíviť, ale nebola si istá, či je už dostatočne zdravá na to, aby mohla prijímať návštevy. Ale poslala aspoň tento malý darček."

„Ach, veľmi pekne vám ďakujem. Povedzte svojej žene, že určite môže prísť, ak chce."

„Aké ste mali túto nedeľu zhromaždenie?"

„Dobré - bolo to požehnané."

„Dobre, brat, pomodlíme sa a pôjdem. „Vďaka Ti, Ježiši, že manželka tohto brata sa má lepšie. Amen". Zbohom."

Nasledujúci týždeň znovu klopem na dvere. Piaty týždeň ... on ma už čaká!

Ale ďalším krokom ešte nie je pozvať ho na stretnutie. Pozývam ho, zahrať si golf, alebo aby prišiel k nám na zmrzlinu. Môže byť proti mojej denominácii, ale nemôže byť proti zmrzline. Milujem ho. Potom, čo sme spolu hrali golf, potom čo bol u nás doma, potom, čo nás so ženou pozval k nim - stali sme sa priateľmi. Získal som jeho dôveru.

Potom sa s ním delím o svoje bremeno za kazateľov mesta, aby boli naozaj bratmi a aby milovali jeden druhého. Láska je kôň, ktorý ťahá voz bratstva. Nepriahajte koňa za voz. Najprv láska, potom sa podelte o city.

Je to príliš ťažké? Ježiš povedal, že máme klásť svoje životy za bratov. Ist' navštíviť brata kazateľa je oveľa menej ako môj život. Toto je len začiatok.

Keď sa to raz začne u kazateľov, rýchlo sa to rozšíri aj do iných častí Kristovho Tela. Ale musí to začať od nás. Musíme mať oči Ježiša Krista. Keď sa Ježiš díva na vaše mesto, vidí svojich pastierov a ovce ako jeden celok. Ak budeme v Ježišovi, budeme vidieť to isté. Nie všetci z nás majú „správne" učenie. Ale nezdá sa, že by to Ježišovi bránilo milovať nás. A nemalo by to zastaviť ani Ježišových sluhov.

V denominácii kde som bol predtým, bol jeden človek, ktorý sa pred nejakým časom stal mojím nepriateľom. Hovoril, že som nebol verný cirkvi. Nakoniec ma začal nenávidieť.

Počas jednej konferencie som šiel za ním so slovami:

„Nazdar, ako sa máš?", a objal som ho.

„Neobjímaj ma, ja ťa nemám rád", zamrmlal.

„No ale ja ťa mám rád", odpovedal som.

„Nemôžeš ma mať rád, lebo ja som tvojím nepriateľom". Takmer kričal.

„Chvála Pánovi!", povedal som. „Nevedel som, že si mojím nepriateľom, ale teraz mám príležitosť milovať nepriateľov. „Vďaka Ti, Ježiš, za môjho nepriateľa."

Viete čo? O rok neskôr som kázal v jeho zbore.

Láska je najmocnejšou zbraňou na svete. Ježiš dobýva svet láskou. Robme to tak aj

my.

8. Láska na spôsob zemiakovej kaše

„...a oznámil som im Tvoje meno a ešte oznámim, aby láska, ktorou si ma miloval, bola v nich a ja v nich.“ {Ján 17:26}

Tretí stupeň lásky prevyšuje aj staré a nové prikázanie. Je to láska Svätej trojice, čiže láska medzi Otcom, Synom a Svätým Duchom.

Viete si predstaviť lásku Svätej trojice? Viete si predstaviť, ako Otec miluje Syna? Ako Syn miluje Otca? Ako Duch miluje Otca? Ako Otec miluje Ducha? Ako Syn miluje Ducha? Úžasné!

Toto je večná láska. Je to láska pre dospelých ľudí. Tento stupeň lásky dáva záruku, že nedôjde k žiadnemu rozporu. V Starej zmluve čítame, že Otec konal zázraky a divy, kriesil mŕtvych a uzdravoval chorých. Potom prišiel na zem Syn a robil tie isté veci. Otec Mu to nezávidel. Povedal, že „sa Mu to zapáčilo“. {Mat.17:5}.

Potom prišiel Svätý Duch a začal robiť tie isté veci. Stále tu bola úplná jednota. Ich láska je taká dokonalá, že ich nič neuráža.

Láska Trojice činí z troch jedno. Dvaja plus večná láska rovná sa jedno. Tri plus večná láska rovná sa jedno. Štyri plus večná láska rovná sa jedno.

A sto kresťanov plus večná láska rovná sa jedno. Funguje to pri akomkoľvek čísle.

Ježiš sa modlil, aby tento stupeň lásky „bol v nich“ a myslel tým nás.

Keď som ešte ako chlapec chodil do nedeľnej školy, učiteľ raz rozprával o tom, ako sme v Kristu. Rozumel som tomu.

Ale potom o týždeň povedal, že Kristus je v nás. Povedal som mu: „Musíte sa mýliť. Ak sme my v Kristu, ako môže byť súčasne Kristus v nás? Ak je jedna vec vnútri druhej, väčšia vec nemôže byť súčasne v menšej.“

Ale dnes sa to už dá veľmi ľahko pochopiť. Ak som ja v srdci svojho brata a on je v mojom srdci, sme obaja jeden v druhom. Láska nás zjednocuje.

Dnes zrejme nie sme jedno. Sme v mnohých skupinách. Sme metodistami, presbyteriánmi, letničnými mnohých druhov, nazarénmi, Armádou spásy, episkopálnymi, plymouthskými bratmi, baptistami a inými.

Boh nás preskupuje. On už začal. Nepoužíva však naše kategórie. Boh má len dve skupiny - tí, ktorí milujú jedni druhých a tí, ktorí nemilujú.

Keď sa ma teda spýtate: „Brat Ortiz, z ktorej si skupiny?“, odpoviem: „Som zo skupiny, kde sa navzájom milujú“. To je rozdiel medzi ovcami a kozlami, o ktorom hovoril Ježiš v 25. kapitole Matúšovho evanjelia. V Argentíne máme veľa oviec. Je zaujímavé pozorovať, čo sa stane, keď sa pokúsíte pohnúť stádo oviec. Všetky sa obrátia jedným smerom, stávajú sa jedným telom.

Ale ak to isté skúsite s kozlami, všetci sa začnú strkať a bojovať.

Je teda veľmi ľahké rozlíšiť ovcu od kozia. Nepotrebujete dar výkladu alebo rozoznávania. Jednoducho hovoríte s človekom jednu alebo dve minúty. Ak bojuje, je to kozol, ak miluje, je to ovca.

Ako Ježiš oddelil ovce od kozlov? Na základe toho, či podali vodu smädným, nasýtili hladných, navštívili chorých a väzňov, atď. Ľudí, ktorí preukázali svojim bratom lásku, nazval „požehnaní môjho Otca.“ (34.verš).

Ale počúvajte. Boh robí dokonca viac ako preskupovanie svojho ľudu. Zjednocuje ho. Môžem to ilustrovať na zemiakoch. Každá zemiaková vňať v záhrade má pod sebou tri, štyri alebo päť zemiakov. Každý jednotlivý zemiak patrí k tej alebo onej vňati.

Keď nadíde zber úrody, všetky zemiaky sa vykopú a nasypú do vreca. Takto sú preskupené. Ale ešte nie sú zjednotené. Môžu povedať: „Chvála Pánovi! Teraz sme všetci v jednom vreci.“ Ale ešte nie sú jedno.

Treba ich umyť a zbaviť šupky. Teraz si myslia, že sú si ešte bližšie. „Aká pekná je táto láska medzi nami“, hovoria si.

Ale to nie je všetko. Musia byť rozkrájané na kusy a pomiešané. Teraz stratili mnoho zo svojej zemiakovej individuality. Už si naozaj myslia, že sú pripravené pre svojho Majstra.

Ale Boh chce zemiakovú kašu. Nie mnoho zemiakov - zemiakovú kašu. Žiadny zemiak sa nemôže postaviť a povedať: „Tu som. Ja som zemiak.“ Slovo musí byť **my**. Preto sa Pánova modlitba začína: „Otče náš, ktorý si v nebesiach“. Nehovorí: „môj Otče...“

S tou najväčšou bázňou hovorím, že Otec, Syn a Duch Svätý sú také tri zemiaky spracované na zemiakovú kašu. A Ježiš má veľkú chuť na zemiakovú kašu. Bude ju mať. Robí už niečo veľmi dôkladné vo svojej cirkvi.

Viete čo? Krátko potom, ako začneme zrelo milovať jeden druhého, slovo brat môže vypadnúť z nášho slovníka. V súčasnosti sa musíme nazývať bratmi, lebo nežijeme ako bratia. U nás doma ma volali Skinny. Nikto nemusel nič dokazovať tým, že by ma oslovoval brat Juan Carlos. Každý vedel, že som ich bratom.

V cirkvi hovoríme „pastor Smith“, alebo „brat Ortiz“, lebo nemáme žiadne vzťahy. Ale chceme ukázať, že nejaký vzťah máme.

Raz som vošiel do jedného zboru a počul som ako kazateľ hovorí: „Pán Brown, mohli by ste začať modlitebnú chvíľu?“

Myslel som si: Akí svetácki sú títo ľudia. Nepovie dokonca ani brat Brown.

Potom som zistil, že vzťahy medzi „pánmi“ v tomto zbore boli také isté ako medzi „bratmi“ v mojom zbore. Slovom sme sami seba klamali.

Vo všetkom našom rozprávaní o láske si zapamätajme jej dva rozmery: mystický a pragmatický. Mysticismus hovorí: „Och, brat, akú len cítim k tebe lásku“. Pragmatizmus hovorí: „Brat, koľko potrebuješ?“

Pred nejakým časom som bol na konferencii v Cordobe (v Argentíne), kde bola prisluhovaná večera Pánova. Usporiadatelia povedali: „Dnes sa nebude vôbec kázať. Namiesto toho sme viac hodín vyhradili pre Večeru Pánovu. Kúpili sme desať kilogramov chleba - koniec koncov, Biblia nehovorí aké malé alebo veľké majú byť porcie. A tak každej štvorici dáme celý bochník, aby lámali a delili si ako chcú.“

Viac ako hodinu sme v tej miestnosti jedli chlieb. Objímali sme sa a plakali a po chvíli lietali po celom tom priestore dolárové bankovky, keď sa skrze lásku počas večere Pánovej naplňovali pragmatické potreby.

Láska je prikázanie. Láska je kyslíkom Božieho kráľovstva. Láska je život.

9. Reč kráľovstva

„Chváľte Ho v Jeho mnohej hrdinskej sile!“ {Ž 150:2}

Spomedzi všetkých biblických postáv nás práve Dávid môže učiť o chvále a uctievaní viac ako ktokoľvek iný. Autoritatívne hovorí o tom, ako vyjadriť lásku kráľovstva, ktorú máme v sebe.

Nedávno som sa rozhodol prečítať všetky jeho žalmy na jedno posedenie. Nehľadal som špeciálne citáty, alebo verše potešenia a povzbudenia. Chcel som sa dozvedieť niečo o ňom samotnom, lebo som chcel byť ako on.

Zistil som, že jeho kniha je usporiadaná ako symfónia. Začína sa veľmi jemne. Cítite sa ako keď ste prvýkrát počuli filharmóniu. Videli ste tam všetky nástroje a mysleli ste si, že sa stratíte v záplave zvuku.

Potom začalo hrať iba dvoje či troje huslí. Aké sklamanie! Potom prišlo piano. Potom mezzo piano. Potom mezzo forte. Potom forte.

A keď začali hrať všetky nástroje, takmer vás to vystrašilo. 150-ty žalm je Dávidovo fortissimo, jeho veľké finále:

„Chváľte Ho zvukom trúby! Chváľte Ho na harfu a gitaru! Chváľte Ho na bubon a kolo tancom! Chváľte Ho husľami a píšťalou! Chváľte Ho zvučným cimbalom! Chváľte Ho cimbalom radostného kriku! Každý duch nech chváli Hospodina! Halelujah! {verše 3-6}

Prečo všetok ten hluk? „Pre Jeho hrdinské činy“.

Narodil som sa a bol som vychovaný v zbore, ktorý zdôrazňoval chválenie Pána. Veľmi skoro som sa naučil tie slová. Ale nenaučil som sa veľmi dobre chápať pojem chvály, hoci sme „chváleniu Pána“ v našich zhromaždeniach venovali mnoho času.

Čo je to chvála? Ktorýkoľvek slovník vám povie, že je to uznanie cností.

Je to viac ako len používanie slova „chvála“. Ak sa zúčastním zhromaždenia, kde niekto pekne spieva a potom idem za ním a poviem: „Och, chválim vás, chválim vás, chválim vás“ - nebude to pochvala. Musím ho chváliť za niečo. Mal by som povedať: „Počujte, keď ste začali spievať, moje srdce bolo oslovené vašim spevom. Pozrel som sa na tváre ostatných ľudí a všetci sme boli zasiahnutí vašou piesňou.“

Keby som videl nejakú pani ísť po ulici s dieťaťom, pobehol by som za ňou, schytil ju za ruku a povedal: „Och, pani, chválim vás, chválim vás, chválim vás“, povie: „Ste blázon!“

Ale ak poviem: „Prepáčte, ste vy matkou tohto dieťaťa?“ Ona odvetí: „Áno.“

Vtedy poviem: „Aké krásne dieťa! Váš syn je veľmi dobre vychovaný, môžete byť na neho hrdá!“ Chválil som ju, hoci som to slovo vôbec nepoužil.

Ak prídem k umelcovi a poviem: „Och, chválim vás, Hallelujah, Hallelujah!“, ujde druhými dverami.

Mám povedať: „Všimol som si vašu maľbu a spôsob, akým ste namaľovali ruku držiacu pohár. Je to prekrásne. Vyzerá to tak, ako by ruka vystupovala z rámu a pozývala ma sadnúť a jesť!“

Koľko chvály určenej Bohu obsahuje slovo „chvála“ - ale nič nehovorí?

Naše slová sa stali prázdnyimi priechinkami. Aby som o tom poučil svoj zbor, začal som sa ich pýtať. Keď niekto povedal: „Chvála Pánovi!“, spýtal som sa: „Počkat', prečo chváľite Pána?“

„Preto chválim Pána, lebo, hm, preto, lebo...“ Nevedel!

Niektó iný povedal: „Hallelujah!“

A ja som sa opýtal: „Prečo ste povedali „Hallelujah“?“

„Preto, lebohm“.

„Preto ste povedali „Hallelujah“, lebo ste letničný a je to časťou vašej liturgie, tak je to!“

Dávid povedal: „Chváľte Ho pre Jeho hrdinské činy“. Nerobili sme to.

Prišli sme do zhromaždenia s plnými fúrikmi krásne zabalených darčiekov previazaných stužkami a s veľkými lístkami s nápisom „Chvála Pánovi!“, „Hallelujah!“, „Sláva Bohu“, „Amen“.

A kazatelia hovorili: „Akí ohromní ľudia! Prichádzajú do zhromaždenia s toľkou chválou.“

Všetky balíčky sme priniesli k oltáru. Ale keď Boh otvoril svoje dary, vnútri nenašiel nič.

Raz som si povedal: Od svojho narodenia som už v zbore 30 rokov. Čo som sa za celý ten čas naučil o chvále? Naučil som sa ako povedať štyri slová: „Hallelujah“, „Chvála Pánovi“, „Sláva Bohu“ a „Amen“. Za tridsať rokov!

Naučil som sa aj to, ako tieto štyri slová kričať.

A potom, nedávno, som postúpil ďalej ako pamätníci - naučil som sa ako tieto štyri slová spievať. Slová boli tie isté, ale teraz, keď som ich spieval, myslel som si, že to už niečo znamená.

Povedal som: „Pane, je to všetka chvála ktorú Ti môžem vzdať?“

Potom som čítal čo napísal Dávid: „Chváľte Ho za Jeho hrdinské činy“. A pochopil som, že každá chvála má byť za niečo. Musíme vedieť prečo chváľime Pána. Inak sa podvádzame, mysliac si, že chváľime Pána, pričom len vyslovujeme nejaké slová.

Predstavte si, že idem na nákup. Keď sa vrátim domov, žena sa ma opýta: „Kde si bol?“

„Na nákupe.“

„Čo si kúpil?“

„Och, nič. Bol som na nákupe, ale nič som nekúpil.“

Môžem používať slovo nakupovať, ale nekupoval som. Len som sa prechádzal.

Mnohí z nás používajú slovo „chvála“. Používame ho často. Ale nechváľime. Boh nechce slová, On chce chválu. Jeho nezaujímá balíček, ale to, čo je vnútri.

Môj zbor sa prepracoval cez moje prvé otázky a tak som postúpil ďalej. „Aby sme rástli v chvále“, vyhlásil som, „na mesiac zakážeme štyri slová chvály v našom zbore. Budeme aj ďalej chváliť Boha, ale budeme hľadať iné slová.“

Nikto nevedel, ako chváliť! Moja žena povedala: „Juan, ak nemôžem povedať „Halelujah“, čo mám vlastne povedať? Nakoniec, aj anjeli hovoria „Halelujah!“

„Áno“, odvetil som jej, „oni hovoria „Halelujah“, lebo Pán náš Boh Všemohúci panuje“. {Zj 19:6}. Chvália Ho za Jeho hrdinské činy. Musíš mať na mysli hrdinský čin, keď chváliš - inak je to prázdne!“

Boli sme ako nákladné autá, ktoré zviazli na zablatených cestách. Zabárajú sa na jednom mieste. Pretáčajú sa im kolesá, robia veľa hluku a spotrebujú množstvo benzínu, ale nepohýňajú sa.

Mal som rovnaký problém - robil som veľa hluku, ale nehýbal som sa. Nemal som slová. Spoznal som svoju chudobu v chválení a povedal som: „Pane, zdá sa mi, že Ty neznamenáš v mojom srdci príliš veľa. Ak nespievam Dávidove žalmy, alebo nejaké iné piesne z kníh, nemám Ti mnoho čo povedať.“

Mnoho sme sa z tohto experimentu poučili. Zistili sme, že sme posudzovali naše zhromaždenia podľa množstva chvály, ktorú sme počuli a ktorá často nič neznamenal. Začal som hľadať v svojom živote a skúsenostiach veci, za ktoré by som mohol chváliť Pána. Zistil som, že Boh je na mnohých miestach, o ktorých by som nikdy nemyslel, že tam bude.

Začal som vidieť Krista vo svojom bratovi. Najprv som vedel myslieť len na to, že „Chvála Pánovi, lebo má príjemnú tvár!“ a to bolo všetko, Ale potom som začal rozmyšľať o tom, ako v jeho vnútri žije Ježiš.

A potom som si uvedomil, že chvála je viac ako výbuch slov v nedeľu ráno. Chvála, to je celá reč. Chvála je rečou Božieho kráľovstva. Ako je španielčina rečou Argentíny a angličtina je rečou Spojených štátov a Veľkej Británie a portugalčina je jazykom Brazílie, tak je chvála rečou Božieho kráľovstva. Občania tohto kráľovstva hovoria jeho jazykom a spoznávajú sa podľa prízvuku.

Ako to povedal Dávid? „Jeho chvála bude neprestajne v mojich ústach.“ {Žalm 34:2}. Chválil Boha na posteli tak isto ako počas dňa.

Boh rozoznáva na svete len dva jazyky: reč Jeho kráľovstva a reč kráľovstva tmy. Tá prvá je rečou chvály. Druhá je rečou sťažností. Chvála uznáva cnosť. Sťažnosť kritizuje cnosť.

A každý človek hovorí jedným, alebo druhým jazykom.

Počúvajte občanov kráľovstva tmy:

Poplach sa začína ráno. „Och! Kto vymyslel prácu?“

Dostanú sa k stolu s raňajkami. „Káva je príliš horúca!“

Sťažujú sa na počasie, na prezidenta, na dopravu - na všetko. Je to celá ich reč.

Bol to pre mňa úplný šok, keď som si uvedomil, že občania Božieho kráľovstva väčšinou hovoria nesprávnym jazykom. Idú do zhromaždenia a spievajú: „Halelujah, Halelujah!“, potom vykročia von zo zhromaždenia a povedia: „Ech, prší - aký škaredý deň...“

Kto učinil ten deň? Pán.

Možno by mali zrevidovať pieseň a spievať: „To je ten deň, ktorý Pán nám dal, kritizujme a sťažujme sa v ňom...“

Ako môžeme spievať „Chváľte Pána!“ a potom o niekoľko minút tú istú osobu kritizovať? Naša chvála nie je rozumná. Nevieme čo robíme.

Niekedy ku mne prídu Američania a povedia: „Como esta usted?“

A ja odpovedám: „Muchas gracias, muy bien y usted?“

Potom sa smejú a povedia: „Och, ja neviem toľko po španielsky.“

Španielčina nie je v skutočnosti ich jazykom - len sa v škole naučili pár slov. Rýchlo vyčerpajú svoju slovnú zásobu.

Tak je to aj s niektorými kresťanmi. Ich jazykom nie je v skutočnosti reč chvály. Vedia len zopakovať pár slov, ktoré sa naučili v letničnej škole: „Halelujah!“, „Chváľte Pána!“. Ale

zvyšok dňa hovoria rečou sťažností.

Ak je deň studený alebo sparný namiesto dažďa, sťažujeme sa: „Aký zlý deň!“

Nič, čo Boh učinil, nie je zlé. Dážď je prejavom Jeho veľkej moci. Tak je to aj so snehom, teplom i ľadom. Naučil som sa hovoriť: „Aký pekný daždivý deň!“, „Aký pekný slnečný deň!“, „Aký pekný zasnežený deň!“, „Aký pekný horúci deň!“ - prečo nie? Všetky dni sú pekné, lebo ich Boh učinil a On si zaslúži, aby sme ho za to chválili!

Pavel povedal Timoteovi: „Lebo každé stvorenie Božie je dobré a nič nie je na zahodenie čo sa prijíma z ruky Božej s ďakovaním“ {1.Tim. 4:4}. Ak máme vďačné srdce, všetko je dobré. Ak nie, všetko je vždy zlé.

V Buenos Aires teplomer niekedy v lete vystúpi aj na 43°C. A tak, keď je len 32°C, alebo 35°C, niekto ma stretne a povie: „Dobrý deň, kazateľ Ortiz! Ako znášate horúčavu?“

„Veľmi dobre, ďakujem za opýtanie“, vravím, „a vy?“

„Och, je to strašné!“

„Och, nie, brat - len náš Otec práve vypol termostat!“

Keď teplota vystúpi do 38°C, ľudia sa sťažujú ešte viac. Ale kresťan môže byť hrdý na svojho Otca. Akú On má moc! Na to, aby bolo možné vykúriť nákupné stredisko, sú potrebné veľké pece. Naš Otec vie vykúriť celú krajinu na 43°C a pritom nemá ani kanceláriu! Alebo to vie tak ochladiť, že vyničí škodcov aj bez použitia DDT. Fantastické!

Raz do roka prichádza do nášho mesta skupina ruských korčuliarov. Videl som, aké veľké stroje musia priniesť, aby urobili na štadióne hladký ľad.

Ale videl som aj to, ako Boh pokrý ľadom celú Kanadu! Bez akýchkoľvek strojov! To je Božia moc. Chvála Pánovi za ľad a sneh!

Pavel tiež povedal: „Napomínam, aby sa konali prosby a modlitby, príhovory a ďakovania za všetkých ľudí“. {1.Tim.2:1}. Na jednom z našich stretnutí, keď sme sa snažili chváliť Pána bez tých štyroch slov, zdá sa že Duch nás začal viesť, keď som povedal: „Pane, chceme Ti ďakovať za niektorých jednotlivcov. Začneme telefónom - berieme to ako samozrejmú, ale koľko technikov za tým všetkým stojí? Vďaka Ti, Pane, za telefónnu spoločnosť“.

A všetci povedali: „Vďaka Ti Pane za telefónnu spoločnosť.“

„Pane, otvárame vodovodný kohútik“, pokračoval som, „a tečie voda, teplá aj studená. Berieme to ako samozrejmú. Ale koľko tisíc ľudí pracuje na tom, aby sme mali tú vodu? Vďaka Ti Pane za vodovodnú spoločnosť“.

Ľudia znovu odpovedali: „Áno, Pane, ďakujeme Ti.“

Ďalej sme ďakovali Pánovi za učiteľov, vodičov autobusov, lekárov, zdravotné sestry, políciu, dokonca aj za primátora mesta. Predtým sme to nikdy nerobili! Bývali sme príliš zaujatí slovami „Halelujah“, „sláva Bohu“. Ale pretože sme nemali tieto slová, museli sme nájsť iné. A vstúpili sme do novej dimenzie chvály.

Verím tomu, že Boh je unavený z počúvania sťažností. Keď sme povedali: „Bože, ďakujeme Ti za dobré veci, ktoré urobil primátor“, myslím, že Boh povedal: „Konečne! Nieko už raz uznal, že som spôsobil niečo dobrého aspoň raz“.

Ak telefón jeden deň nefunguje, sťažujeme sa, ale zabúdame na všetky dni, keď slúžil bez poruchy. Kritizujeme kazateľa, ak niekedy tak dobre nekáže, ale zabudneme na všetky prípady, keď kázal dobre.

Dokonca, aj keď niekto zomrie - prečo by sme mali byť smutní a zabudnúť na všetky roky jeho života?

Mal som raz pochovávať sedemdesiatročnú ženu. Nechcel som používať reč temnosti a tak som povedal: „Chvála Pánovi za sedemdesiat rokov, v ktorých bola táto žena s nami! Nie je Boh dobrý? Dal nám ju na taký dlhý čas. Ďakujme Mu za to!“

Celá atmosféra sa zmenila. Dokonca aj manžel povedal: „Vďaka Pane, že si mi daroval moju manželku na taký dlhý čas“. Potom nás požiadal, aby sme všetci spievali pieseň, ktorá v preklade znela asi takto:

Chcem Ti povedať

Chcem Ti povedať, môj Spasiteľ a Pán, že milujem, že Ťa milujem z celého srdca!

Och, som taký šťastný. Som taký šťastný a plný radosti!

Toto je sotva pohrebná pieseň, ale chcel aby sme ju spievali. Čoskoro sme sa pochytili za ruky a začali sme tancovať - dokonca aj manžel. Bol taký šťastný za poznanie, že mu dal Pán manželku počas sedemdesiatich rokov, že chcel urobiť hostinu, oslavu.

Prečo nie?

Musíme sa skontrolovať, či nehovoríme nesprávnou rečou. Ak hovoríme rečou Božieho kráľovstva, budeme chváliť Pána každý deň, celý rok a budeme plne rozumieť tomu, čo hovoríme .

10. Otvorené oči

„Keď vidím Tvoje nebesia dielo Tvojich prstov, mesiac a hviezdy ktoré si postavil; čo je človek že pamätáš na neho? A čo syn človeka, že ho navštevuješ?“ {Ž 8:4-5}

„Nech hučí more a jeho náplň, okruh sveta a tí ktorí bývajú na ňom. Rieky nech od radosti tleskajú rukami. Spolu nech plesajú i vrchy pred Hospodinom...“ {Žalm 98:7-9a}

Mocné činy Božie sú všade. Náš problém je v tom, že ich nevidíme. Jedného dňa som dostal toto veľmi detské „poznatie“: Príčinou toho, že nemáme Boha za čo chváliť, je snád' to, že Ho chceme chváliť so zatvorenými očami. Čo môžeme vymyslieť, keď je všetko tmavé? (Obyčajne len štyri vety).

Ale keď otvoríme oči a pozrieme sa dookola, nájdeme všetky možné veci, za ktoré môžeme Pánovi ďakovať.

Raz sme šli s celou skupinou učeníkov na miesto vzdialené dve hodiny cesty od Buenos Aires, do veľmi pekného domu v parku, s borovicami, kvetmi a vtákmi. Začali sme sa modliť pod jednou jabloňou. Bol september, keď je u nás jar.

Prvý sa modlil: „Pane, my prichádzame dnes k Tebe...“ a znelo to práve tak ako vždy v suteréne nášho mestského zboru. Druhý urobil to isté.

Keď som bol na rade ja, povedal som:

„Pane, dlho sme cestovali, aby sme sa sem dostali. Ak by sme chceli mať také isté modlitebné stretnutie, aké vždy mávame v zborovom suteréne, mohli sme ostať v Buenos Aires.“

Otvoril som oči. Jabloň bola celá v kvete a malý vtáčik sedel práve v strede koruny. Pokračoval som: „Pane, akí sme hlupáci, že prídeme tak ďaleko do tohto parku a potom sedíme so zatvorenými očami. Pane, aká krásna je táto jabloň. Jej kvety sú jednoducho fantastické. Pozri na vtáčika, ktorého si stvoril. Pane. Nie je nádherný?“

Ostatní začali otvárať oči, aby videli čo sa deje s ich kazateľom! Pokračoval som:

"Pane, pozri na tie ruže, pozri sa na borovice.... Teraz rozumiem, prečo sme nemali nové slová chvály. Teraz rozumiem, prečo Dávid tak mnoho chválil - Pane, kde sa v Biblii hovorí, že musíme zatvoriť oči keď sa ideme modliť?!"

Rýchlo som prebehol myslou od 1.Mojžišovej až po Zjavenie Jána - nenašiel som žiadne také pravidlo. Niet ho tam. V skutočnosti Biblia ukazuje opak. Žalm 121 hovorí: „Pozdvihujem oči k horám“. Ježiš začal svoju poslednú modlitbu tak, že „pozdvihol svoje oči k nebu“ {Ján 17:1} Naša tradícia nás aj tu postavila chrbtom k Biblii.

A tak ostatní otvorili oči a čoskoro sa začali modliť druhýkrát. Jeden povedal: „Hľa, slnko! Nie je prekrásne? Nie je to Boží zázrak? Otče, Ty si úžasný! Robíš dokonalé veci!“

Začali sme chodiť po parku. Voňali sme ruže a hovorili o predivnej Božej moci. Jeden chlapec vyliezol na strom a začal vykrikovať: „Aké úžasné veci vidím z tohto stromu!“ Začal ich vymenúvať.

O chvíľu sme boli všetci na stromoch (bola to veľmi neobvyklá modlitebná chvíľa) a kričali sme ako skupina opíc. „Aha, tá krava! Dívajte sa, obilie rastie z moci Božej! Aha, tamto je človek! A tamto zaľúbený pár! Chvála Pánovi za lásku!“

Potom sme zišli dolu a o chvíľu niekto povedal: „Pozrite sa na trávku!“

„Čo je s trávou?“, spýtal som sa, „nevidel si nikdy trávku?“

„Áno“, odpovedal, „ale teraz rozumiem, že je to koberec, ktorý Boh urobil pre celý svet. Chváľte Pána za Jeho koberec!“

Behali sme takto štyri hodiny. Bola to najužitočnejšia modlitebná hodina akú sme kedy mali.

Od toho dňa sa modlíme s otvorenými očami a vstúpili sme do nového sveta chvály.

Zmenilo to celú našu letničnú formu bohoslužby. Obyčajne bolo v našich zhromaždeniach množstvo rôznych neprirodzených pohybov a kriku. Oči sme mali zatvorené a tak sme zabúdali na prítomnosť ostatných. Teraz sa všetko toto skončilo. Nemáme už tváre ako v agónii, ako sme mávali pri modlitbách. Uvedomujeme si, že ostatní sa pozerajú a tak sa tvárime pekne.

Dokonca sme pri modlitbe prestali meniť hlas a slovník. Tak mnoho kresťanov má úplne iný spôsob reči keď sa modlia; je veľmi dramatický a kvetnatý. Prečo? Lebo zatvorili oči a myslia si, že vstúpili do iného sveta.

Ale keď máme oči otvorené, uvedomujeme si, že musíme žiť len jedným životom, 24 hodín denne. Všetko sa musí odohrávať v Božej prítomnosti. On je vždy tu. Nemusíme kvôli Nemu hovoriť žiadnou špeciálnou rečou.

Dokonca sme museli premiestniť aj lavice v našej modlitebni. Keď boli v radoch za sebou, vždy sme sa dívali na hlavy iných zozadu. Ale teraz sme chceli vidieť tváre. A tak sme dali lavice do kruhu. Zdá sa, že takto máme plnšie obecenstvo. Dívame sa na osobu chváliacu Pána a hovoríme: „Bože, vďaka Ti za toho človeka...“

Je to pravda, že niekedy potrebujeme zatvoriť oči a dívať sa hlboko do seba. Ale keď chválime Boha, stretávame sa s tým, čo je mimo nás a vtedy nachádzame viac vecí, ktoré napĺňajú naše priehradky chvály, keď sa dívame okolo seba.

Nerobil aj Dávid to isté? Videl pastiera ako šiel po ceste a snáď povedal: „Dobrý deň. Kam idete s tým stádom?“

Pastier možno odpovedal: „Na zelenú pastvu a k tichej vode na druhej strane kopca.“

A Dávid, duchovný človek, ktorý hovoril jazykom kráľovstva, videl v tom krásu Boha. Ako šiel ďalej sám, povedal si: „Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku. Pasie ma na zelených pažitiach, vodí ma popri tichých vodách...“ {Žalm 23:1-2}

Keby sme tam miesto Dávida boli my, telesní kresťania, boli by sme stratili celú túto pointu. Boli by sme povedali: „Dobrý deň, pastier. Koľko vlny dá každá ovca pri jednom strihaní?“

„Štrnásť kilogramov“.

„Och, a koľko dostanete za kilo?“

„Dvadsaťjeden dolárov.“

„Aha, takže môžete počítat s 300 dolármi za ovcu, však? Dobrý zárobok,“

Nič iného ako hmotárstvo. A predsa ideme do zhromaždenia a vytrvalo spievame: „Halelujah, chváľte Pána!“

A Pán si hovorí: Hmm, tá istá stará platňa.

Dávid povedal: „Spievajte Hospodinovi novú pieseň“. {Žalm 98:1}. Keby bol býval taký ako sú moderní tvorcovia piesní, bol by sa zaujímal o predaj spevníkov. „Vždy spievajte moje krásne piesne.“

Ale Dávid chcel, aby každý tvoril svoje vlastné žalmy. Žalmy nie sú ohraničené na knihu medzi Jóbom a Prísloviami. Žalmy sú spontánnou odpoveďou duchovného človeka na akúkoľvek danú situáciu. Ak sa stane niečo veľmi zlého (ako sa často stávalo Dávidovi), našou reakciou by mal byť žalm Pánovi. Ak dostaneme dobrú správu, to isté.

Pavel napísal Efezským, že Duchom naplnení ľudia budú si „navzájom hovoriť žalmami“ {Ef.5,19}. Nie nutne Dávidovými žalmami. Nemusíme vedieť čítať! Ale Duch, ktorý je v nás, môže vytvoriť nové žalmy našej vlastnej tvorby.

Ako často spievame „požičané chvály“. Používame Dávidove žalmy, ale bez jeho postoja. Keby tu bol, asi by podišiel bližšie, vyrazil by nám knihu z ruky a povedal: „Takto nespievajte! Nenapísal som ten žalm preto, aby ste ho spievali v spánku počas dňa! Moje srdce bolo plné toho, čo som hovoril, bol to výbuch mojej duše. Ale vy spievate tak spokojne, ste znudení!“

Požičiavanie je dobrá vec, ale nové piesne Hospodinovi sú lepšie. Pamätáte sa, čo sa stalo, keď Mária šla navštíviť Alžbetu? Aká by bola konverzácia medzi ženami, ktoré čakajú dieťa, v našom zbere? „V ktorom si mesiaci?“ „Ako sa cítiš?“ „Chceš chlapca alebo dievča?“, „Máš dost šatočiek?“

Ale keď Mária stretla Alžbetu, pozdravom bol žalm: "Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života". {Luk.1:42}.

Ako Mária odpovedala? Žalmom: „Moja duša vyvyšuje Pána a môj duch plesá v Bohu, mojom Spasiteľovi..." (verš 46 a ďalej).

Simeon bol ďalší Duchom naplnený človek. Keď videl dieťa - Pána Ježiša - nepovedal: „Aké je krásne, koľko dní má vaše dieťa?“

Povedal: „V pokoji, podľa Tvojho slova, lebo moje oči videli Ttvoje spasenie..." {Luk.2: 29 a ďalej}

Prorokyňa Anna urobila to isté.

Prečo by ľudia, ktorí sú naplnení Duchom, nemali prirodzený prameň žalmov?

Jedného dňa som sa zatvoril vo svojej kancelárii a povedal som: „Pane, dnes ti budem spievať novú pieseň." Vzal som gitaru a začal som vyspevovať: „Halelujah.... Halelujah.... Chváľte Pána..." Bolo to strašne slabé. Objavil som svoju chudobu. Nemal som nič viac ako požičané chvály Dávida, Márie a Charlesa Wesleyho.

Ale vydržal som pri tom a odvtedy som sa naučil povedať Bohu žalmom to, čo On pre mňa znamená. Mnohokrát sme s mojimi učeníkmi spievali Pánovi novú pieseň, hovoriac a odpovedajúc si navzájom.

Pred niekoľkými rokmi sme s mojou manželkou celý mesiac sami cestovali po Európe. Keď sme konečne pricestovali do Ríma, čakalo nás tam množstvo listov od mojej sekretárky, od mojej matky a detí.

Prirodzene, najprv sme otvorili poštu od detí. Šesťročný chlapček napísal všetky slová, ktoré vedel hláskovať: mama, ocko, strýko, krava, kôň. Nebol to naozajstný list, ale bolo to to najlepšie, čo vedel a my sme boli vo vytržení. „Pozri sa na to, aké krásne!¹“, hovorili sme jeden druhému.

Päťročný nevedel písať a tak nakreslil svadbu, ženícha a nevestu - a ja som bol kazateľom. „Dívaj sa, čo nakreslil!“, vykriekli sme. Smiali sme sa a jasali a cítili sme túžbu vidieť ich.

Potom sme sa dostali k malému pokrčenému papieru od trojročného. To bola čarbanica! „Pozri sa na to“, zvolal som. Moja žena začala plakať a čoskoro som plakal aj ja.

Taliansky kazateľ, ktorý poštu priniesol, sa na nás len díval. Strkal som mu kusy papiera pred oči. „Nie sú nádherné?“

Prečo na to nereagoval? Lebo to neboli jeho deti. Čo sa týka mňa a mojej ženy, boli to najvzácnejšie kúsky papiera na svete. Ešte stále ich máme doma.

Počúvajte ma: Chodte a spievajte novú pieseň Bohu - aj keď je to čarbanica. Bude sa Mu to viac páčiť, ako Händlov zbor „Halelujah“, spievaný najslávnejším spevokolom. Začnite spievať. Dajte vzťah svojho srdca do nových slov a do novej piesne. Povedzte Pánovi príbeh o tom, čo sa vám dnes prihodilo, o niečom, čo okolo seba vidíte, o tom, čo ukazuje na Jeho moc a slávu, nech je to čokoľvek.

Boh utvorí takú scénu v nebi, že sa anjeli budú na Neho dívať tak, ako ten taliansky kazateľ. „Počúvajte toto!“, zvolá Boh. „Počúvajte Juana Carlosa pri gitare. Včera spieval „Halelujah, chváľte Pána“ a dnes pridáva nové slová. Počúvajte!“

Anjelský filharmonický orchester a zbor to dokážu oveľa lepšie, ale Boh hovorí: „Som z toho všetkého unavený. Nechajte ma chvíľu počúvať Johnyho čmáranicu“.

Naplňte svoje prázdne priečinky novými slovami a novými piesňami. Chváľte Ho za Jeho mocné skutky.

DRUHÁ ČASŤ - NOVÉ KOŽICE NA VÍNO

Mám silný pocit, že všetko, čo som až doteraz napísal, sú len reči, ak sa nerieši základný problém. Nazývam ho „trvalé detstvo veriaceho“.

Na čo je dobré hovoriť o uznávaní Krista ako Pána, o službe otroka alebo o konaní dospelých skutkov Božieho kráľovstva láskou a chválou - kým nie sme schopní meniť sa, rásť a pohnúť sa ďalej od detských dní, ktoré sme si tak predĺžili?

O tomto hovorí druhá časť tejto knihy.

11. Navždy dieťaťom?

„...máme mnoho čo povedať a to také, čo je ťažko vyložiť, lebo ste zleniveli ušami počuť. Lebo namiesto toho, aby ste po toľkom čase boli mali byť učiteľmi, zase potrebujete, aby vás niekto učil prvopočiatkom výrokov Božích a potrebujete mlieko a nie tvrdý, pevný pokrm. Lebo každý kto má účasť na mlieku je neskúsený v slove spravodlivosti, lebo je nedospelý. Ale dokonalých pokrmom je tvrdý pokrm, tých, ktorí pre zvyklosť majú vycvičené zmyslové ústroje a tak spôsobilé posúdiť, čo je dobré a čo zlé! Preto zanechajúc počiatky učenia o Kristu, nesme sa k dokonalosti a nekladme zase základu pokánia z mŕtvych skutkov a viery v Boha, učenia o umývaniach o vkladani rúk, zmŕtvychvstaní mŕtvych a o večnom súde. A urobíme aj to, keď len dovolí Boh.“
{Heb 5:11 – 6:3}

Pán ma naozaj šokoval, keď mi prvýkrát ukázal, akí sme detinskí - ja i môj zbor.

Keď som prišiel do zboru v Buenos Aires, mal 184 členov. Hneď sme sa dali do práce a po dvoch rokoch čulého organizovania a záujmu o okolie nás bolo až okolo 600. Trojnásobok.

Zúčastňoval som sa mnohých konferencií o evanjelizácii a všetko, čo som vedel, uvádzal som vo svojom zbere do praxe. Boli sme hrdí, že náš slúžiaci brat pre výchovu, je absolventom americkej univerzity. Naša nedeľná škola bola špičková. Organizácia mládeže bola tiež na úrovni, tak isto skauti - chlapci, skauti - dievčatá, spoločenstvo mužov i ďalšie skupiny.

Náš rozvojový systém bol jeden z najlepších. Mali sme formuláre číslo jeden, dva, tri a štyri, pre každú kategóriu - muži, ženy, deti, Židia, Arabi, koho si len viete predstaviť. Mali sme záznamy o každom telefonáte a návšteve. Ponúkali sme predplatné na užitočné časopisy. Karty presne ukazovali, ako sa kto má, či bol pokrstený - jednoducho všetko.

Na denomináciu to urobilo taký dojem, že ma pozvali za hlavného rečníka hneď na dve konferencie. Mal som vysvetliť svoj systém rozvoja a rozdať kazateľom vzorky všetkých našich formulárov.

Predsa som za tým všetkým cítil, že niečo nie je v poriadku. Zdalo sa, že kým pracujem 16 hodín denne, všetko je na vysokej úrovni. Ale keď som oddychoval, všetko upadalo. To ma znepokojovalo.

Nakoniec som sa rozhodol zastaviť. Povedal som zborovému výboru: „Musím odísť na dva týždne modliť sa“. Odišiel som na vidiek a dva týždne som sa venoval meditácii a modlitbe.

Svätý Duch ma začal prečisťovať. Prvé, čo povedal, bolo: „Juan, to čo máš, to nie je cirkev. To je obchodné podnikanie.“

Nerozumel som, čo tým mienil.

„Rozširuješ evanjelium tým istým spôsobom, ako Coca-Cola predáva svoj nápoj“, povedal. „Ako Reader's Digest predáva knihy a časopisy. Používaš všetky ľudské triky, ktoré si sa naučil v škole. Ale kde je v tom všetkom môj prst?“

Nevedel som, čo povedať. Musel som priznať, že môj zbor mal viac znakov podniku ako duchovného tela.

Potom mi Pán povedal druhú vec. „Nerastiete. Myslíte si, že áno, lebo váš počet sa zvýšil z 200 na 600. Ale nerastiete - len tučniete.“

Čo to znamenalo?

„Všetko, čo máte, je viac ľudí rovnakej kvality ako predtým. Nikto nedospieva, úroveň ostáva tá istá. Predtým ste mali 200 duchovných detí, teraz máte 600 duchovných detí.

Bola to pravda, nemohol som poprieť ani slovo.

„A výsledkom je“, pokračoval Pán, „že to, čo máte, je sirotinec, a nie cirkev. Nikto nemá v duchovnom slova zmysle otca. Ty nie si ich otec - ty si zamestnaný ako riaditeľ sirotinca. Staráš sa o svetlo, platíš poplatky, staráš sa, aby boli fľaše naplnené mliekom, ale ani ty, ani nikto iný v skutočnosti neplní funkciu rodičov tých detí.“

Znovu mal pravdu.

Keď som sa vrátil domov, začal som si všímať mnoho, mnoho prejavov trvalého detstva nielen v mojom zbore, ale v celom tele Kristovom.

Napríklad len jedna vec - modlitby ako by sa nikdy nemenili. Mysleli by ste si, že ak človek rastie vo svojom vzťahu k Pánovi, bude teraz hovoriť inak, ako keď bol práve zachránený. Ale nebolo to tak.

Predpokladajme, že by som stále hovoril so svojou ženou tak, ako keď sme sa prvýkrát stretli. Pamätám sa na ten deň. Bola členkou môjho zboru a ja som sa jej konečne odvážil povedať: „Sestra Marta, rád by som ti povedal niekoľko slov medzi štyrmi očami.“

Odpovedala: „Dobre, brat kazateľ, kam pôjdeme?“

Keď sme boli sami, povedal som: „Sestra Marta, neviem, či si si všimla, alebo nie, že cítim k tebe niečo iné ako k ostatným sestrám v zbore...“

Predpokladajme, že teraz, po viac ako dvanástich rokoch manželstva a štyroch deťoch - prišiel by som domov a povedal: „Sestra Marta, rád by som ti povedal niekoľko slov....Neviem, či si si všimla, alebo nie, že cítim k tebe niečo iné, ako k iným sestrám v zbore..“. Sotva! Vo svojom dialógu sme vyrástli ďaleko nad tento raný stav.

A predsa sa v cirkvi naši ľudia modlia tie isté modlitby a spievajú tie isté piesne ako vždy. Dialóg sa nikdy nerozvíja.

Ďalším prejavom je rozdelenie cirkvi. Pavol povedal Korintským, že ich pridžžanie sa Petra, Apolla a jeho samého je príznakom duchovného detinstva. Korint'ania nebojovali medzi sebou. Jednoducho obľubovali rôznych kazateľov. Prinajmenšom ostali v jednom zbore.

V našom storočí to nerobíme ani natoľko dobre. Patríme k rozličným skupinám, stretávame sa v rôznych budovách a hovoríme proti sebe. Ak boli Korint'ania deťmi v Kristu, my sme sa ešte ani nenarodili.

A namiesto toho, aby to bolo s nami lepšie, je to horšie. Každý rok je viac denominácií. Kristovo telo nebolo nikdy také rozdelené.

Tretím prejavom je naša snaha prijímať, nie dávať. Sme práve takí ako malé deti. Stále chceme, aby nám Pán pomáhal, urobil pre nás toto, dal nám tamto, urobil nás dobrými, urobil nás šťastnými, dal nám peniaze....nikdy neprestávame prosiť. „Ocko, daj mi dolár, daj mi toto, daj mi tamto.“

Dospelá osoba vie, ako má dávať. Dávanie je znakom dospelého človeka.

Nie je to zaujímavé, že kresťania majú stále viac komplikácií s darom Ducha, ako s ovocím Ducha? Ak príde niekto s darom uzdravovania, zhromaždenie je nabité tak, ako málokedy. Deti majú rady divadlo. Ale len dospelí sa zaujímajú o lásku, radosť, pokoj, dobrotivosť, dobrotu, krotkosť a zdržanlivosť.

Tak ako deti, ani my nepoznáme hodnotu vecí. Ak ponúknete dieťaťu stodolárovú bankovku a tabuľku čokolády, vždy si vezme čokoládu. My sme takí istí, keď ide o hmotárstvo. Vždy chceme radšej pekný dom, nové auto, bankové konto, ako duchovné veci, lebo nemáme vyspelý systém hodnôt.

Pokúšame sa dokonca využívať Boha na získanie materiálnych hodnôt. Nestačí, že sami hľadáme prosperitu; snažíme sa milučko získať Boha na to, aby sme ju dosiahli. Sme sebecké deti.

Ďalší prejav - nedostatok pracovníkov v cirkvi. Nerozumieme tomu, ale máme ľudí, ktorí sú kresťanmi desať alebo dvadsať rokov a ešte stále nevedia priviesť človeka ku Kristu. Ich veľkým úspechom je priviesť niekoho do zhromaždenia. „Prečo neprídete k nám

do zhromaždenia? Máme peknú budovu, pekné koberce, mäkké sedadlá, celé je to klimatizované a kazateľ je fajn človek - prečo neprídete?"

Ak človek súhlasí, kresťan si myslí, že splnil svoju povinnosť. „Brat kazateľ, priviedol som do zhromaždenia svojho priateľa. Odteraz je to už na vás". A tak kazateľ musí kázať evanjelium, viesť osobu ku Kristu, pokrstiť ju a odvtedy sa o ňu ďalej starať.

Nie je to zaujímavé, že Pavol takmer nikoho nepokrstil? Korinským píše: „Ďakujem Bohu, že som nikoho z vás nepokrstil, okrem Krispa a Gája... i dom Štefanov, viacej neviem, či som niekoho iného krstil". {1.Kor.1:14-16}.

Ako je to teda, že v Skutkoch 18:8 čítame: „A Krispus, predstavený synagógy uveril Pánovi s celým svojím domom i mnohí z Korintanov, počúvajúc uverili a dávali sa pokrstiť"? Nieкто krstil nových veriacich a nebol to Pavol. Musel to byť Krispus, Gájus a ostatní duchovní otcovia, ktorí sa hneď začali starať o svoje duchovné deti.

Každú nedeľu kážeme abecedu spasenia. Ľudia prijímajú a my ich dávame do tried nováčikov, aby sa poučili o cirkvi, krste a ostatných základoch. Ale kto ich povedie ďalej. Vtedy, keď oni končia, my začíname novú triedu pre ďalších nováčikov a tých prvých nechávame bez vedenia k dospelosti.

Niet divu, že mnohých strácame. Niet divu že výsledky našich veľkých kampaní sa zdajú byť menšie. Noví veriaci - aby sme to povedali jasne - sú z cirkvi znudení. Každú nedeľu je to to isté, tie isté piesne od toho istého spevokolu, to isté kázanie. Satanovi je veľmi ľahké stiahnuť ich späť do kráľovstva temnosti.

Čia je to chyba? Ľuďom sa často hovorí, že musia rásť. Ale ako môžu, keď nedostávajú nič iné len mlieko? Mlieko je začas dobré, ale dieťa čoskoro potrebuje aj niečo iné.

Jednako však nemožno celkom obviňovať kazateľov, lebo biblické školy a semináre ich často na viac nepripravujú. Ak všetko, čo vedia, je zohriať mlieko, koho potom treba obviňovať?

Všetci sme obetou štruktúry, v ktorej sme boli vychovaní. Nemôžeme z tej štruktúry ujsť, je do nás vpletená. Ale môžeme sa zastaviť a rozmýšľať, čo robíme. Ak sa nezastavíme vo svojej neustálej činnosti a nespýtame sa Boha, či v nej je, alebo nie je, potom sme koniec koncov vinní aj my.

Pre mňa to bolo veľmi ťažké zastaviť. Môj telefón zvonil od rána do noci. Musel som neustále olejovať mašineriu svojho zboru - stroj, ktorý som zmontoval na prvom mieste ja - ináč by sa rozpadol. V Argentíne sú kazatelia ešte viac zamestnaní ako inde, lebo často vlastnia jedno z mála aut v zbore. A tak sme pre každého šoférom, odvážame chorých do nemocnice, atď., popri našich ostatných povinnostiach.

Ale, chvála Pánovi, konečne som sa zastavil. A to prinieslo do môjho zboru revolúciu.

Po prvýkrát som nepredložil svoj ľudský program so slovami: „Pane, prosím požehnaj, čo som naplánoval". Namiesto toho som povedal: „Pane, čo chceš aby som robil?"

Je to neuveriteľné, ako mnoho plánov my kazatelia začíname a ako málo dokončíme. Bol som v zboroch, kde kazatelia hovorili: „Budúci mesiac začíname s týmto programom. Všetko je pripravené tak aby to mohlo fungovať."

Nasledujúci rok znovu navštívim toho kazateľa a pýtam sa ho: „Aký bol ten program, brat?"

„Och, nemohli sme to uskutočniť", vysvetľuje. „Ale budúci týždeň začíname novú vec..."

Prečo sa naše programy stále rozpadávajú? Lebo sa ich pokúšame uskutočňovať pomocou detí. A na deti sa nemôžete spoľahnúť. Veľa nasľubujú, („Urobím to - budem už dobrý - sľubujem"), ale nesplnia to.

Pán mi musel ukázať, že časť problému bola v tom, že som nekázal nič iné, len mlieko. Myslel som si, že sa mi naozaj darí dobre. Ale všetko to bolo to, čo pisateľ listu Židom nazýva „prvopočiatky učenia".

Pokánie. Viera. Umývania (krst). Vkladanie rúk (krst Svätým Duchom, ktorý sa v prvotnej cirkvi odohrával zvyčajne po krste vodou, keď sa vkladali ruky na osobu, ktorá bola ešte vo vode). Vzkriesenie. Večný súd. To bolo všetko, o čom som kázal dvadsať rokov!

Pozrel som sa do materiálov našej nedeľnej školy - obsahovali zase tie isté základné princípy.

Pozrel som sa späť na to, čo som dostal v biblickom seminári - to isté. (Neveríte mi? Pozrite sa do obsahu ktorejkoľvek teologickej knihy. Nájdete kapitolu o Písme svätom, kapitolu o Bohu, o človeku, o spasení, o Svätom Duchu, o druhom príchode a o posledných veciach. To je všetko. Nič nad „prvopočiatky výrokov Božích“.)

Patril som k denominácii, ktorá bola hrdá na to, že káže štyri veci: spasenie, krst Svätým Duchom, uzdravovanie a druhý príchod Krista. Toto sme nazývali „plné evanjelium“! Iné skupiny majú na druhom mieste namiesto krstu Svätým Duchom svätosť (posvätenie).

Ako toto môže byť plné evanjelium, keď list Židom to nazýva základmi?

Nechcem kritizovať iných, bol som rovnako vinný ako hocikto iný. Bol som skleslý, keď som zistil, že všetky tieto veci - pokánie, vieru, krst vodou, krst Duchom a prípravu na koniec časov - prežil človek v prvej cirkvi v deň keď bol zachránený! Toto bola štartovná čiara, z ktorej pokračovali k dospelosti.

Nedávno mi povedal kazateľ z inej denominácie: „Och, brat Ortiz, dostávam sa naozaj na hĺbinu. Som v novej dimenzii evanjelia o ktorej som nikdy nevedel, že je možná.“

„Čo sa stalo, brat?“, spýtal som sa.

„Brat, hovorím teraz inými jazykmi“, odvetil.

Povedal som: „To je nič. V prvotnej cirkvi hovorili jazykmi v deň, keď boli zachránení. Myslíš si, že si dosiahol vrchol svojho života. Si ešte len pri prvých základoch - ako väčšina nás ostatných.“

Naozaj ma tvrdo zasiahlo to, keď ku mne prišiel jeden chlapec z môjho zboru a povedal: „Brat Juan, viete čo? Práve si uvedomujem, že odvtedy čo som bol pred rokom zachránený, som sa v cirkvi asi šesť mesiacov stále učil. Ale odvtedy sa mi zdá, ako by som už vedel všetko, čo vie ktokoľvek iný. Teraz sa už len udržujem na jednej úrovni, nerastiem už tak ako predtým.“

Prečo mu jeho kazateľ nedáva nič viac ako mlieko?

Začal som rozmýšľať, čo by mohlo byť tvrdým pokrmom. Zistil som, že Pavol hovorí Korintským, že im nemôže dať tvrdý pokrm, lebo ešte potrebujú mlieko. Čo hovorí v 1. liste Korintským? Nemravnosť v cirkvi, hádky medzi bratmi, manželské problémy, jedlo obetované modlám, nepodriadenosť, oblečenie žien, zneužívanie Večere Pánovej, duchovné dary, vzkriesenie mŕtvych a ako prijímať obeť.

Nič, len mlieko, povedal Pavol.

V 2. kapitole nám dal trochu nazrieť, aký je pevný pokrm.

„A múdrosť hovoríme medzi dokonalými, ale nie múdrosť tohto sveta, ani kniežat tohto sveta, ktoré hynú, ale hovoríme múdrosť Božiu v tajomstve skrytú, ktorú predurčil Boh pred vekmi na našu slávu, ktorej neznal nikto z kniežat tohto sveta, lebo keby boli poznali, neboli by Pána slávy ukrižovali. Ale ako je napísané: Čo oko nevidelo, ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Boh pripravil tým, ktorí ho milujú. Ale nám Boh zjavil skrze svojho Ducha. Lebo Duch spytuje všetko, aj hĺbiny Božie. Lebo kto z ľudí vie, čo je v človekovi, okrem ducha človeka, ktorý je v ňom? Tak ani vecí Božích nepoznal a nezná nikto, iba Duch Boží. A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha, čo aj hovoríme, no, nie učenými ľudskej múdrosti slovami, ale učenými od Svätého Ducha, s duchovnými vecami duchovné porovnávajúc. Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať. Ale duchovný človek posudzuje všetko a sám nie je posudzovaný od nikoho. Lebo kde kto poznal myseľ Pánovu, ktorý by ho učil? No, my máme myseľ Kristovu.“ {1.Kor.2:6-16}.

Hneď nasledujúci verš {3:1} znovu oslovuje „nedospelých v Kristu“. O čom hovorí Pavel v 2. liste Korintským?

Na jednom mieste hovorí o svojom osobnom výlete do centrálnych miest vesmíru, kde počul „nevysloviteľné slová, ktoré človek nesmie hovoriť“. {2.Kor.12:4} Ktovie, čo Boh vtedy povedal Pavlovi? Nikdy to do Novej zmluvy nezapísal.

Musíme si zapamätať, že listy apoštolov sú korektúrami. Nemáme hlavný prúd apoštolského učenia - len opravy. Nevieme, čo Pavel učil, kým bol v Korinte, Antiochii, Troade, Tesalonikách a v ostatných mestách.

O čom je list Rímskym? O pokání. List Židom je zriedený pokrm, ako je to jasne povedané v pasáži, ktorú som citoval na začiatku, takže to dojčatá nezadusí. (V našich seminároch sa listy Rímskym a Židom nazývajú „hlbokými epištolami“ a sú rezervované pre tretí rok štúdia!)

Nie je to príliš povzbudzujúce uvedomiť si, že sme nevypili ani všetko mlieko, čo máme k dispozícii a nestrávili sme poriadne ani to, čo sme vypili. Čo urobíme s „múdroťou nie tohto sveta“?

12. Rast

„A on dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za evanjelistov, jedných za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých k dielu služby, na budovanie tela Kristovho, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej.“ {Ef.4:11-13}

Keď Pán začal so mnou hovoriť o riešení nášho problému, začal pasážou z listu Efezským.

Mojou prácou bolo zdokonaľiť svätých, viesť ich k dospelosti. Neučil som sa to. Učil som sa ako zabávať ľudí, nie to ako ich zdokonaľovať. To bol zámer činnosti mnohých ľudí - zabávať, udržiavať, zaujať ľudí.

Koľko kazateľov mi povedalo hneď po príchode do ich zboru: „Brat Ortiz, máte nejaké nové myšlienky? Niečo nové pre bratské spoločenstvo? Nejaké nové nápady pre mládež?“ Vždy strihneme na nové prítlačivé myšlienky, aby sme vedeli udržať svojich ľudí. Ak ich vieme udržať v Božej milosti kým nezomrú, myslíme si, že máme úspech.

To nie je služba pre nás ako pastierov. Niet divu, že apoštol povedal Židom: „Lebo namiesto toho, čo by ste už boli mali byť učiteľmi na toľký čas, zase potrebujete, aby vás niekto učil prvkom počiatku výrokov Božích (prvým základom Božích náuk)“. {Žid.5:12}. Zrejme musel očakávať niečo oveľa lepšie – to, že sa laici stanú prípadne učiteľmi.

V 4.kap. Efezským nehovorí, že apoštolovia, proroci a pastieri majú konať prácu služby. Tam sa hovorí, že majú vystrojiť svätých, aby to robili. Architekt nestavia budovy, on plánuje, ako to majú robiť iní. Ak by aj architekt mal klásť tehly a dávať budovu dohromady, pravdepodobne by za svoj život nepostavil viac ako jednu budovu. A takto môže „stavať“ aj viacero naraz.

Dnes potrebujeme v cirkvi apoštolskú službu. Potrebujeme vodcov, ktorí vedia kresliť Božie plány a vystrojiť veriacich aby ich uskutočňovali.

Architekti okrem toho učia iných architektov. Alebo, aby sme sa vrátili k reči Biblie, služobníci rodia služobníkov. Ovce privádzajú na svet jahniatka. Prečo by ovce nezaopatrovali mliekom svoje vlastné jahniatka? To je prirodzený spôsob. Je to kľúč k rozmnožovaniu.

A najvyšší cieľ je, hovorí Pavol, „dospieť k miere dospelosti plnosti Kristovej“. Otec chce aby každý narástol tak vysoko ako Ježiš. Pastieri musia prví začať siahať po dospelosti. Potom budú pripravení priviesť k tomu aj svoje ovce.

„aby sme viac neboli“, pokračuje Pavol vo veršoch 14-15, „nedospeli, zmietaní vlnami... ale aby sme hovoriac pravdu v láske rástli v Neho v každej veci, v Neho, ktorý je hlavou, Kristus...“

Postupuje sa ako v škole. Keď sme prešli do prvej triedy, mohli sme všetkých učiť o škôlke. O rok neskôr by sme mali všetci postúpiť, takže sme v druhej triede a učíme iných o prvej triede a prváci učia ostatných o škôlke. My viac neučíme abecedu evanjelia - ale to neznamená, že sme ju zabudli. Stále sa vyučuje, ale teraz ju vyučujú iní, v nižších triedach. Rast pokračuje.

Ako mohol byť Pavol ochotný opustiť tento svet, keby nebol urobil učeníkov z Timotea, Filemona, Epafra a iných? Ježiš odchádzal do neba spokojný, pretože po sebe zanechával dvanásť vlastných kópií. Dvanásť členov Jeho zboru nemuselo písať žiadnemu biskupovi žiadosť: „Prosíme, pošlite nám iného pastiera, lebo náš správca odišiel do neba“. Oni vyrástli a dospeli, boli pripravení vhuľnúť do Jeho topánok.

Prečo je to v modernej cirkvi tak, že keď niekto chce byť vycvičený v službe, musí opustiť cirkev a ísť do seminára? Cirkev nekoná svoju prácu. Ak by pastieri zdokonaľovali svätých pre dielo služby, ako hovorí Biblia, semináre by neboli potrebné. Boh má len jedného činiteľa na zemi: Cirkev. To je všetko, čo zamýšľal.

Radšej by som to mal vysvetliť. Nie som proti seminárom, biblickým školám a iným mimo cirkevným organizáciám. Cirkev je slabá, potrebuje barly. V skutočnosti: chvála Pánovi za barly! Ale nemali by sme tráviť čas stavbou továrne na barly, radšej by sme mali hľadať uzdravenie cirkvi.

Nateraz musíme dať pozor, aby sme nevzali barly slabým ľuďom. Nie je dôvod odporovať seminárom, mládežníckym organizáciám a iným. Pomáhajú nám stáť. Ale keď budeme uzdravení, barly odpadnú. Modlime sa za to uzdravenie.

Ako príde uzdravenie? Cirkev bude schopná rásť v Kristovi, keď uvidí, že jej vodcovia naozaj držia veci v rukách. Pavol vysvetľuje postup v 1.Kor.12:28: „Boh ustanovil v cirkvi ponajprv apoštolov, po druhé prorokov, po tretie učiteľov, potom divotvorné moci, potom milosti dary uzdravovania, ujímania sa núdznych, správy, druhý jazykov.“

Nikdy som nevenoval pozornosť tomu „po prvé, po druhé, po tretie...potom....potom“, kým som nezačal rozmýšľať o raste. V skutočnosti som si myslel, že moja služba je celkom vyspelá, lebo obsahovala uzdravovanie, správu a jazyky. Nevedel som, že všetky tieto veci boli na najnižšej priečke rebríka.

Ale keď som šiel sám hľadať Pána, začal mi ukazovať, že tento verš je pyramídou. Apoštol bol človek, ktorý aj prorokoval, učil, činil divy a uzdravoval, pomáhal, spravoval a hovoril v jazykoch.

Znovu som videl, že jazyky neboli diplom na konci, ale skôr jednou zo začiatkových lekcí. Znovu som videl, že ak môj zbor mal teraz 600 ľudí hovoriacich jazykmi namiesto predošlých 200, tak sme neporástli, len sme stučneli.

Začal som chápať, prečo Božia rodina nefunguje hladko. Vo väčšine rodín, keď sa narodí druhé dieťa, prvé má už dva alebo tri roky. Keď príde tretie, druhé už chodí a prvé je takmer školákom.

Ale v cirkvi, keď príde druhé dieťa, prvé je ešte stále dojčatom. Čím viac detí sa v cirkvi rodí, tým viac plienok treba vymieňať a to naraz.

Ale ak každý rastie - slúžiaci tak isto ako ovečky, potom je v tom harmónia. Pozrite na Pavla. Nebol apoštolom od začiatku. Bol len učeníkom, ktorý svedčil po zboroch. Zrejme hovoril v jazykoch vtedy, keď na neho Ananiáš vložil ruky (Skutky 9). Stále rástol. V Skutkoch 22:12 bol Barnabášovým pomocníkom. Potom prišlo uzdravovanie a zázraky a v Skutkoch 13:1 je zaradený medzi prorokmi a učiteľmi v Antiochii.

Potom bol vyslaný ako apoštol.

Každá kresťanská služba sa rozvíja takýmto spôsobom. Ale viete čo sa deje v modernej cirkvi? My kazatelia zastávame niekde v polovici cesty. Vieme hovoriť jazykmi, vieme spravovať, pomáhať, prípadne uzdravovať, alebo dokonca učiť - ale potom zastaneme. Stávame sa zátkami. Ovce rastú a rastú a začínajú sa za nami tlačiť a nemôžu viac porásť, kým neporastieme my sami. Stále počúvajú naše kázne, čoskoro vedia všetko čo vieme my a potom už nemáme nič, len tlakovú komoru.

Kazateľ nie je zátkou úmyselne. Ako som povedal predtým, je obeťou štruktúry ako každý iný. Vždy sa to takto robilo.

Keď tlak veľmi vzrastie, kazateľ sa cíti tak nepríjemne, že požiada biskupa o preloženie. A tak biskup vytiahne zátku a nahradí ju inou!

Ak je to kongregačná denominácia, ktorá nemá biskupov, problém je ešte horší. Tlak stále rastie, až dôjde k výbuchu a zátka vyletí! Kazateľ je niekedy pri výbuchu taký omráčený, že už nie je schopný pokračovať v službe.

Tomuto sa možno samozrejme vyhnúť, ak pastier rastie k apoštolstvu a ovce rastú hneď za ním.

Ak je kazateľ naozaj otcom svojho zboru, nemožno ho vymieňať (nemôže explodovať) každé dva alebo tri roky. Ktorá rodina mení otcov každé dva roky? Možno sú naše zbory viac ako kluby, ktoré si volia predsedov na určité obdobie a potom si zvolia niekoho iného. Ale ak sme rodinou, ostávame spolu. Otec prenecháva zodpovednosť postupne svojim deťom, ako rastú.

Prípadne je slúžiaci už pripravený byť vyslaný ako apoštol, ako sa to stalo Pavlovi a Barnabášovi v Skutkoch 13. Stali sa majstrami staviteľmi cirkvi. Prešli už všetkými stupňami. Teraz boli pripravení zakladať nové zbory.

Kým som bol v Severnej Amerike, často som dostával listy od svojich učeníkov z Buenos Aires: „Och, ako sme plakali, keď ste odišli. Vždy keď odchádzate, plačeme. Ale potom, keď ste preč, rozumieme, ako veľmi potrebujeme byť sami.“ Pred štyrmi rokmi nevedeli niektorí z nich sami povedať ani „amen“, ale teraz sú pastiermi zborov. Môžem cestovať šesť, sedem, alebo dokonca osem mesiacov do roka, lebo sú tam na svojom mieste. Keby som ostával doma, nevyvíjali by sa. Nebudú kázať, alebo viesť zhromaždenia - keď som tam, som zátkou! Ale keď som preč, tak musia.

Dokonca aj Ježiš opustil svoj zbor - nakoniec opustil zem úplne, takže Jeho učeníci museli ostať sami a rásť.

Kto je v modernej cirkvi, v cirkvi „hore nohami“, poslaný zakladať nové zbory? Mladí ľudia, čerství absolventi seminárov! Keď som začínal, mal som len 20 rokov. Nevedel som čo robím. Čo som zasadil, to nebol rastúci sad - to bol len stánok s ovocím na rohu. Musel byť stále zásobovaný zvonku. Nedokázal samostatne žiť. Vždy, keď som mal odcestovať, musel som zavolať inému kazateľovi a povedať: „Prosím ťa, príď kázať do môjho stánku s ovocím, lebo ja odchádzam“.

Pavol a Barnabáš, pretože boli majstri staviteľia, boli vystrojení zakladať rastúce, živé sady. Na každom mieste pobudli niekoľko mesiacov a potom pokračovali ďalej. Po niekoľkých rokoch Pavol povedal: „Nože sa vráťme a ponavštevujme svojich bratov po všetkých mestách, v ktorých sme zvestovali slovo Pánovo a vidme ako sa majú.“ {Sk.15:36}. Šli späť a sady tam stále boli a rástli.

Vzor Pavlovej služby nájdeme v 1.Tesal.1:6-9: „A vy ste sa stali našimi nasledovníkmi a Pánovými, prijímúc slovo v mnohom súžení a s radosťou Svätého Ducha, takže ste sa stali vzorom všetkým veriacim v Macedonii a v Achaji. Lebo od vás sa rozhlásilo slovo Pánovo nielen v Macedonii a v Achaji, ale aj na každom mieste sa rozniesla vaša viera v Boha, takže nám netreba nič hovoriť. Lebo oni sami zvestujú o nás, aký bol náš príchod k vám, a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému.“

Však je to zrejmé, prečo ešte predtým, v Antiochii, povedal Svätý Duch: „Oddel'te mi Barnabáša a Saula" - starších zboru, dvoch hlavných slúžiacich – „pre prácu ku ktorej som ich povolal“? {Sk.13:2}.

Dnes je to úplne naopak. Za úspešného kazateľa je považovaný ten, ktorý ostáva na svojom mieste každú nedeľu v roku a čo najväčší počet rokov. V prvotnej cirkvi bol úspešným kazateľom ten, ktorého učeníci rástli rýchlejšie a lepšie, takže mohol byť voľný pre nové úlohy. Nie preto, že by ho boli vyhodili, ale preto, že teraz mohol nechať zbor v rukách svojich duchovných synov a ísť do iných oblastí. Vždy mohol prísť domov, ako Pavol prichádzal do Antiochie .

Naši dnešní misionári nie sú takíto. Myslíme si, že najpokročilejší kazatelia sú tí, ktorí ostávajú doma. Výsledkom je, že misionári v skutočnosti nie sú apoštolmi (tieto dve slová pochádzajú z toho istého gréckeho koreňa). Oni sú jednoducho kazateľmi. Najprv sú kazateľmi v Amerike a potom letia do Argentíny a sú kazateľmi tam. Premení ich lietadlo na misionárov?

Toto je pre Američanov veľmi drahá vec, lebo argentínsky kazateľ môže robiť tú istú prácu len za 200 dolárov mesačne, zatiaľ čo Američan potrebuje omnoho viac, aby mohol žiť podľa svojho obvyklého štandardu.

Čo robí človeka skutočným apoštolom, misionárom? Jeho skúsenosť a Boží dar v ňom

ho uschopňuje plánovať stratégiu pre celú oblasť, vychovávať pracovníkov, sadiť všade živé sady.

Všetci musíme rásť. Musíme opustiť trvalé detstvo a prijímať pevný pokrm, kým sami nebudeme vystrojení a nebudeme vychovávať iných pre šírenie Božieho kráľovstva.

13. Členovia, alebo učeníci?

„I sami sa ako živé kamene budujte, duchovný dom, sväté kňazstvo...” {1Pt 2:5}

Keby len táto Petrova veta bola dnes pravdou! Na niektorých miestach to pravdou je, ale častejšie cirkev nie je duchovným domom - je to kopa voľných tehál. V tom je veľký rozdiel.

Každý člen zboru je tehlou a všetci veľmi ťažko pracujeme, aby sme zhromaždili stále viac tehál. Dokonca aj kazatelia sa evanjelizáciou pokúšajú priniesť na naše stavenisko viac tehál. Ale s voľnými tehľami je problém. Možno ich ukradnúť. Kazateľ a jeho ľudia ich musia neustále strážiť, aby niekto z inej cirkvi, idúc okolo, neukradol tehly pre svoju hromadu. Je to naozaj tak, že všetci sme natoľko zaujatí strážením a zhromažďovaním, že budova nikdy nie je dostavaná.

My sme Božími tehľami, ale nie sme položení v Jeho budove na to miesto, kde by sme mohli uniesť nejakú ťarchu a poskytnúť nejakú silu. Keby sme tam boli, vedeli by sme, ktoré tehly sú pod nami, ktoré sú nad nami a aký je medzi nami vzťah. Ale v tomto stave, aký je v súčasnosti, trávime celý svoj čas vzájomnou kontrolou. Tak sa bojíme, že niekto vypadne. Medzitým zabúdame na všetkých nespasených ľudí, ktorí sú vonku na zime a hľadajú teplý prístrešok, kde by ich prijali.

Ak sa kazateľ pokúša vziať nás a položiť na naše miesto v budove, odporujeme. Hovoríme, že cirkev sa musí spravovať demokraticky. Nepodriadujeme sa žiadnemu jednotlivcovi. Podriadujeme sa jedine hlasovaniu väčšiny (niekedy ani tej). Počul som kresťanov, ktorí pyšne hovorili: „Nenasledujem žiadneho človeka, ja nasledujem Krista". To znie pobožne, ale je to v skutočnosti veľký omyl. To znamená, že tá osoba chce konať svoju vlastnú vôľu, dokonca si ani neuvedomuje, čo to znamená nasledovať Krista.

Pavol povedal: „Buďte mojimi nasledovníkmi, ako som i ja Kristov". {1Kor.11:1}. My, kazatelia, sa to niekedy bojíme povedať, lebo nežijeme tak, ako by sme mali. Namiesto toho hovoríme: „Brat, nedívaj sa na mňa - len konaj podľa Biblie!" Viete, čo to znamená? Znamená to toto: „Ja som sa o to pokúsil, a nedokázal som to uskutočniť - ty sa o to pokús!" Niet divu, že laik stráca odvalu. Ak kazateľ nedokáže robiť to, čo hovorí Biblia, kto to dokáže? Pavol sa nebál byť modelom. Filipským povedal: „Čo ste sa aj naučili a čo ste prijali a počuli a videli na mne, to robte..."{4:9}. Nie je to veľmi demokratické, ale vedie to ku konštrukcii pevnej budovy. Dôvod, prečo to funguje, je založený na princípe rozmnožovania. Raz mi jedna stará žena v Argentíne predstavila nejaké dievča: „Toto je moja vnučka," povedala.

„Naozaj?" odpovedal som.

„Áno, mám aj právnučatá" povedala. „Jedna z nich má pätnásť rokov, a tak ak sa skoro vydá, možno budem mať dokonca aj prapravnúčatá".

„Koľko ste mali detí?" opýtal som sa.

"Šesť".

„A koľko máte vnúčat?"

„Tridsaťšesť".

„A koľko právnučat?"

„Ktovie" povedala, „nikdy som ich nepočítala".

Podľa tohto pomeru mohla mať 216 právnučat a 1296 prapravnúčat. Aj jej rodina bola celkom zaujímavá, jeden syn bol lekár, druhý právnik, dvaja boli farmári, jeden bol taxikárom. Medzi jej pravnučkami boli inžinieri a mnoho iných profesií. Keby som sa jej bol spýtal: „Ako sa vám podarilo zvládnuť takú veľkú rodinu, všetkých týchto dobre živených, pekne oblečených, vzdelaných ľudí?" odpovedala by: „Ja som sa o všetkých nestarala, len

o šiestich a každý z nich sa staral o svojich vlastných šiestich."

V Cirkvi nemáme žiadny podobný rozmnožovací systém. Chudák kazateľ sa musí starať o každého, v tom je problém. Na to, aby sme rástli, vzťahali sa a ukladali tehly do stavby, musíme niečo urobiť. Musíme z ľudí urobiť učeníkov, aby oni mohli robiť učeníkov z ďalších. Musíme byť otcami, nie riaditeľmi sirotinca. Dokonca aj Ježiš to robil týmto spôsobom. Či nebol tým najlepším pastierom, aký kedy žil? A predsa sa staral len o dvanásť. Matúš 9:36 hovorí: „A keď videl tie zástupy, hlbokou ľútosťou bol pohnutý nad nimi, lebo boli zmorení a rozptýlení ako ovce nemajúce pastiera."

Prečo? Nebol tým Dobrým Pastierom? Áno, bol. Ale pastier sa nemôže starať o neobmedzené množstvo oviec - dokonca ani Ježiš. Ak On nedokázal za určitý čas urobiť viac ako 12 učeníkov, ako to môžem dokázať ja? Ježiš ich v „budove" veľmi dobre umiestnil. Keď odišiel, vedeli čo majú robiť: Isť a činiť učeníkmi iných, práve tak, ako to s nimi urobil Ježiš. A tak išli a začali učiť a zvestovať po domoch v malých skupinách. V modernej cirkvi to už nerobíme. Všetkých zhromaždíme v nedeľu do jedálne sirotinca a povieme: „Výborne - všetci otvorte ústa! Tu je jedlo". Jedlo hodíme v jednom kuse a potom povieme: „Zbohom. Ste prepustení až do budúceho týždňa."

Takto sa deti nekrmia. Každé musíme vziať do ruky, jedno po druhom a dať mu fľašu do úst. Ak rastie, dokáže sa starať o seba samo, prípadne pomôže pripraviť jedlo pre mladších - jeho miesto v rodine sa stáva významnejším. Toto je služba výchovy, budovania - nie sociálnej starostlivosti.

Samozrejme, musíme sa spýtať sami seba, čo vlastne vychovávame. Denomináciu? Zistil som, že som to robil dlhý čas. Na konferenciách som sa veľmi pýšil tým, čo budovala moja skupina, bolo to ďalšie malé kráľovstvo. Potom som si uvedomil, že Pavol nám povedal, že máme pracovať „na budovaní tela Kristovho". {Ef.4:12} Tomuto dnes nerozumieme. Nerozmýšľame v pojmoch celého tela Kristovho. Rozmýšľame v pojmoch baptistickej časti tela Kristovho, alebo v presbyteriánskej časti, alebo Božích zborov. Radi predstierame, že časť je celok.

Pavol povedal Korintským, že je veľmi vážnou vecou „nerozsudovať telo Pánovo" {1.Kor. 11:29}, alebo ako to podáva iný preklad „nerozlišovať Pánovo telo". Jeden chlieb Večere Pánovej znamená, že hoci nás je mnoho, sme jedno. Ako môžeme budovať niečo, čomu nerozumieme. Nemôžeme. A ani nebudujeme. Namiesto toho budujeme svoje vlastné kráľovstvá, denominácie a programy na účet ostatných častí tela. Sme blázniví! Ak vidíte človeka, ktorý si chce odrezat nohu, poviete: „Čo to, prosím vás robíte?"

„Režem si nohu."

„Prečo?"

„Lebo táto noha stúpila na druhú a tá povedala: „Odrež ju!"

Ten človek sa pomínul na rozume. Nevie rozlišovať, aby si uvedomil, že obe nohy patria k tomu istému telu.

Niekedy, keď jete, zuby vám zahryznú do jazyka. Au! Ale nerozhodnete sa kvôli tomu vytrhať všetky zuby. Váš jazyk, hoci má dar reči, nepovie: „Zbavme sa zubov!" Rozumie sa, že zuby patria k telu. Počujte: Musíme chápať, čo to je telo Kristovo. Musíme prestať robiť si navzájom bláznivé veci, hovoriť proti sebe - niet divu, že si škodíme. Niet divu, že cirkev je slabá a krváca. Ľudia, ktorí zabili fyzické telo Kristovo Pontský Pilát, rímski kati, židovskí kňazi - mali aspoň cieľ. Bola to strašná vec, ale výsledok bol. aspoň ten, že Ježiš zaplatil za naše hriechy.

Ale aký je náš zámer, keď prenasledujeme duchovné telo Kristovo? Aký máme dôvod, že križujeme, zraňujeme a rozdeľujeme toto telo? Žiadny. A náš trest bude ešte väčší ako Pilátov a Judášov. Možno večera Pánova nás naučí milovať, ctiť a budovať telo - celé telo. Ak sa toto neučíme, sme blázniví. Celé telo sa musí, ako to Američania hovoria, „dať dohromady". Ramená, nohy i uši musia byť navzájom pevne spojené. „Lebo tak ako máme v jednom tele mnoho údov, ale všetky údy nevykonávajú tú istú činnosť, tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi, ale jednotlivo sme si navzájom údmi", hovorí Rímskym 12:4-5.

Už som písal o Ef.4:11-15. Verš 16. hovorí o Kristovi, „On spája a zväzuje celé telo všetkými spojivami spoločnej služby a podľa miery činnosti každého údu dáva telu rásť,

aby sa budovalo v láske". Dovoľte mi povedať to veľmi silne: Ak údy nie sú „spojené a spolu viazané“, nie sú telom. Sú sortimentom údov. Aký je dnes člen cirkvi? Takmer každý miestny zbor má na neho tri požiadavky:

1. Musí navštevovať zhromaždenia
2. Musí dávať desiatky, alebo cirkevnú daň
3. Musí žiť poriadny život

Ak koná tieto tri veci, je považovaný za dobrého člena cirkvi. Je ako dobrý člen klubu, navštevuje klub, platí svoje poplatky a snaží sa nekompromitovať klub. Keď sme však my, v Buenos Aires, začali hľadať v evanjeliách a Skutkoch apoštolov slovo člen, nemohli sme ho nájsť. Skutočne sme slovo člen nikde nenašli.

V žiadnom zázname prvotnej cirkvi sme nemohli nájsť miesto, kde by bola reč o prijímaní členov do cirkvi, o nejakej zvláštnej ceremónii a pod. Ale pri čítaní Skutkov sme našli iné slovo, ktoré naozaj revolučne premenilo náš život a náš zbor - slovo učeník. Spytovali sme sa sami seba: „Kto je to učeník?“ Nie je to nik taký, ako člen cirkvi. Učeník je človek, ktorý sa učí žiť tak, ako žije jeho učiteľ. Postupne učí ostatných žiť tak, ako žije on. Teda učeníctvo nie je sprostredkovanie vedomostí alebo informácií. Je to sprostredkovanie života. Preto Ježiš povedal: „Slová ktoré som vám hovoril sú duch a sú život“ {Ján 6:63}. Učeníctvo je viac, ako vedieť to, čo vie učiteľ. Znamená to stávať sa tým, čím je on. Preto Biblia hovorí, že máme č i n i ť učeníkov. To je oveľa viac, ako len rozprávať im, získavať ich, alebo ich poučovať. Činenie učeníkov znamená tvorbu duplikátov.

Zrejme teda učiteľ musí byť sám učeníkom. V bežnom type vyučovania sa môžete doma pohádať s manželkou pri raňajkách a potom ísť kázať do zhromaždenia o láske v domácnosti. Ale keď činíte učeníkov, nemôžete to robiť. Vaši učenici sú s vami oveľa viac, dostanú sa do vášho domu, vidia ako žijete a potom to napodobňujú.

Predpokladajme, že niekto by so mnou cestoval celý týždeň a potom by mi povedal: „Počuj, Juan Carlos, ty si učiteľ, prosím ťa, urob si pre mňa čas a nauč ma niečo“. Odpovedal by som: „Ak si sa nič nenaučil, keď si bol so mnou posledných sedem dní, tak teraz ťa už nemám čo naučiť“. Učeníctvo nie je len rozprávanie, je to predovšetkým život.

Musíme mať na zreteli tri rozmery vyučovania: zjavenie, formovanie a informáciu.

Zjavenie je čosi, čo vie dať len Boh. Keby som vám mal opísať Rio de Janeiro, atmosféru mesta, zátoku Guanabara, horu Sugar Loaf Mountain, pobrežie - predsa by ste nemohli povedať, že poznáte Rio de Janeiro. Viete o ňom niečo, ale nikdy ho nebudete poznať, kým tam nepôjdete a mesto sa vám nezjaví pred očami.

Rovnakým spôsobom sa nám aj Boh musí zjaviť tvárou v tvár a až potom môžeme povedať, že Ho poznáme. Môj popis Ria by bol tým najmenším rozmerom vyučovania: bola by to informácia. To je spôsob, akým sme zvykli vyučovať v našej nedeľnej škole, v zbore.

Otázka: Koľko má Biblia kníh?

Odpoveď: šesťdesiatšesť.

Otázka: Ktorý žalm je o dobrom pastierovi? Odpoveď: žalm 23.

A tak ďalej. Vedeli sme o Abrahámovi a Mojžišovi, o nebi a pekle, anjeloch a démonoch, o satanovom páde, o cirkvi, o druhom príchode Krista. Informácia nie je zlá, ale je to najslabší spôsob vyučovania. To, že môže vzbudiť váš záujem o prežitie vecí, o ktorých ste informovaní, je všetko, čo dokáže. Nanešťastie, urobili sme z toho samoučel. Vedieť a pamätať si slová Biblie bol náš jediný cieľ.

Zvláštne je, že Ježiš takmer nikdy nepoužíval túto metódu. Nikde nečítame o Ježišovi, že by dával svojim učeníkom biblické štúdium. Viete si Ho predstaviť, ako hovorí: „A nezabudnite, že zajtra ráno budeme mať modlitebnú chvíľu od ôsmej do deviatej. Od deviatej do desiatej budeme mať malých prorokov. Potom od desiatej do jedenástej budeme mať poetické knihy a od jedenástej do dvanástej budeme mať homiletiku a hermeneutiku“. A predsa On pripravoval najlepších pracovníkov cirkvi, akých kedy história videla. Ako mohol zabudnúť na také dôležité predmety? Viete si Ho predstaviť ako hovorí: „Teraz budeme študovať knihu Jeremiášovu. Podľa dôkladnejšej kritiky je Jeremiáš mýtická postava, v skutočnosti nikdy neexistoval. Alebo ak existoval, nebol autorom tejto

knihy..."

Nikdy! Ježiš nemal čas nazvyš. Bol prostý, jasný a konkrétny. Mnohé z našich biblických štúdií sa snažia o to isté, ale končí to ešte väčším zmätkom.

Raz ma požiadali, aby som vyučoval triedu na Argentínskej biblickej škole o epištole Rímskym. Pretože list Rímskym je taký dôležitý, myslel som, že sa musí preberať verš po verši. Tak som to aj robil. Trvalo to celý rok. Ale keď sme skončili, nemyslím, že by niekto vedel, čo list Rímskym chce povedať.

Predstavte si, že dostanete odo mňa list, ktorý znie: „Drahý Bili! Píšem Ti z Ríma, kam som práve pricestoval so ženou a deťmi. Doteraz sme videli..." a pokračujem vo svojom dlhom liste. Budúcu nedeľu idete do zhromaždenia a povie: „Priatelia, dostali sme list od brata Juana Carlosa. Budúce tri mesiace ho budeme študovať."

„List začína slovami „Drahý Bili". V gréčtine slovo drahý znamená milovanú osobu. Zmieňuje sa o mne ako o milovanom. Viem si predstaviť brata Juana, ako drží pero a píše „drahý". Jeho srdce oplýva láskou. Jeho žena sa pripája k nemu v láske. „Bratia a sestry, ako píšete svoje listy? Začínate ich slovom drahý? Začnime to odteraz robiť všetci.

„Drahý Bili" - nazýva ma mojím menom. Pozná ma. Zaujíma sa o mňa ako o osobu. Ako je to s vami? Nazývate ľudí menom a dáte im najavo, že ich uznávate?

„Píšem ti" - píše nám osobne! Nedáva písať list sekretárke, píše nám priamo.

„Tak, a na dnes stačí. Budúci týždeň budeme pokračovať v liste Juana Carlosa."

Budúca nedeľa – „Píšem ti z Ríma". Och, mesto založené Romulom a Rémom, ktorých krmila vlčica. Hlavné mesto rímskeho impéria, kde žili cisári. Spomínate si, že impérium sa potom rozdelilo na dve časti, západnú a východnú a potom sa zrútilo.

„A teraz prejdeme k ďalšiemu veršu..."

A ľudia zo zboru hovoria: "Náš kazateľ je taký hlboký. Jój, on vie hovoriť o jednom verši aj dva aj tri týždne – úžasné!". Po troch mesiacoch budete s mojím listom hotoví, ale nikto nebude vedieť, čo som vlastne písal. A predsa takto vyučujeme Bibliu. Bude to zaujímavé, keď sa dostaneme do neba a Pavol chytí niektorých z nás učiteľov a povie: „Podže, chcem sa s tebou porozprávať. Nikdy som nenapísal to, čo si ty povedal, že som napísal."

Radi robíme na ľudí dojem množstvom vedomostí o texte. Myslíme si, že sme „hlbokí". Ale rozumie vôbec niekto tomu, čo hovoríme? Pochybujem o tom. Zaoberáme sa informáciou. Ale Ježiš sa zaoberal formovaním. Od Neho sa potrebujeme učiť ako formovať učeníkov.

14. Formovanie učeníkov

„Chodte k strateným ovciam domu Izraelovho. Chodte a kážte hovoriac, že sa priblížilo nebeské kráľovstvo. Nemocných uzdravujte, malomocných očistujte, mŕtvych krieste, démonov vyhánajte, darmo ste dostali, darmo dajte... A do ktoréhokoľvek mesta alebo mestečka vojdete, opýtajte sa, kto by v ňom bol toho hoden, a tam zostaňte, dokiaľ nevyjdete. A vchádzajúc do domu, pozdravte ho." {Mt 10:6-8; 11-12}

Ježiš mal model na formovanie učeníkov. Namiesto toho, aby skladovali v hlave vedomosti, dával svojim učeníkom konkrétne príkazy k činnosti. A oni ho poslúchali.

On nekázal inšpirujúce kázne preto, aby ich motivoval. Nemusel to robiť. Inšpirujúce kázne sú pre neposlušných ľudí, ktorých treba chlácholiť. Potrebujú hrať na city, aby sa mohli vžívať do toho, aké by to bolo pekné, ak by snád robili to, čo Ježiš prikázal.

Keby sme boli pod vládou Ježiša Krista, stačilo by, aby povedal len slovo a nepotrebovali by sme sladkú organovú hudbu, alebo potešujúce slová z kazateľne - robili by sme to, čo sme počuli. Ježiš nepovedal svojim dvanástim: „Chcelo by sa vám ísť? Snád by ste mohli ísť na malý výlet po tejto oblasti". Nie. On prikázal a oni to urobili. Takto sa formujú učenici. Na to, aby sme formovali životy, musíme prestať byť rečníkmi a začať byť otcami. Rečníci majú len poslucháčov. Otcovia majú deti. Človek sa neučí počúvaním, ale poslúchaním. Čo sa stáva, keď my rečníci dosiahneme cieľ? Naši poslucháči hovoria: „Brat kazateľ, ďakujeme veľmi pekne. To bola krásna kázeň". Je to všetko?

Keď sa sedemdesiati vrátili späť k Ježišovi potom, čo poslúchli Jeho rozkazy, porozprávali o poddávajúcich sa démonoch. Ježiš nepovedal: „Och, vďaka vám za to, že ste poslúchli, čo som vám povedal“. Namiesto toho mal ďalší príkaz: „Neradujte sa z toho...radujte sa, že vaše mená sú zapísané v nebesiach“.{Luk.10:20}. Keď Jakub a Ján chceli privolať oheň na nepriateľských Samaritánov, Biblia špeciálne hovorí: „Obrátil sa a pokarhal ich“.{Luk.9:55}. Formoval ich. Keď Peter protirečil myšlienke ukrižovania, Ježiš povedal: „Choď za mnou satan, na pohoršenie si mi...“ {Mat.16:23}. Viete si predstaviť súčasného duchovného pastiera ako toto hovorí niekomu zo svojho stáda? Či sa nám to páči, alebo nie, karhanie je súčasťou procesu formovania učeníkov.

Toto je prvý zákon učeníctva: Neexistuje formovanie bez podriaďovania sa. Členovia klubového typu sa nepodriaďujú. V skutočnosti je to naopak - oni chcú, aby sa im podriadil kazateľ, lebo oni majú v klube hlas. Aj tu sme hore nohami. Veď rameno riadi prsty a nie naopak.

Podriaďovanie sa v Biblii je také zřejmé: „podriaďujúc sa jedni druhým v bázni Božej“, hovorí Ef.5:21. „Poslúchajte svojich vodcov a ustupujte im, lebo oni bdejú za vaše duše ako takí, ktorí vydajú počet...“ {Žid.13:17}.

Jediná cesta, ako môžem formovať život svojich štyroch detí je tá, že sa mi poddajú. Predstavte si, že vždy, keď ich napomeniem, riskujem, že ujdú k inému otcovi a povedia: „Už nechcem byť dieťaťom Juana Carlosa Ortiza chcem byť vaším dieťaťom“. A predstavte si, že ten človek by povedal: „Och, vitaj - poď ďalej“. Musel by som prestať s napomínaním, lebo ich nechcem stratiť. Milujem ich. Ale ja ich napomínam, lebo som si istý, že ostanú doma, nech sa deje čokoľvek. Sú mi poddané.

V cirkvi kazateľ nemôže formovať život členov, lebo ak začne byť príliš tvrdý na jedno zo svojich detí, ujde mu do iného sirotinca. Pavel povedal Titovi: „To hovor a napomínaj a karhaj s celým právom rozkazovať. Nech nikto tebou nepohrda“. {Tit.2:15}.

My, kazatelia, musíme najprv hovoriť svojim deťom. Ak neposlúchajú, potom musíme napomínať. Ak sa aj vtedy nič nedeje, musíme karhať a trestať s plnou mocou. Inak budeme mať skazené deti.

Predstavte si, že by sme formovali svoje vlastné deti systémom cirkvi. Povedal by som svojej rodine - je čas bohoslužieb. Dnes bude kázeň o umývaní tváre a uší. Sadnite si. Najprv si zaspievame peknú pieseň. Znie takto: „Mydlo je výborný pomocník, výborný, výborný a keď sa zmieša s vodou, tvorí bubliny, bubliny“. Nie je to krásne? Páči sa vám táto pieseň? Teraz pristúpime ku kázni: „Mydlo vynašli v Číne asi v 4. stor. pred Kristom. Dostávame ho v kusoch rôznych veľkostí, farieb a vôní. Je vyrobené z viacerých minerálnych, rastlinných, alebo živočíšnych olejov, podľa ceny. Keď ho zmiešate s vodou a použijete na svoju tvár a uši, urobí vás čistými. Samozrejme, ak sa vám dostane do očí, bude vás štípať. Ale nebude štípať dlho, a pri troche pozornosti, vás nemusí štípať vôbec. Toto je teda spôsob, ako si udržať tvár a uši v čistote. Teraz, kým organ hrá a spevokol spieva, „Tak ako som, idem, celkom tak“, tí z vás, ktorí sú dotknutí a chcú si umyť tvár a uši, nech zdvihnú ruku“.

Toto nie je spôsob, ako sa formuje život. Aspoň moja matka to tak nerobila. Dala mi príkaz a ja som poslúchol. Teraz si umývam tvár a uši bez toho, aby sa ona o to starala.

Druhý zákon učeníctva: Neexistuje podriadenie bez podriadenia sa. Myslíte si, že som sa pomýlil, ale nie je to tak. Človek, ktorý dáva príkazy svojim učeníkom sám musí byť niekomu podriadený. Napomína svojich učeníkov - kto však napomína jeho? Neexistuje podriadenosť, ak nie je na každom stupni.

Spomínate si na rímskeho stotníka, ktorý požiadal Ježiša, aby uzdravil jeho sluhu? Ježiš povedal: „Prídem a uzdravím ho“. Stotník potom povedal: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz slovo a môj sluha bude uzdravený. Lebo ja som tiež človek pod mocou iných, majúc pod sebou vojakov, a keď poviem tomuto: „Choď!“, tak ide a inému: „Príď!“ príde, a svojmu sluhovi: „Urob toto!“ a urobí.“ {Mat.8:7-9}. On chápal, že mať autoritu, znamená byť podriadený autorite. Sám nedokážem tvoriť autoritu pre svoj vlastný život. Tá musí prichádzať zvonku. V Rim.13:1 je napísané: „Niet vrchnosti okrem od Boha a vrchnosti, ktoré sú, zriadené sú od Boha“. Čo ak Boh ustanovil ešte dva, alebo

tri stupne nado mnou? Dobre. Len vtedy, ak som v súlade s poradím, môžem autoritu sprostredkovať iným.

Predstavte si čatára v armáde. Hovorí vojakovi, aby niečo urobil a vojak to urobí. Čatár je celý nadšený a hovorí si: Aký som mocný! Myslím, že odídem z armády a založím vlastnú armádu vo svojom okolí. Príde späť domov ku svojim kamarátom. „Tak chlapci“, hovorí, „urobte to“. Smejú sa mu.

Čo sa stalo? Stratil svoju autoritu, keď odmietol autoritu nad sebou. Náš problém v cirkvi je ten, že chceme mať autoritu a predsa ostať nezávislí. To je nemožné. Nemôžete byť nezávislí a mať autoritu. Ak chcete mať právo vládnuť iným, sám musíte byť podriadený iným. Toto je večný Boží zákon. Je to veľmi dôležité. Formovanie nevyžaduje len podriadenie, ale aj medzi podriadenie.

Ako sme tieto veci uviedli do praxe v Buenos Aires? Teda prvou vecou bolo to, že ja som sa podriadil autorite kazateľov svojho mesta. (Vysvetlím to neskôr). Potom som sa mohol dať do práce s tvorením učeníkov vo svojom vlastnom zbere.

Rozhodli sme sa, že prestaneme používať slovo člen, lebo to znie veľmi podobne, ako v klube, kde neexistuje podriadenie sa. Povedali sme si, že miesto toho budeme používať slovo učeník. Každý rozumel, čo znamená učeník a vedel, že potia! v zbere ešte nedospel. A tak, ak by ste sa boli niekoho opýtali:

„Ste členom toho zboru?“ Bol by odpovedal: „Áno, som členom číslo 234 - tu sú moje doklady“. Ale ak by ste sa opýtali: „Ste učeníkom?“ bol by odpovedal: „Och, nie. Ešte nie. Dokonca ani neviem, či sám kazateľ je už naozaj učeníkom. Nepodriadil ma nikomu, kto by zo mňa sformoval učeníka.“

Kázal som o učeníctve celý rok a pol bez toho, aby som vedel, ako začať. Každý rozumel o čo ide, ale nevedeli sme, ako sa zmeniť. Nakoniec som povedal sklamaný: „Ježiš, prosím ťa, vyber si dvanásť učeníkov a začni odtiaľ. Ja som reverend Juan Carlos Ortiz a musím slúžiť svojmu klubu, ale začnem popri tom vytvárať aj vnútornú cirkev.“

Tak Juan začal vo svojom vlastnom dome. Juan ukradol diakonov reverendovi Juanovi Carlosovi Ortizovi z jeho klubu a snažil sa urobiť z nich učeníkov. (V tomto novom zložení som už nepotreboval byť reverendom - ctihodným. Práve len Juanom. Viete prečo? Predtým som musel byť rešpektovaný. Teraz všetko, čo som potreboval, bola láska. A je omnoho ľahšie milovať Juana než milovať reverenda.)

Týmto učeníkom som venoval svoj život. Slúžil som im. Spolu sme chodili do prírody. Spolu sme jedli, spávali v mojom dome a ja som spával v ich domoch. Stali sme sa rodinou. Asi po šiestich mesiacoch (nestalo sa to zo dňa na deň, si celý „klub“ začal všímať, že sa moji učeníci o nich viac zaujímajú, viac ich milujú a zdieľajú sa s nimi. Ľudia k nim chodili pre radu, chodili k nim modliť sa. A po ďalších šiestich mesiacoch som povolil svojim učeníkom ukradnúť ďalších členov z cirkvi reverenda Ortiza - aby z nich spravili učeníkov. O 6 mesiacov neskôr bolo i týmto dovolené ukradnúť viac členov. To sme robili už tri roky, až sme konečne ukradli všetkých členov a zmenili náš „klub“ na rodinu učeníkov s počtom viac ako 1500.

Toto samozrejme znamenalo, že sme museli vytvoriť množstvo buniek. Počas premeny v bunkách boli zachraňovaní noví ľudia, ale zabránili sme im prísť do zboru klubového typu, lebo sme ich nechceli skaziť starou štruktúrou. Konečne, stará štruktúra bola zrušená. Chvála Pánovi!

Viete, čo sme urobili potom? Režirovali sme predstierané prenasledovanie. Predstierali sme, že nám bola vzatá budova zhromaždenia na celý mesiac. Stretávali sme sa len po domoch a v nedeľu sme chodili do iných zborov: katolíckych, baptistických, ktorýchkoľvek. Každý z mojich piatich učeníkov mal skupinu v inej časti mesta. Cacho napríklad - je opravár autoklampiar, ktorý má 300 učeníkov. Pracuje deväť hodín denne v karosárskej dielni a predsa formuje život viacej ľudí ako mnohí kazatelia na plný úväzok. Cacho a jeho 300 učeníkov išli do baptistického zboru, ktorý mal len asi 100 členov. Viete si to predstaviť? Vchádza 300 návštevníkov; „Odkiaľ ste všetci?“

„Sme zo zboru brata Ortiza.“

„Prečo ste tu?“

„Len tak, prišli sme vás navštíviť.“

„A čo je s vaším zhromaždením?“

„Nuž, zavreli sme zhromaždenie, aby sme boli s vami.“

Ako vidíte, s takouto štruktúrou môžete robiť čo len chcete. Môžete dostať dohromady celý zbor za niekoľko hodín, ak potrebujete. Nabudúce, keď budeme mať predstierané prenasledovanie, urobíme to v zime, aby sme zistili, ako to funguje. Možno sa raz budeme vedieť zaobísť úplne bez budovy zhromaždenia. Ale nepredáme ju. Dáme do nej posteľ a urobíme tam jedálne priestory pre návštevníkov a cestujúcich apoštolov. Ale už nikdy nebude jaskyňou, kde sa veriaci skrývajú pred svetom. Ježiš nikdy nepovedal: „Hriešnici, podťte do cirkvi“. On povedal: „Veriaci, choďte do sveta a čiňte učeníkov!“

Cirkev sedí v laviciach a spieva: „Podťte domov, podťte domov, vy, čo ste unavení, podťte domov“. Namiesto toho by sme mali spievať: „Choďte, choďte, vy čo sedíte, choďte“. Máme to všetko naopak. Hriešnici sú mŕtvi, stratení, hluchí, slepí. A predsa lepíme plagáty pre slepých, aby čítali. Ak nie sme schopní mobilizovať kresťanov, o ktorých sa predpokladá, že sú živí, ako si môžeme myslieť, že zmobilizujeme nespasených?

Naše bunky, na druhej strane, sú už vo svete. Stretávajú sa kdekoľvek - v dome, v parku, v reštaurácii, na pobreží... Niektoré sa stretávajú o šiestej ráno, iné sa stretávajú o polnoci, lebo ľudia pracujú neskoro do noci. Sú prispôsobiví.

Nakoniec sme dospeli znovu k používaniu slova člen, ale s celkom inou definíciou. Člen typu časti tela je:

1. Ten, kto je závislý. Nikdy nevidíte ísť po ulici samotný nos. Telo musí byť pospájané ako telo. Ak je člen nezávislý, nie je časťou tela.
2. Časť tela, ktorá spája iné dve časti. Predlaktie spája dľaň s ramenom.
3. Ten, kto ďalej podáva výživu. Prijíma potravu pre seba a pre iných členov, ktorí sú pod ním.
4. Ten, kto zotrváva, kto ostáva pripojený. Člen tela nemôže byť z tela oddelený. Pýta sa vás niekedy vaša manželka, keď prídete domov: „Kde si stratil pravú nohu?“ To nie je možné. Nestrácať svoje údy.
5. Ten, kto podáva ďalej príkazy. Hlava dáva príkaz ruke, ale príkaz musí prejsť cez iné údy, ktoré sú medzi nimi. Ruka nikdy nie je nespokojná s predlaktím a nehovorí: „Myslím, že sa od teba oddelím a spojím sa priamo s hlavou“. Nie. My sme telo.
6. Ten, kto je pružný. Telá sú pružné. Organizácie kráčajú ako roboty. V minulosti ten, kto mal novú myšlienku, alebo talent, obyčajne musel vystúpiť z cirkvi, aby mohol slúžiť. Vstúpil potom napr. do Campovej kampane, do skupiny Mladí pre Krista, Navigátori a do iných zvláštnych cirkevných organizácií. Ale keď je cirkev telom učeníkov, je pružná. Cirkev je rozšírená do všetkých častí sveta, je voľná, aby bola soľou zeme a svetlom sveta.

15. Svätá protestantská tradícia

„Kto som ja, aby som prekážal Bohu?“ {Sk.11:17}

Ešte aj dnes si pamätám, aký som bol hrdý v ten deň, keď išiel môj najstarší syn prvýkrát do školy. Všetci školáci v Argentíne nosia biele montérky a tak sme išli do najlepšieho obchodu, aby sme kúpili tie najpevnejšie a najdrahšie, aké sme mohli nájsť. Vyzeral v nich krásne. O šesť mesiacov neskôr sme však už takí šťastní neboli. Zistili sme totiž, že tieto montérky dobrej kvality sa už ďalej nedajú nosiť. Dávid podrástol. Museli sme ich odložiť a kúpiť väčšie. Dnes sa už v tom pravdaže lepšie vyznáme. Pre každé z našich štyroch detí kupujeme najlacnejšie montérky, aké sú v obchode, lebo vieme, že aj tak budú o šesť mesiacov malé.

Takto je to s každým druhom štruktúry. Štruktúra nám veľmi dobre slúži, kým všetko zostáva rovnaké. Ale keď rastieme, štruktúra prestáva vyhovovať.

Takto to bolo v našom zbore. Čím viac sme rástli v učeníctve, tým viac sme zisťovali, že naša štruktúra prekážala prúdeniu Ducha. Nie preto, že by štruktúry boli zlé. Nepohrdli sme nimi, len sme zistili, že boli vytvorené pre včerajšok a nie pre dnešok. Vedúci sa nesmú uraziť, keď hovoríme o zmene štruktúr. Znamená to len toľko, že rastieme. Ak dokážeme žiť roky a roky v tých istých štruktúrach, je to dôkaz, že nerastíme. Napríklad v mojom zbore sme používali 40 rokov ten istý spevník. Odvtedy, čo nás Boh začal obnovovať, zmenili sme spevník päťkrát.

Nové víno žiada nové kožice na víno. Rozdiel nie je v štýle, nie je v tom, že by jedna kožica bola atraktívnejšia alebo módnejšia ako druhá. Staré kožice nie sú odhodené preto, lebo sú staré, ale preto, lebo sú tvrdé. Kožica musí byť ohybná a pružná, aby sa prispôsobila novému vínu.

Staré kožice na víno, o ktorých hovoril Ježiš v Mat.9:17 sú staré tradičné štruktúry, ktoré sú častokrát tvrdšie ako čokoľvek iné. Niektorí z nás skôr vynechajú jeden-dva verše z Biblie, ako obídu tradíciu! Často sa zrážame s Bibliou preto, aby sme vyhovelí našej štruktúre.

Opýtal som sa raz jedného katolíka: „Počujte, kde v Biblii nachádzate uctievanie Márie?“ Naozaj som ho chcel dostať na správnu cestu. Bol veľmi pokorný. Povedal: „No, je to možné, že katolícka cirkev príliš zdôrazňuje Máriu, ale o Márii sa píše v Biblii, nie?“

„Áno“, povedal som.

„Ale“, chcel vedieť „kde sú v Biblii denominácie, ktoré tak veľmi obraňujete?“

Vidíte, naše denominácie sú našou tradíciou, bez ohľadu na to, čo hovorí Biblia. Ježiš má len jednu manželku, Cirkev. On nemá viac žien. A predsa hovoríme, že akýmsi tajomným spôsobom sú denominácie dokonca súčasťou Božej vôle! Robíme Boha vinným za svoje delenia, za svoj nedostatok lásky. A potom kritizujeme katolíkov za ich tradíciu. Ich tradície sú prinajmenšom staršie ako naše. Nemáme sa snažiť vybrať smietky z očí katolíkov, kým nevyberieme brvná zo svojich vlastných očí.) Na začiatku tohto prebudenia som začal písať knihu „Sväté tradície protestantskej cirkvi“. Uvedomil som si však, že nepíšem v láske a tak som prestal. Už som spomenul našu tradíciu zatvárať oči pri modlitbe. Biblia viackrát hovorí pravý opak. Tiež som si všimol, ako Biblia hovorí: „Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený“ {Mar.16:16}. Naša tradícia rozhodla, že ten, kto uveril a je spasený, bude po mesiacoch skúšky pokrstený. Ježiš nám povedal: „A tak choďte, čiňte učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal“ {Mat.28:19-20}. Naša tradícia hovorí, aby sme išli, činili učeníkov, učili ich zachovávať všetko, čo Ježiš prikázal a potom ich krstili. V niektorých prípadoch členovia zboru dokonca hlasujú o človeku, prv než je pokrstený. Odkiaľ sme toto vzali? Nevieť. Je to súčasťou svätej protestantskej tradície. A ak sa ľudia nestotožňujú s tradíciou v každom ohľade, vylučujeme ich z cirkvi.

Tradície a štruktúry sú ohromne mocné. Niekedy ma dokonca napadne otázka, či nie je za nimi nejaký zlý duch. Je prekvapujúce vidieť moc tradície dokonca aj pri takom apoštolovi ako Peter, keď bol poslaný ku Kornéliovi.

Peter tam vtedy stál, keď Ježiš povedal: „Choďte a čiňte učeníkmi všetky národy“ {Mat. 28:19}. Počul tiež, ako im Ježiš špeciálne prikázal: „Budete mi svedkami v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii až do poslednej končiny zeme“ {Sk. 1:8}. Ale keď došlo až k tomu, že mal byť svedkom Kornéliovi, pohanskému stotníkovi, Petrova tradícia nechcela povoliť. Pán ho dôrazne zasahoval videním zvierat v obruse a hovoril: „Čo Boh očistil, ty nemaj za nečisté“ - a Peter stále tvrdil: „Nijakým činom, Pane...“ {Sk.10:14-15}. Tradícia má tajomnú moc, niekedy dokonca premáha slová samotného Boha.

To tradícia nás núti hovoriť: „Pane, nie!“ V Biblii čítame o jednote tela Kristovho a hovoríme: „Nie, Božia vôľa je, aby denominácie ostali tak, ako sú“. Biblia je pravidlom viery a práce, hovoríme - kým nie je v rozpore s našou tradíciou. Fantastické. Nakoniec Pán povedal Petrovi: „Hľa, traja muži ťa hľadajú. Ale vstaň a choď s nimi a nič nepochybuj, lebo som ich ja poslal“ {19.,20.verš}. (Nehovorí, že tí traja sú pohania, alebo aké je ich poslanie.) Peter sa konečne rozhoduje, že môže poslúchnuť, aspoň do tejto miery.

Muži rozprávajú úžasnú históriu o Kornéliovej modlitbe, o prijatí anjelskej návštevy a poslaní do Joppy práve na túto ulicu a číslo domu, aby našli človeka menom Šimon! Čo môže apoštol povedať? Musí ísť s nimi. Vzpiera sa však každému kroku na ceste. Vchádza do Kornéliovho domu a takmer prvá vec, ktorú hovorí, je: „Viete, že pre ľudí, ako sme my, je ohavné navštíviť ľudí ako ste vy“ (to je nepresný preklad zo španielskej Biblie).

Čo by sa stalo, keby niekto prišiel k vám a toto povedal? Odpovedali by ste: „Pozrite sa pane, tam sú dvere!“ Viete si predstaviť, ako sa cíti Kornélius. Pozval si k sebe všetkých svojich priateľov a príbuzných. „Stretnete skutočného Božieho muža“, povedal im. „Anjel mi povedal, aby som ho pozval. Je to svätý a dokonalý muž a vysvetlí nám všetko o Bohu“. Potom vchádza Peter a uráža ho. Peter vysvetľuje, prečo sa vôbec namáhal prísť a potom hovorí: „A tak sa pýtam, prečo ste poslali po mňa?“ {20. verš}. Apoštol Ježiša Krista - a on nevie, čo má robiť?! Dokonca aj malé dieťa by to vedelo. Peter vie, že kladie hlúpu otázku. Ale nie je ochotný podať zvesť. Prečo? Tradícia.

A tak Kornélius znova rozpráva svoj príbeh, opakuje to, čo jeho ľudia povedali Petrovi pred dvoma dňami. A Peter konečne začína kázať. Vysvetľuje o Ježišovi, o Jeho zázrakoch, smrti a vzkriesení. Je Peter ochotný pokračovať a vyzvať pohanov k pokániu? Nemyslím! Zdá sa mi, že chodí dookola... keď Boh konečne aj bez neho dosahuje svoje a ľudia začínajú chváliť Pána, hovoriť v jazykoch, plakať a možno tancovať - ktovie? Peter beží do vedľajšej miestnosti na poradu so svojimi židovskými priateľmi. „Čo sa tam vnútri deje?“ pýta sa jeden z nich. „Peter, čo si to urobil?“

„Nič som nerobil!“ hovorí Peter. „Ja som ich nepokrstil Duchom Svätým - Boh to urobil. Nemôžem si pomôcť.“

„No, čo budeme teraz robiť? Pokrstíme ich vo vode?“

Pohania nemajú žiadne problémy - tešia sa vyliatiu Ducha. Ale tradicionalisti majú ohromný problém. Ich štruktúra je narušená. Diskutujú o tom. Nakoniec Peter hovorí: „No, myslím si, že by sme ich mali pokrstiť, keď Boh...“

„Peter! Čo chceš povedať výboru v Jeruzaleme?“

„Neviera, ale neprichádza mi na myseľ dôvod, prečo by nemali byť pokrstení“.

Keď sa vracajú do Jeruzalema, zvesť ich už predbehla. Peter vchádza. „Nazdar, brat - ako sa máš?“ hovorí niektorému.

„O šiestej je schôdza rady“.

„Čo?“

„Ako si počul - o šiestej je schôdza rady“.

„Načo?“

„Zistíš, keď tam prídeš“.

Schôdza sa otvára. „Nuž, Peter“ hovorí niekto, „počuli sme, že si šiel do domu pohanov a jedol si s nimi! Nedotýkaj sa nás! Nedotýkaj sa nás! Je to teda pravda?“

Peter začína hovoriť príbeh: „...a keď som začal hovoriť, Duch Svätý zostúpil na nich“

„Nie! Nie!“

„- práve tak, ako na nás na začiatku“

„Nie!“

„... ak Boh teda im dal ten istý dar, ako nám, keď sme uverili v Pána Ježiša Krista, kto som ja, aby som mohol brániť Bohu?“

Počúvajte, čo hovorí Biblia! „A keď to počuli, umĺkli a oslavovali Boha a hovorili: „Teda aj pohanom ...“ {Sk.11:15-18}.

Moc tradície je strašná. Boh nemôže urobiť mnoho vecí, ktoré by chcel, kvôli našej neslobode. Vždy, keď nás chce trochu zmeniť, pohoršujeme sa.

Naše mysle sú ako malé poličky, ktoré bývajú pripevnené na konci stola, a ktoré unesú len lampu a niekoľko kníh. Nemá zmysel položiť na ňu chladničku, lebo by sa zlomila. A toto sa stane, keď do našich tradicionalistických myslí sa dostane viac, než na čo sme zvyknutí. Rozpadáme sa.

Pamätám sa na to, keď som bol prvýkrát v zhromaždení Božích zborov, a videl som ľudí tleskať. „Och!“ povedal som „títo ľudia sú takí svetácki“. Povedal som im to. Moja myseľ to jednoducho nevládala zniesť. Ale potom mi pripomenuli všetky miesta v Žalmoch,

ktoré hovoria o tleskaní pred Hospodinom. To isté sa stalo, keď som prvýkrát videl ľudí, ako tancujú pred Pánom. Och! bol som pohoršený. Moja tradícia by to nedovolila. Znovu mi Boh dal vedieť, že On očistil túto vec a ja ju nemám nazývať nečistou.

Pamätáte sa na ženu, ktorá prišla a rozbila nad Ježišom nádobu s voňavou masťou? Učeníci boli zhrození. „Načo taká strata“, chceli vedieť {Mat.26:8}. Ježiš povedal: „Dobrý skutok mi učinila“ (10.verš). Úžasné! Jeho myseľ nebola ani najmenej rozrušená.

Musíme poprosiť Boha, aby zosilnil naše stoly, aby sme mohli uniesť každú váhu, ktorú chce na nás položiť. On chce robiť ešte väčšie veci v našich dobách, ale zdržuje sa z obavy, že by nás roztrieštil. Čo musíme robiť, ak chceme zažiť plnú Božiu vôľu? Rim.12:1-2 hovorí dve veci. Po prvé, musíme darovať svoje telo ako živú a svätú obeť. Živá obeť je lepšia ako mŕtva, lebo živá obeť má budúcnosť. Boh s ňou môže urobiť čokoľvek, čo by si želal. Po druhé, musíme byť premenení obnovením svojej mysle. Musíme byť pripravení na zmenu. Byť podľa Božej vôle znamená byť neustále otvorený pre zmenu. Niekedy hovoríme: „Pane, ukáž mi svoju vôľu“, ale aj keby to urobil, pri nás by sa nič nezmenilo. Sme ako vlak, ktorý hovorí: „Prosím, veď ma po koľajniciach“. Načo? Koľajnice sú už položené. Koľajnice sú naše tradície. Modlíme sa: „Pane, pomôž nám konať Tvoju vôľu“, ale koľajnice sú už pevne položené. Sme ako deti v detských autíčkach v lunaparku. Deti otáčajú volantom sem a tam, ale autá idú jedným smerom bez ohľadu na to. Takí sme my v cirkvi a v denominačných radách. Konáme všetky druhy pohybov, ale všetko zostáva po starom.

16. Meniace sa tradície

„Tak teda prosím starších medzi vami ...paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozerajúc nie z prinútenia, ale dobrovoľne, radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne...“ {1Pt 5:1-2}

Keď nás Boh začal obnovovať, boli medzi nami niektoré tradície, ktoré sa museli zmeniť.

Tradícia demokracie bola jednou z najsilnejších, aké sme mali. Začali sme si uvedomovať, že prvotná cirkev nebola veľmi demokratická. Ona bola teokratická. Boh prikazoval apoštolom, a tí hovorili ľuďom, čo On chcel. Tiež ustanovili starších v zboroch. Každý bol poslušný. Bola to cirkev riadená hlavou, nie nohami. Moc prúdila zhora cez stred až dolu.

V demokracii sú veci obrátené. Moc je dolu. Hlava musí poslúchať príkazy nôh. Nie je žiadny záznam o tom, že by Pavel hovoril: „Timoteus, mohol by som ťa požiadať o rozhodnutie pre službu? Naozaj by sme boli radi, keby si sa k nám pripojil, ak chceš“. V Skut.16:3 sa hovorí: „Toho chcel Pavel, aby šiel s ním na cesty a vzal ho...“ To bolo všetko. Apoštolovia mali dokonca právo definovať učenie. Nový zákon často hovorí nie o „Ježišovom učení“, ale o „učení apoštolov“. Boli neomylní.

Problémy vznikli vtedy, keď teokratická cirkev stratila svoju charizmu, svoju duchovnú moc. Vodcovia si viac uvedomili materiál, pozemskú moc, ako to, čo prichádzalo zhora. Udržovali rovnaký typ vlády, ale duch bol preč. Boli ako pero bez náplne. Navonok boli ako predtým, ale vnútri boli prázdni. Pápež si stále o sebe myslel, že je neomylný a viem ho pochopiť, prečo. Konečne, listy, ktoré písal Peter, listy, ktoré písal Ján a iní, boli pravda. Prečo by to nemohlo pokračovať? Mohlo, ale bez charizmy, bez Božieho zjavenia z neba sa Cirkev stala na svete nebezpečnou vecou.

Niektorí synovia cirkvi - Savonarola, Hus, Luther a iní - sa pokúšali obnoviť ju, ale Cirkev nechcela prijať ich službu. Mohli priniesť katolíckej cirkvi nový život, ale miesto toho boli vyhnaní. Toto je problém moci bez zjavenia.

Protestantské cirkvi na to reagovali a rozhodli sa, že budú demokratické. To bolo za čas dobré, prinieslo to späť do cirkvi takzvanú prácu laikov. Museli znovu raz začať myslieť, hlasovať, pracovať.

Ale nebolo to liečenie. V dobách temna bol pápež náhradou za Božie Slovo. Teraz sa náhradou stal hlas väčšiny. Ľudia ešte stále nevedeli s istotou, čo hovorí Boh. Miesto toho

povedali: „Hlasujme o tom, a čokoľvek dostane viac ako polovicu hlasov, to musí byť Božia vôľa“.

Väčšina nemá vždy pravdu. Práve väčšina urobila na púšti zlaté teľa. Práve väčšina sa odvrátila od Ježiša, keď učil, čo je napísané v Jánovi 6.

A v týchto dňoch, keď Boh obnovuje služby a charizmy, budeme mať s demokraciou mnoho trápenia. Nezastávam episkopálnu formu vlády, ale nemôžem podporovať ani demokratickú formu vlády. Bez charizmy ani jedna nie je biblická. Snáď, keď Boh prináša obnovu, ľudia v episkopálnych formách sú prístupnejší - neviem. Už sú navyknutí prijímať príkazy od ľudí bez plnosti Ducha; čo urobia, keď ich biskupi budú naozaj v styku s Bohom?

V otázke vlády cirkvi sa zdĺhavo diskutovalo v priebehu dejín, a nemyslím, že by mohla byť vyriešená z jedného dôvodu: biblická forma cirkevnej vlády nebude fungovať v nebiblickej cirkvi. Biblia hovorí o cirkvi len v dvoch rozmeroch: všeobecnom a miestnom. V š e o b e c n á cirkev znamená „cirkev na celej zemi“. Miestna cirkev znamená „cirkev na danom mieste“.

Ale od čias protestantskej Reformácie máme nový typ cirkvi - ani všeobecnej ani miestnej. Je to denominácia. Denominácie vyskúšali všetky druhy vlád aké si viete predstaviť - od prísnych episkopálnych foriem vpravo, cez presbyteriálnu formu stredy až po kongregačné formy vľavo. A predsa nemáme ešte riešenie. Prečo? Lebo nemôžete používať súčiastky zo Chevroleta na Forda. Musíte používať súčiastky z Forda. Denominácia nie je to isté, čo je v Novej zmluve cirkev lokality, a tak žiadny z našich pokusov so štruktúrou podľa Novej zmluvy nebude pasovať.

Raz som išiel do Ekvádoru a videl som veľké, sladké banány, ktoré tam pestujú. Povedal som: „Aké krásne. Mohol by som si vziať z týchto stromov so sebou? Naše banány sú vždy také malé“. Niektorí povedali: „No, veľmi to nepomôže, lebo v Argentíne je príliš veľká zima na vypěstovanie takých veľkých banánov, ako sú tieto. Museli by ste vziať našu pôdu, náš dážď, našu teplotu - museli by ste do vašej krajiny premiestniť celý Ekvádor“.

Tak je to s nami. Podnikli sme výlet do prvotnej cirkvi a objavili sme krst Svätým Duchom. A pokúsili sme sa presadiť ho do našej cirkvi bez prenesenia podnebia. Výsledkom sú krátke kýmptové banány. Čo sa stalo? Duch Svätý je taký istý, aký bol v prvom storočí. Ale zdá sa, akoby bol zriedený - jeden liter z Neho ku sto litrom studenej vody! Oslabili sme Ho. Jednoducho, nemôžeme mať účinnú biblickú vládu cirkvi v štruktúre, ktorá je nebiblická.

Čo je to biblická cirkev? Cirkev v lokalite. Cirkev v každej oblasti je jedna. Neexistuje nič také ako dve, tri alebo desať cirkví, cirkev je jedna ako Boh sám.

Keď sa Boh zjavil Mojžišovi v horiacom kre, Mojžiš chcel vedieť, aké je Jeho meno. Boh povedal v podstate toto: „Mojžiš, prišiel si z Egypta, kde je mnoho bohov a potrebuješ vedieť ich mená, aby si si ich nemýlil. Ale existuje len jeden Boh. Mimo mňa neexistujú žiadni iní“. Mojžiš nerozumel. Stále chcel meno. Boh povedal: „Počuj, ak by nás bolo mnoho, potrebovali by sme mená. Ale ja nepotrebujem meno. Ja som, ktorý som. Som len jeden“.

„Ale keď sa vrátim do Egypta, musím Ťa nejak nazývať. Čo poviem?“

„No, povieš jednoducho, že Ťa poslal Som“. Aké zvláštne meno!

To isté platí aj o cirkvi. Ľudia sa ma často pýtajú: „Z akej ste cirkvi?“

„Som z Cirkvi“, hovorím.

„Ktojej?“

„Z Cirkvi“.

„Och, viem, viem - rozumiete, čo myslím. Z ktorej ste cirkvi?“

Existuje len jedna cirkev. V Novej zmluve nikdy nemuseli vymýšľať pre cirkev meno, lebo bola len jedna. Keď som bol v Charlotte, v Severnej Karolíne, počul som, že v tom meste je 400 cirkví. To nie je skutočná pravda. V Charlotte je jedna cirkev rozbitá na 400 kusov. V každej lokalite môže byť len jedna cirkev.

A tak musíme zistiť, ako dať kúsky znovu dohromady. Mali by sme ísť na vrch najvyššej

budovy a povedať: „Pane, ukáž mi cirkev v tomto meste, ako ju vidíš Ty“. My sme krátkozrakí. Myslíme si, že Boh sa díva len na náš zbor cez dlhý ďalekohľad z neba a hovorí: „Aké je všetko krásne! Aký krásny organ si kúpili. . .aké si zaobstarali krásne koberce“.

Počujte - On sa díva dolu a plače. Cez slzy hovorí to, čo Ježiš povedal, keď plakal nad Jeruzalemom: „Koľko rás som chcel zhromaždiť tvoje deti, tak ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, ale nechceli ste! Hľa, zanecháva sa vám váš dom pustý“ {Mat.23:37-38}. On vidí všetkých kazateľov mesta ako spolu-pastierov Jeho jednej cirkvi. Ak sú spolu-pastieri, mali by sa stretávať, mať obecenstvo, milovať sa navzájom. Mali by dokonca spolu žiť, ako dvanásť kazatelia jeruzalemskej cirkvi. Oni sú staršovstvom mesta, starší, poverení starostlivosťou o Božie stádo.

Na niektorých miestach sme dnes tak pomýlení, že diakonov nazývame „staršími“. A tak máme zvláštne usporiadanie „starších“, ktorí slúžia pod kazateľmi. Nerozumieme, že títo dvaja sú tou istou vecou v Novej zmluve. Ježiš je Hlavou, ktorý v Jánovom videní v Zj 1 chodil medzi svietnikmi (zborní). Každý zbor na každom mieste je iný, prispôbuje sa svojim miestnym potrebám tak, ako sa jeruzalemský zbor vyvíjal jednou cestou a antiochijský inou. Ale všetky sú pod panstvom Ježiša Krista. A prostredníctvom vedenia apoštolov a starších musí byť kráľovstvo Božie prinesené na každé miesto.

Je toto pre nás zvláštnou predstavou? - Hrozba pre našu tradíciu? Je pravda, že nemôžeme lusknúť prstami a okamžite skončiť s denomináciami. Dokonca aj naše občianske vlády ich od nás očakávajú. Ale to nám nesmie brániť v rozlišovaní skutočného tela Kristovho v každej lokalite. Svätá protestantská tradícia nesmie stáť v ceste rastu.

17. Po nedeľnom ráne

„Chodte teda a čiňte učeníkmi...“ {Mat.28:19}

Teraz nadišla chvíľa písať o „technológii činenia učeníkov. Váham, či to urobiť, lebo sa bojím, že pobežíte a pokúsite sa napodobniť to, čo hovorím, bez predchádzajúcej obnovy Duchom. Ak to urobíte, čoskoro budete sklamaní.

Zbor musí byť obnovený vo svojom chápaní panstva Kristovho a úlohy otroka - o čom som hovoril v prvej časti - prv než môže použiť túto technológiu. Nepotrebuje nové kožice na víno, kým nemáte nové víno. Najdôležitejšou vecou je získať nové víno, potom sa môžete trápiť so štruktúrou, ktorá ho bude držať.

Túto technológiu sme nevyčítali z knihy alebo sme sa ju nenaučili v škole. Vyplývala z nášho spoločného života. Začali sme ju praktizovať bez toho, že by sme dokonca na to mysleli, jednoducho sme sa snažili povoliť napätie, aby sme umožnili novému vínu pracovať.

Predovšetkým, učeníctvo musí začať u kazateľov. Ak sa kazatelia nedostanú dohromady, ako som vysvetlil v poslednej kapitole a nevidia sa na seba ako starší jednej Božej cirkvi v meste, nikdy nebudú schopní robiť zo svojich ľudí učeníkov. Učeníctvo sa nemôže šíriť odspodu nahor, musí ísť zhora nadol. Aby sme činili učeníkov, musíme byť učeníkmi. Učeníctvo nie je len vyučovanie, situácia školskej triedy, je to životná situácia. Kazatelia nemôžu vziať svoje staré kázne a čakať, že nimi budú činiť učeníkov. To nebude fungovať.

Vôľa Božia pre dnešok prichádza len v skupine pracovníkov cirkvi. Keď stoja pred Pánom, modlia sa spolu a milujú jeden druhého, Boh zjavuje svoj plán s ich mestom. Boh konečne môže hovoriť k svojim pastierom ako k skupine.

Ak my, kazatelia, nie sme ochotní poddať sa jeden druhému, ako môžeme čakať, že ľudia sa poddajú nám?

Ostatní kazatelia jedinej Božej cirkvi vytvárajú mimoriadne dôležitú záruku pre učeníkov, že nebudú zneužívaní diktátorom. Vedia, že ich kazateľ je tiež učeníkom, ktorý je poddaný mestskému staršovstvu. Trvá to nejaký čas, kým sa skupina kazateľov preformuje na učeníkov, ale musí sa to stať. Je to úžasné, čo sa naučíte. Bol som pyšný

letničiar, ktorému sa nikdy nesnívalo, že by mu brat baptista, presbyterián, plymouthský alebo katolík mohol povedať niečo nového. Mal som „plné“ evanjelium. Ale, keď sme sa prvýkrát spolu zišli r. 1967, začal som vidieť, že môj zbor a ja sme neboli až takí dokonalí. Nie každý pracovník je prorok alebo evanjelista, ale spolu sa obohacujeme tým, že sa navzájom zdieľame so svojou prácou. Teraz je nás okolo 25. Táto skupina sa stala jednou z materských buniek v Buenos Aires. Keď už pracovala, postúpili sme ďalej a vybrali sme niekoľko učeníkov pre každého staršieho. Museli sme sa chrániť vyberať ľudí kvôli tomu, že sme ich náhodou obľubovali, alebo, že boli vzdelaní, alebo bohatí... - nie, nie. Učeníci musia byť volení čisto Božím vedením. Prirodzeným premýšľaním by Pavel nikdy nebol vybral Timotea. Bol príliš mladý. Bol tiež hanblivý. Pavel musel písať veci ako: „Nehanbi sa za svedectvo nášho Pána, ani za mňa, Jeho väzňa“ {2.Tim.1:8}. A k tomu všetkému mal chronické žalúdočné ťažkosti. Aký to učeník!

Ale Timoteus bol Božou voľbou. Ježiš sa modlil celú noc predtým, ako si vyvolil svojich dvanástich {Luk.6:12-13}. Voľba učeníkov je vážne, duchovné rozhodnutie. Odtiaľ sa začali bunky rozmnožovať. Čím ďalej sme šli, tým sa panstvo Kristovo stávalo dôležitejším - ako to budete ďalej vidieť.

Každý učeník má v týždni sedem nocí, však? (V Argentíne hovoríme o nociach, lebo takmer každý pracuje celý deň).

Jedna noc je venovaná bunke, kde učeník p r i j í m a.

Dve noci dáva. V jednej bunke formuje život novoobrátených, v inej formuje život budúcich vedúcich buniek. Tu vidíte násobiaceho činiteľa, ktorý funguje bez prestania. A tak, keď sa človek stane veriacim, najprv chodí len do jednej bunky, bunky pre deti v Kristovi, čoskoro prejde do bunky, kde sa cvičí pre vedenie. Potom začne pracovať ako samostatný učeník - prijíma zhora a súčasne dáva aj novoobráteným a mladším učeníkom. Nikto nevysychá ustavičným dávaním. Ale nikto nesedí, ani netučnie.

Štvrtú noc týždňa (obyčajne nedeľa) sa všetci stretávame.

Piata noc je venovaná rodine. To je príkaz. Slobodní ľudia musia venovať noc svojim rodičom. Konečne rodinné vzťahy sú veľmi dôležité v učeníctve, toto je nový spôsob života, nielen nový spôsob reči.

Šiesta noc je venovaná oddychu. To je tiež príkaz. Potrebujeme to, lebo keď sme v bunke, zriedkavo sa dostávame do postele pred jednou hodinou v noci. Preto musíme oddychovať pre vec kráľovstva. Kráľ nás potrebuje občerstvených v konaní našej práce. Preto dal Mojžišovi 4. príkazanie. Mnohí kresťania hovoria, že pre nich je nedeľa dňom odpočinku. Ako tak môžu hovoriť? Je to deň, keď sa viac unavia ako inokedy. Ráno vstanú zavčas do nedeľnej školy, potom je dopoludňajšie zhromaždenie, odpoľudnia roznášanie traktátov, potom mládež, potom večerné zhromaždenie. My sme rozdelili štyri zhromaždenia na celý týždeň, oni vtlačia všetky do jedného dňa! To nie je deň odpočinku.

Keď Boh povedal: „Nebudeš konať žiadnu prácu“ {2.Mojž.20:10}, tak to aj myslel. Výrobcovia textilu našívajú štítky, ktoré znejú: „prať tak a tak, žehliť tak a tak...“ a tak ďalej. Keď nás Boh stvoril, povedal: „Jeden deň v týždni musí tento stroj odpočívať“. Lekári a psychiatri by ani zďaleka nezarábali toľko peňazí, keby ľudia robili podľa Božích inštrukcií. Kvôli tomu sme sa prestali schádzať v nedeľu dopoludnia. Potrebujeme spať. Každý ostáva doma a spí do desiatej, alebo jedenástej. Je to iné, ale funguje to. Siedma noc je na zosilnenie. Ak niektorý prvok z ostatných šiestich nocí potrebuje pozornosť, dostane ju túto siedmu noc. Učeník ide k svojmu vedúcemu, aby dostal zvláštnu pomoc v jednej zo svojich slabých oblastí. Alebo ide navštíviť jedného zo svojich vlastných učeníkov.

Raz za mesiac idú všetky bunky spolu na víkend - do prírody - od piatku večera až do nedele dopoludnia. Spolu sa zdieľame, žijeme spolu, vyznávame si navzájom hriechy a budujeme vzťah spoločenstva medzi sebou.

Z toho môžete vidieť, prečo naši ľudia musia byť úplne odovzdaní kráľovstvu! Celý deň, kým pracujú, rozmýšľajú o tom, čo budú robiť pri práci pre kráľovstvo. Sú učeníkmi 24 hodín denne. (Nemyslím, že by som sa mal trápiť tým, že nás budú ľudia napodobňovať bez poddania sa Ježišovi. Nevydržali by v tom veľmi dlho.)

Čo je to bunka? Bunka je prechodný názov pre zhromaždenie viacerých ľudí za určitým

účelom. Nie je to biblické slovo. Správny názov by bol cirkev v domácnosti, ale ľudia nerozumejú, keď používame tento názov. Myslia si, že to znamená prísť do domu a mať tam bohoslužby: pieseň, čítanie Biblie, diskusia, modlitby a rozchod. To však vôbec nie je bunka. (Cirkev v domácnosti začneme prípadne používať potom, keď už raz ľudia zabudnú, aká bola tá stará vec nazývaná cirkvou.)

Asi po roku používania pojmu bunka, zmenili sme názov na malé spoločenstvo, aby sme zdôraznili zdieľanie sa, ktoré je tak veľmi dôležité. Teraz usilovne pracujeme na tom, aby sme v našom zbere skončili s chudobou. Veď konečne, máme byť svetlom sveta. Ako sa môžeme pustiť do sociálnych problémov mimo cirkvi, keď sme ich nevyriešili vo vnútri cirkvi? Niektorí kazatelia sa veľmi zaoberajú politikou, aby dosiahli sociálnu spravodlivosť - ale nemôžu ju dosiahnuť vo svojom vlastnom zbere. Mali by sme začať tam, kde platí naše slovo, kde niekto ho poslúcha.

Začnime s ľuďmi, ktorí majú pod pazuchou Bibliu. Títo musia uskutočniť sociálnu spravodlivosť skôr než ktokoľvek iný. Je to neuveriteľná myšlienka, že jeden brat v zbere má dva televízory, kým iný nemá žiadnu posteľ. Je to neuveriteľné, že jeden má dve alebo viac áut, kým iný musí prejsť každý deň vzdialenosť 20 obytných blokov a potom tam čakať hodinu na autobus. U nás sa to však stále deje. A tak zdôrazňujeme v cirkvi spoločenstvo. Keď skončíme s chudobou vo svojom vlastnom zbere, potom budeme mať autoritu povedať svetu o sociálnej spravodlivosti. Teraz najprv čistíme svoj vlastný dom.

Bunka má od päť do osem ľudí. Ak je len o niečo väčšia, začína byť pre seba malou cirkvou. Chceme, aby cirkev a každý človek v nej si ostali plne vedomí svojej úlohy v tele. (Nie každý v bunke patrí do nášho zboru. Niektorí z nich sú baptisti, nazaráni, alebo katolíci, ktorí náhodou bývajú v tom istom bloku a chcú rásť v učeníctve.)

Vedúci bunky nemá žiadny titul. Odvtedy, ako nás Pán Boh začal obnovovať, sme veľmi opatrní s titulmi. Zatiaľ sme ešte na nikoho nevložili ruky, aby sme ho menovali diakonom, starším, alebo čímkoľvek iným. Predtým sme to robili neustále. Ja som bol „reverend“ (ctihodný), ustanovený slúžiaci brat. Teraz si však uvedomujem, že v prvotnej cirkvi by som nemohol byť dokonca ani diakonom - oni boli viac duchovní, mali viac múdrosti, viac moci, viac darov, viac zo všetkého, ako najvyššie ustanovení ľudia dneška. Môj jediný titul je Nehodný otrok.

Autorita prichádza cez duchovnosť, nie cez tituly. Inak môžete byť sklamaní a ľutovať, že ste niekoho ustanovili za diakona alebo za staršieho. Ak porastie duchovne, učenici sa mu podriadia bez akéhokoľvek titulu. Ak nemá autoritu od Boha, titul „najctihodnejší“ nebude znamenať nič.

Nehovorím, že je to zlé ustanoviť vedúcich, len to hovorím, že je múdre čakať a nechať Boha, aby ich vzbudil k činnosti. Potom na nich ľahko môžeme ukázať.

Bunky sa môžu stretávať kdekoľvek a kedykoľvek. Ak je v byte príliš teplo, môžu ísť na pobrežie, alebo do parku, lebo je ich len päť, alebo osem ľudí. Koľko je hodín, na tom nezáleží. Nie je to ako kostol, ktorý je väčšinou odomknutý len o deviatej v nedeľu dopoludnia a o siedmej v nedeľu večer, a ak netrafíte na tento čas, ste vonku. (Cesta Pánova je úzka, ale nie takto úzka.)

Bunka má na mysli dve dôležité veci: skupiny a poslanie. Býval som kedysi plný úloh. Mal som ciele, ktoré som chcel dosiahnuť a nemohol som si dať čas na to, aby som rozmýšľal o ľuďoch, ktorých som používal na dosiahnutie svojich cieľov. Bol som ako výkonný pracovník v nejakom podniku, ktorý každého zamestnanca vidí len ako stroj, ako nástroj, ktorý je nutný na dosiahnutie zisku. Tomuto postoju som sa naučil od systému, v ktorom som vyrástol. Ako mladý muž som kázaval v malých mestách. Kedykoľvek som prišiel do ústredného úradu svojej denominácie, sotva si ma všimli. Keď som navštívil biblickú školu, nikto mi nepovedal „nazdar“. Šiel som do izieb, navštívil som študentov a to bolo všetko. Keď som sa stal kazateľom veľkého zboru, hneď to bolo iné. Kedykoľvek som prišiel na ústredný úrad alebo biblickú školu – „Och, nazdar, brat Ortiz, odlož si plášť...dáš si šálku čaju?“ Teraz som bol dôležitý pre ich úlohy. Chudák kazateľ, ktorý sa dostane do nemilosti! Zrazu sa stane opäť nikým.

Ale v novom živote učenictva milujeme ľudí bez ohľadu na ich prínos. Každý člen

bunky je dôležitý. Vedúci si uvedomuje, že každý človek má svoje vlastné nároky a nádeje. Bunka slúži potrebám každej osoby. A tak nikoho netreba prosiť aby sa zúčastnil. Nie sú ani takéto telefonáty: „Nezabudni prísť do bunky! Prosím ťa, príď, prosím ťa, slúb, že tam budeš!“ Nie, oni prichádzajú, lebo nemôžu inak. V bunke nachádzajú svoju realizáciu. Bunka naplňa ich spoločenské potreby, ich duchovné potreby, dokonca aj hmotné potreby. Berie ich bremená a problémy, takže potom sú pripravení vziať na seba bremená kráľovstva. Ale bunka nemôže mať na mysli výlučne skupinu. Inak by bola len klubom dobrých ľudí, ktorí chodia spolu na výlety a večierky. Bunka má aj poslanie: Veľké poslanie Pána Ježiša Krista. Musia činiť učeníkov, inak nemajú dôvod existencie. Predsa však toto poslanie nikdy nebude uskutočnené, ak skupina nemá lásku medzi sebou. Tieto dve veci sú navzájom späté.

18. Bunka

„A vošiel do synagógy a hovoril prsto a smelo za tri mesiace hovoriac a presviedčajúc o veciach kráľovstva Božieho.... A to sa dialo dva roky, takže všetci, ktorí bývali v Ázii, počuli slovo Pána Ježiša, Židia aj Gréci“. {Sk.19:8-10}

Čo je na bunke zvláštne? Čím sa líši od modlitebného stretnutia v domácnosti? Má päť súčastí: pobožnosť, diskusia, programovanie, mobilizácia a rozmnožovanie.

Samozrejme, nie všetkých päť súčastí je zrejmých každý týždeň. Jedno stretnutie môže byť celé pobožnosťou, kým nasledujúce je celé venované diskusii. Ale všetkých päť musí byť zahrnutých do života bunky. (Týchto päť súčastí máme zo Skutkov 19, kde Pavol učinil učeníkov v Efeze a oni naplnili celú provinciu Ázie evanjeliom. Uctievali Pána, mali vyučovanie, plánovali ako pracovať vonku, šli na rôzne miesta a založili mnoho nových zborov - niektoré sú spomínané v Zj 2 a 3).

Nemyslím, že by som mal vysvetľovať, čo je to pobožnosť. Modlitba, uctievanie, chvála, vyznávanie, pokorenie sa pred Pánom - toto všetko sú súčasť pobožnosti bunky.

Diskusie je vyučovanie Slova Božieho. Ale robíme to inak, ako si to predstavujete. Nemáme každý týždeň novú lekciu. Jedna lekcia obyčajne trvá dva-tri mesiace. Prečo? Lebo neprechádzame na novú, kým nežijeme podlá starej. Či nám Biblia nehovorí, že máme byť činiteľmi, nie len poslucháčmi? Naša generácia je generáciou poslucháčov. Dôvod je zrejmý: máme veľmi mnoho rečníkov. Ak stále len hovoríme a hovoríme, ľudia nemajú na nič iné čas ako na počúvanie .

Vedecké skúmanie hovorí, že ľudia si pamätajú len dvadsať percent toho, čo počujú - a dokonca aj to strácajú po desiatich dňoch ak niet žiadneho obnovenia. Teda, keď vyjdeme z budovy zhromaždenia, pamätáme si len dvadsať percent kázne - a aj to zabudneme ak to nečiníme. Alebo kým nie je ďalšia kázeň na túto tému. Čo si pamätáte zo svojich školských rokov? Pamätáte si čítanie, písanie, sčítanie a odčítanie, násobenie a delenie, lebo ste to v škole používali. Ale koľko si pamätáte napr. zo zemepisu Číny? Ježiš nepovedal: „Učte ich pozorovať všetko, čo som vám prikázal“, ale povedal: „Učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“. Preto diskusná súčasť našich buniek obsahuje praktizovanie. Takto sme to robili v našom zbere:

V utorok sme mali modlitebné stretnutie. Kázali sme o modlitbe. „Modlite sa ľudia, modlite sa! Modlitba mení život. Modlitba je najdôležitejšia vec“. Ľudia išli domov rozhodnutí modliť sa viac ako kedykoľvek predtým. Vo štvrtok prišli znova na biblickú hodinu. Boli sme práve uprostred knihy Nehemiáša, kde sa hovorí o rozbitých múroch Jeruzalema a ako ich Nehemiáš opravoval. „Aký to bol človek! Potrebujeme dnes viac takých ľudí ako bol Nehemiáš“. A tak ľudia zabudli na modlitbu a mysleli na napodobňovanie Nehemiáša. Potom bola nedeľná škola. Študovali tam stánok zhromaždenia so všetkými krásnymi predobrazmi Krista na nádvoľoch, svätyňa.... och, to je skutočne tiež dôležité. Potom však išli hneď na dopoludňajšie bohoslužby, kde som kázal o svätosti: „Bez svätosti sa nemôžeme páčiť Pánovi!“, hovoril som im. „Boh chce svätých ľudí“. Tak išli domov premýšľajúc o svätosti a zabudli všetko o modlitbe, o Nehemiášovi a stánku zmluvy. V

nedeľu večer prišli znovu a počuli: „Pán príde skoro! Musíme sa pripraviť na druhý príchod Krista!“

Takto to bolo roky a roky. Čo mohli robiť iné, ako počúvať? Päť kázni do týždňa, päťdesiatdva týždňov do roka - 260 kázni! Boli by na tom lepšie, keby si boli povedali: Budem počúvať túto jednu kázeň a neprídem do zhromaždenia skôr, kým ju neuskutočním vo svojom živote.

Teraz už máme len štyri alebo päť kázni do roka. Odvtedy, čo sme začali s učením r.1971, mali sme menej ako 20 lekcí. Ale cirkev je celkom zmenená. Prečo? Uskutočňujeme totiž to, čo počujeme. To je skutočný zmysel - cieľ Slova. Učenie, ktoré potrebujeme vo svojom živote nie je natoľko článkom viery alebo vyznania, nakoľko je konaním.

Počujte, čo Pavol povedal Títovi: „Ale ty hovor, čo sa svedčí zdravému učeniu“ (sem patrí teológia Svätej Trojice? Nie!). „Starší muži nech sú triezvi, vážni, rozumní, zdraví vo viere, v láske trpezlivosti. Staršie ženy tak podobne v držaní sa, ako sa svedčí svätým, nie ohováračné ani zotročené mnohým vínom, ktoré sa učia, čo je dobré a krásne, aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti, aby boli rozumné, cudné, opatrujúce domácnosť, dobré, podriaďujúce sa vlastným mužom, aby sa nerúhali Slovu Božiemu.... Sluhovia nech sa podriaďujú vlastným pánom a snažia sa im páčiť vo všetkom, nech neodvrávajú... Napomínaj ich, aby sa podriaďovali kniežatám a vrchnostiam a aby ich poslúchali a boli hotoví ku každému dobrému skutku“ {Tít.2:1-6; 2:9; 3:1}.

Aké to zdravé učenie! Nemá veľa dočinenia s utrpením pred vytrhnutím cirkvi alebo Tisícročným kráľovstvom, ale je to fantastické učenie.

Čo je to vierovyznanie? Výrok našej viery vo filozofických definíciách.

Čo je to zdravé učenie? Zamestnanec, ktorý neodvráva.

Je mnoho dobrých diakonov v zboroch, ktorí podpisujú články viery každý rok – veria v narodenie z panny a vo všetko ostatné - ale nepraktizujú zdravé učenie. Stále jazdia o 20km za hod. rýchlejšie, ako je povolená hranica, nemajú vôbec v úmysle byť podriadenými kniežatám a vrchnostiam, ak to nie je pre nich výhodné.

Peter povedal manželom, aby „bývali a zachádzali so svojimi manželkami rozumne ako so slabšou nádobou ženskou, preukazujúc im úctu ako tiež spoludedičom milosti života“ {1.Petr. 3:7}. Mnohí kazatelia a diakoni, ktorí majú správnu celú svoju teológiu, nemajú radi tento druh zdravého učenia.

„Ženy, podriaďte sa svojim vlastným mužom“, povedal Peter v 1.verši tej istej kapitoly. Máme diakonky, ktoré to robia opačne.

Všetky tieto problémy prejednávame v bunkách. Povedzme, že lekcia je o manželoch. Prvý týždeň prediskutujeme celú tému lekcie. Druhý týždeň sa k nej vrátíme v otázkach a odpovediach, aby bolo isté, že každý rozumie, čo je to manžel a aký má mať vzťah ku svojej žene a ku svojim deťom. Tretí týždeň začíname znovu prvým bodom lekcie: „Manžel je hlavou domácnosti“. Diskutujeme o tom, ako to uviesť do praxe. Vedúci sa obracia na Róberta a hovorí: „Tak Róbert, si ty naozaj hlavou svojej domácnosti?“

„No, musím sa priznať“, hovorí Róbert, „že v poslednom čase sme mali v tom naozaj problém. Zdá sa mi, že nie som hlavou domácnosti, lebo neviem, ako to vyriešiť“.

„Čo sa stalo?“

„Nuž, nedávno mi zomrel svokor, ktorý mal veľkého psa, ktorého mal veľmi rád. Svokru sme museli nasťahovať k nám a samozrejme s ňou aj toho psa, lebo je to pamiatka na jej manžela. Problém je v tom, že náš byt je príliš malý pre psa. A tak sa o tom dohadujeme. Ja hovorím, že pes musí preč. Moja žena vraví: „Chúďa mamička, už je taká stará. Pes jej pripomína otecka. Prosím ťa, buď taký láskavý a nechaj ho tu“. Nevieme sa pohnúť z miesta - ani neviem, či tam chcem bývať.“

Nieko v bunke hovorí: „Počuj, Róbert, môžem ti pomôcť. Bývam na predmestí a mám veľký kus zeme. Nejaký čas sa o toho psa postarám“.

Ale vedúci hovorí: „Nie, Róbert, možno Boh poslal toho psa, aby vás doma niečomu naučil. Počuj, doma nie si hlavou, ale to nie pre to, pre čo si myslíš ty. Hlava nie je len

niekto, kto každému dáva rozkazy. Hlava je niekto, kto dáva riešenia, kto vymyslí, čo treba urobiť."

„Ako môže pes stáť za celé to trápenie? Rozbíja celú rodinu a nie je to ani človek".

A niekto iný hovorí: „Počuj, Róbert, možno by pes naozaj nemal byť v byte, možno máš pravdu. Ale možno ťa Boh chce naučiť, aby si mal rád toho psa. Nože, Róbert, strácaš svoju manželku a robíš nešťastnou starú ženu. Problém v skutočnosti nie je so psom, ale s tebou".

Róbert hovorí: „Ach nie, ja nemôžem!"

„Netráp sa", hovorí vedúci. „Budeme sa za teba modliť, aby ti Boh dal silu prijať toho psa. Pod' sem a sadni si do stredu miestnosti". Všetci sa zhromaždíme okolo neho a vkladáme na neho ruky a modlíme sa: „Bože, daj mu víťazstvo nad psom. Daj, aby miloval svoju ženu a svoju svokru. Prosíme, pomôž mu..." Róbert začína plakať. Nakoniec hovorí: „Dobre, myslím, že teraz to už dokážem."

„Dobre", hovoríme. „Teraz, keď prídeš domov, zastav sa v obchode a kúp psovi novú rohožku! Ak nemáš peniaze, my ti nejaké dáme. Musíš sa naučiť psa milovať. Teraz vypracúvaš riešenie problému svojej domácnosti".

To, čo Róbert nevie, je to, že v tej chvíli je jeho manželka s mojou manželkou v inej bunke. Ona tiež rozpráva príbeh so psom. A moja žena hovorí: „Počuj, on je hlavou vašej domácnosti a vy sa mu musíte podriaďovať. Teraz sa mu musí podriaďovať dokonca aj tvoja matka. Ak hovorí, že so psom preč, tak so psom preč. Prečo nehľadáš pre psa iné miesto, kde by mohol byť a vy s matkou by ste ho mohli vidieť raz, alebo dvakrát týždenne?"

„Nikdy som na to nemyslela", hovorí. „On je naozaj hlavou a my ho musíme poslúchať. Porozprávam sa o tom s mamkou".

Ide domov a presvedčí svoju matku, aby dala psa preč. Asi v tom čase Róbert vchádza s novou rohožkou pre psa!

Takéto veci nemôžete uskutočniť na nedeľnom dopoludňajšom zhromaždení.

Keď skončíme modlitby za Róberta tento tretí týždeň začneme s Filipom a potom s ostatnými. (Teraz vidíte, prečo stretnutia bunky trvajú štyri až šesť hodín).

Nasledujúci týždeň počujeme správu o tom, čo sa stalo. Róbert hovorí: „Neuveríte mi, čo sa stalo, keď som prišiel domov....!"

Radujeme sa spoločne.

Piaty týždeň pokračujeme bodom 2. „Muž musí milovať svoju ženu". Tu prichádza mystická časť manželstva. Každý z nás nesie domov svojej manželke ružu alebo škatuľku cukríkov a domov sa stáva nebom.

Postupne prídeme k tretiemu bodu lekcie: „Manželia sa musia starať o svoju rodinu". Všetci sa sťažujeme na infláciu. Ale potom niekto hovorí ako on so susedmi kupuje zemiaky a mäso vo veľkom a tak šetrí peniaze. Niekto iný ukáže, ako robiť rozpočet lepšie, aby bol lepší prehľad o peniazoch, ktoré máme.

Ako vidíte, bunky nie sú určené len na rozprávanie o nebi a serafínoch. Hovoríme o životných nákladoch, o politike, o všetkom, lebo sme integrované (zjednotené, spojené) osobnosti. Nie sme len „duše". V kráľovstve Božom neexistujú také veci, ako duchovné evanjelium a sociálne evanjelium. To všetko je jedno evanjelium kráľovstva.

Vo všetkých mojich ilustráciách môžete vidieť, aké dôležité je podriadenie sa. Ak má Róbert napr. protiviacu ducha, nič nefunguje. Zlomenosť nie je záležitosťou slz, je to záležitosť poslušnosti. Videl som ľudí, ktorí spotrebovali mnoho vreckoviek na zhromaždení a predsa neboli zlomení. Nepotrebujeme toľko plakať, ako poslúchať. Poslušnosť a poddanosť sú samozrejme prítomné vtedy, keď je prítomná láska a dôvera.

Konečne, po dvoch alebo troch mesiacoch končíme lekcii o manželoch. Ale všetky domácnosti sú zrevolucionizované. Stali sme sa činiteľmi Slova.

Bunky sú skutočnými kosťami a svalmi cirkvi. Nedeľné zhromaždenie je len pokožkou. Vnútorne bunky musia byť mocné a zdravé, lebo inak pokožka postupne odumrie. Ale keď bunky žijú a celých 24 hodín činia učeníkov po celom meste, zhromaždenia žiaria a kypia zdravím. Robme to, čo prikázal Ježiš. Obráťme cirkev správnou stranou nahor a začneme nový život učeníctva.

19. Zaslúbenie Otcovo: Nové srdce

„A hľa, ja posielam zaslúbenie svojho Otca na vás, a vy budte v meste Jeruzaleme, dokiaľ nebudete odiatí do moci z výsosti“. {Luk.24:49}

Všetko, čo som doteraz povedal, je dôležité pre obnovu cirkvi. Ale prv, ako sa obnova uskutoční, myslím, že musíme rozumieť Otcovmu zaslúbeniu a poznať ho. Teda účelom týchto dvoch nasledujúcich kapitol je predovšetkým povzbudiť, vyzvať vás, oznámiť vám, že obnova tohto zaslúbenia prichádza. Druhým účelom je to, aby sme boli pokornejší vo vzájomných vzťahoch ako bratia a sestry.

Keď Ježiš hovoril o Otcovom zaslúbení, nepovedal: „Hľa, pošlem vám jedno zo zaslúbení Otca“. (Niektorí kazatelia hovoria, že je 6 000 zaslúbení, iní že je 3 000. Ja neviem.) Ale Ježišovi učeníci dokonale rozumeli, čo tým myslel, keď povedal: „Pošlem vám zaslúbenie svojho Otca“. Dnes môžeme poznať a rozumieť Otcovmu zaslúbeniu, lebo Písmo o tom hovorí jasne a s určitosťou. Ale máme s tým problémy, hoci Biblia o tom hovorí od 1.Mojžišovej až po Malachiáša. Ak by ste sa boli spýtali ktoréhokoľvek Žida, bol by vám vedel odpovedať. Ale my sme urobili z Písma toľko problémov a učení, že nevieme, kde sa ktoré učenie hodí a kde sa jedno začína a iné končí. A tak nato, aby sme rozumeli zaslúbeniam, musíme ísť späť k Adamovi a Eve.

Niektorí hovoria, že keby Adam a Eva neboli padli, tešili by sme sa inakšiemu životu. Alebo niektorí hovoria: „Och, keby som bol býval taký nevinný, ako bol Adam.“ On bol nevinný, ale zlyhal. Nevinnosť nedáva záruku úspechu. Keby Adam a Eva neboli zlyhali, bol by zlyhal Ábel alebo Kain, alebo iní. Lebo človek bol stvorený so schopnosťou zlyhať. Keď Boh stvoril človeka, vedel, že človek zlyhá. Ale v tom, že dovolil neúspech, bol zámer - osláviť sa ničím.

Prv, ako Adam a Eva padli, Boh im povedal, že nesmú jesť ovocie z určitého stromu, ale oni to predsa len urobili. Človek si začal uvedomovať dobro a zlo a bol povinný rozhodnúť sa, čo bude robiť. Bol však taký slabý, že nebol schopný činiť dobré a odmietnuť zlé. Jeho svedomie ho stále obviňovalo z jeho neúspechov.

„Čo môžem robiť?“ plakal. „Ako sa môžem páčiť Bohu? Poznám dobrú cestu, poznám zlú cestu. Chcem robiť dobrú vec, ale robím zlé. Ó, Bože, toto nie je život! Ako môžem splniť Tvoje požiadavky?“

Potom Boh poslal Mojžišov zákon, bolo to písané Slovo. Bolo jasné a mocné so všetkými prikázaniami a zákazmi. Ľudia sa prišli pozrieť, či kameň má pre nich nejaké potešenie. Čítali na kameni, ale tam boli stále rovnaké požiadavky a rovnaké príkazy. Mali rovnaké neúspechy, rovnaké problémy. Oni naozaj chceli plniť Božie požiadavky a žiť vo svätosti, ale nemohli, nevládali. Zdalo sa, že nezáleží na tom, čo robia, alebo ako sa veľmi snažia, nikdy nemohli žiť život, ktorý by sa páčil Bohu. Boh teda sľúbil, že urobí niečo, aby pomohol svojmu ľudu. Toto zaslúbenie je v celom Písme. Celá Biblia je založená na zaslúbení Otcovom. V Jerem.31:31-34 sľubuje: „Hľa, idú dni, hovorí Hospodin, že učiním s domom Izraelovým a s domom Júdovým novú zmluvu. Nie takú zmluvu, akú som učinil s ich otcami toho dňa, ktorého som ich pojal za ruku, aby som ich vyviedol z Egyptskej zeme, ktorú to zmluvu oni zrušili, hoci som sa ja bol stal ich manželom, hovorí Hospodin. Lebo toto je zmluva, ktorú učiním s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Hospodin: Dám svoj zákon do ich vnútorností a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom a oni mi budú ľuďmi. A nebudú už viacej učiť druh druhu ani brat brata hovoriac: Poznajte Hospodina! Lebo ma budú poznať všetci od najmenšieho z nich do najväčšieho z nich, hovorí Hospodin, pretože odpustím ich nepravosť a na ich hriech si viac nespomeniem.“

Boh povedal, že táto nová zmluva bude úplne odlišná od zmluvy, ktorú On učinil, keď vyviedol svoj ľud z Egypta. To už nebude prikázanie zvonku, ale nabádanie zvnútra. On povedal: „Dám svoj zákon do ich vnútorností, napíšem ho na ich srdce...“

Jedinou časťou Novej zmluvy, ktorú kážeme je obyčajne tá ďalšia časť: „Odpustím ich nepravosť a na ich hriech viac nespomeniem“. Ale Nová zmluva znamená viac! Aký je

rozdiel medzi prijatím príkazu zvonku a nabádaním zvnútra? Možno vám táto ilustrácia pomôže pochopiť.

Keď matka povie svojim dcéram, aby pomáhali v domácnosti, nechcú, majú námietky, nechcú, aby ich nútila do nejakej činnosti. Keď však prvýkrát privedú domov svojho chlapca, sú ochotné upratať, urobiť čokoľvek, o čo ich matka požiada. Teraz je tam nabádanie znútra.

Takto chce Boh, aby sme Mu slúžili - ochotne. Ale Desatoro je len slabý tieň Božej vôle, je to len povrch. V kázni na vrchu Ježiš povedal: „Počuli ste, že bolo povedané: „Budeš milovať svojho blížneho a nenávidieť svojho nepriateľa“ {Mat.5:43}. Ale Božia vôľa ide oveľa ďalej, ako toto. Dokonca ani prísne zachovávanie Božieho zákona Ho naozaj nevyvyšuje, lebo vidí, že ľudia Mu slúžia z povinnosti, lebo sú prinútení. Ľudia, ktorí slúžia Bohu preto, lebo písmo zákona ich núti, aby Mu slúžili, sú ešte pod Starou zmluvou. Hovorí: „Pokúšal som sa robiť to alebo ono“. Hovorí, že nedokážu robiť to, čo je správne. Žijú pod súdom. Dokonca, aj keď spievajú a chvália a sú osobne Božími ľuďmi, predsa majú veľké pochybnosti, problémy a boje. V cirkvi robia krásne veci, ale keď prídete k nim domov, zistíte, aké majú problémy. Žijú v Starej zmluve.

Niektorí ľudia si myslia, že Stará zmluva je Starý zákon a Nová zmluva je Nový zákon. To je nesprávne. Stará zmluva je písaný zákon. Nová zmluva je nové **s r d c e**.

Ezechiel 36:26-27: „A dám vám nové srdce a nového ducha dám do vášho vnútra a odstránim to kamenné srdce z vášho tela a dám vám srdce z mäsa. A dám svojho Ducha do vášho vnútra a učiním to, aby ste chodili v mojich ustanoveniach a ostríhali moje súdy a činili ich“.

Boh nepovedal: „Dám vám nový etický kód, nový zoznam prikázaní“. Nie, On povedal, že nám dá nové srdce - moderná jednotka so vstavanou Jeho vôľou. Toto nie je to, čo robíme my sami. Učenie sa Božích prikázaní naspamäť neznamená, že ich máme vo svojom srdci. V Starej zmluve sa človek učil Božie prikázania a predsa ich nevedel poslúchať. Niektorí ľudia aj dnes používajú svoje staré srdce, hoci dostali nové srdce, keď sa znovu zrodili. Len s novým srdcom, v ktorom je Slovo Božie, človek môže konečne plniť Božie požiadavky. Môže ich však plniť len skrze Božiu milosť. Toto nie je pozičná alebo teoretická milosť, je to praktická milosť. Je to dynamický vzťah s Bohom, lebo On spôsobuje, že chodíme podľa Jeho vôle skrze Jeho Svätého Ducha.

Musíme rozumieť, že Stará zmluva je založená na písaných zákonoch, ktoré treba poslúchať. Nová zmluva je založená na dare Svätého Ducha, ktorého treba nasledovať. Ak tomuto porozumíte, budete najšťastnejším človekom na svete, a budete žiť nový život.

Duch Svätý je celá Božia vôľa, nie len jej súčasť, ako bola Stará zmluva. V Starej zmluve sa ľuďom hovorilo: Nekradni, nesmilni, neklam... V deň Letníc Peter nedostal zvitok s novými veršami a na ňom prikázania. Nie. Učeníci prijali Ducha Zaslúbenia Otcovho, tak ako slúbil Ježiš. Ježiš často hovoril o zaslúbení. V Jánovi 14:26 povedal: „Ale Tešiteľ, Svätý Duch, ktorého pošle Otec v mojom mene, Ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“. Keď prijali Svätého Ducha, celý ich život sa zmenil. Začali žiť život nad požiadavky zákona. Úžasné! Začali si deliť vzájomne veci, začali sa navzájom milovať, radovať sa i keď boli prenasledovaní. Nemali Biblie, žiadne materiály nedeľnej školy, žiadne magnetofóny... Mali len to, čo im dal Duch Boží - vieru, ktorá pôsobila, že chodili po Božích cestách. Preto mohli spievať vo väzení, hoci boli zbití a v reťaziach. Pozrime sa, čo táto vstavaná jednotka nového srdca znamenala v prvotnej cirkvi: „a vidieť zjavne na vás, že ste listom Kristovým, napísaným nie čeridlom, ale Duchom živého Boha, nie na kamenných doskách, ale na doskách srdca mäsitých... ale naša dostatočnosť je z Boha, ktorý nás aj učinil dostatočných za služobníkov Novej zmluvy, nie litery, ale Ducha, lebo litera zabíja, ale Duch oživuje.“ {2.Kor.3:3,6}.

Ty a ja sme tiež listom Kristovým, ktorý pre svet napísal Duch Svätý. To je Otcovo Zaslúbenie.

Listy Ducha môžeme písať len vtedy, keď sme služobníkmi Novej zmluvy. Ak sme služobníkmi Starej zmluvy, môžeme ich písať len na papieri, nie vo svojom srdci. Ktorýkoľvek seminár, alebo biblická škola dokáže urobiť služobníkov litery Starej zmluvy.

Ale len Boh dokáže urobiť služobníkov Ducha v Novej zmluve! Služba Ducha je dávať Ducha a nie hovoriť: „Pozri sa, čo hovorí zákon a rob to!”

Každý kresťan by sa mal pýtať sám seba: „Komu slúžim? Litere, čo zabíja, alebo Duchu, ktorý dáva život?”

Musím vyznať, že celé roky som ľudí zabíjal. Mal som službu odsúdenia literou. Hoci som bol veľmi úprimný a robil som, čo som najlepšie vedel, väčšina služby bola len starozmluvného typu.

Ak slúžime litere zákona, zabíjame, alebo odsudzujeme. Ak slúžime Duchu, dávame ľuďom život. Dávame im schopnosť konať Božiu vôľu. To je výzva Otcovho zaslúbenia, ktorým je Duch Svätý v Novej zmluve.

20. Zaslúbenie Otcovo: Nová moc

„Lebo kráľovstvo Božie nezáleží v slove, ale v moci”. {1.Kor.4:20}

Často sa zdá, že človek, ktorý pozná najviac veršov z Biblie a ten, ktorý vie tie verše najlepšie vysvetliť, je najpopulárnejší kazateľ, alebo najduchovnejší laik. Ale nie je to tak, ako by to malo byť.

Toto nehovorím proti Biblii. Kladiem toto drahé slovo na miesto, kde bude svietiť najjasnejšie. Ak položíte svietnik pod stôl, nikto ho nebude vidieť, ak si ho položíte do oka, spáli vás. Sviečku musíte položiť na svoje miesto, na svietnik, do stredu stola.

Ak položíme Bibliu pod stôl, je na nesprávnom mieste. Ak ju položíme nad Svätého Ducha, je na nesprávnom mieste. Musíme ju položiť tam, kde ju chce položiť Boh. To je kniha, ktorá nás vedie ku skutočnej pravde. Čím viac čítam Písmo, tým mám väčší smäd po veciach, o ktorých Písmo hovorí.

Svätá kniha je prostriedkom a nie sama o sebe cieľom. Myslím, že mnohí z nás urobili z Písma modlu. Keby mudrci miesto Ježiša boli uctievali hviezdu, boli by vytvorili modlu. Hviezda bola len pomôckou, ktorá ich mala priviesť k Ježišovi, bola tieňom reality.

Existujú výtlacky Nového zákona s „pomôckami” vpredu, alebo vzadu: „Ak si smutný, čítaj Žalm 23.” „Ak si v trápení, čítaj Žalm 46.” Služobníci Starej zmluvy.

Dávame tieň reality. Pavol dával realitu, o ktorej tieň hovorí. Môžeme byť služobníkmi tieňa, alebo reálnej veci. Ak budeme nasledovať učenie Biblie, získame vec, ktorá je reálna.

Musíme slúžiť Duchu. Musíme slúžiť realite.

Ak dávame verš o pokoji slúžime tieňu. Ale ak dávame pokoj, slúžime realite. Dávať realitu je možné, ak nasledujeme Ducha. Ježiš povedal, keď vysielal sedemdesiatich: „A do ktoréhokoľvek domu vojdete, najprv tam povedzte: Pokoj tomuto domu! A ak tam bude syn pokoja, váš pokoj spočinie na ňom, inak sa navráti k vám” {Luk.10:5-6}. Učeníci nedávali verše o pokoji, ale samotný pokoj.

Nová zmluva namiesto rečí o láske, uvádza lásku do činnosti. Ovocie Ducha - láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť - je oveľa viac ako zákon. V skutočnosti láska je naplnením zákona. Ak máte lásku, máte aj ostatné ovocie! Ovocie Ducha je ovocím Novej zmluvy. Ak len rozprávame o pokoji, ak len rozprávame o láske, ak len dávame nejaké verše z Písma o týchto veciach, v skutočnosti slúžime tieňu pokoja a lásky. Ale ak dávame pokoj a dávame lásku, dávame realitu tých vecí.

To je rozdiel medzi Starou a Novou zmluvou. Litera je tieňom reality. Duch je realita.

Realita v Starej zmluve bola za oponou. Za oponou bola truhla zmluvy a v nej bola Áronova palica. Áronova vyschnutá palica, ktorá zakvitla a vydala ovocie, predstavuje obnovenie autority Novej zmluvy. Je to vstavaný zákon, o ktorom som hovoril vyššie.

„Nedotýkajte sa. Čerstvo natreté”. To je zákon, ale nemôžeme odolať a dotýkame sa.

Zákon hovorí: „Neodhadzujte odpadky”, ale odhadzujeme odpadky. Zákon je dobrý, ale nemôže nás zdržať od konania, čo by sme nemali. Duch Svätý nás však uschopňuje naplniť zákon Novej zmluvy: Rim.8:1-4 „A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí

nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti. Lebo to, čo nebolo možné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha."

Je na vás, či sa chcete aj naďalej držať Starej zmluvy. Ale toto sú dni, keď Duch Svätý pracuje na obnove autority Novej zmluvy. Kristovo vedenie v Cirkvi sa obnovuje. On bol stále Hlavou, ale my sme neboli vždy pripojení ako k Hlave. Obnovuje sa chvála. Obnovuje sa uctievanie. Obnovujú sa dary Ducha. Ale najväčšie, čo sa obnovuje, je Zaslúbenie Otca v Jeho plnosti: Nová zmluva.

Ľudia, ktorí sú vedení Duchom, nehlasujú žiadne falošné učenie. Falošné učenie vytvárajú tí, ktorí študujú Písmo a zneužívajú ho. Pozrite, koľko existuje rozličných učení a všetky sa hlásia k Písmu. Mormoni, Adventisti siedmeho dňa, LetničnÍ, Presbyteriáni, Baptisti... Takmer každý rok počujeme o novom učení, ktoré sa práve vytvorilo - všetko z Písma.

Ale samotné Písmo nie je nebezpečné. Ja verím v použitie Písma. A teda toto učenie by sa mohlo zdať nebezpečným pre niektorých ľudí: Nová zmluva je Duch, Stará zmluva je písaná litera.

Potrebujeme hovoriť slovo Ducha a života, a nielen opakovať písané slovo. Naplnenie Slova prostredníctvom Života, ktorý On vkladá do nás. Ježiš povedal: „Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo „Rieky živej vody potečú z jeho vnútra.“ Ale to povedal o Duchu...” {Ján 7:38-39}. To je zaslúbenie Otca. Z vnútra je prameň života - nie v čítaní a v pokúšaní sa naplniť Písmo!

Jedna vec je hľadať pohár vody, iná vec je mať rieky vody vo vnútri. Plnosť Otcovho zaslúbenia je omnoho viac, ako „malý“ krst Duchom Svätým, ktorý sme zdedili od našich drahých letničných bratov (ja som jeden z nich). V prvých dňoch tohto storočia začal Svätý Duch znovu hýbať Cirkvou a letničnÍ sa dali dohromady, aby vytvorili výrok viery. Ustanovili skúsenosť, ktorá sa práve začala obnovovať. Povedali niečo takéto (mysliac na Jeho Cirkev): „Veríme v krst Svätým Duchom podľa Skutkov 2:4.“

Ak veríte len v Sk.2:4, prijímate len Sk.2:4. A čo Skutky 5:6-9; 5:31-32? Čo so zdieľaním sa, predávaním, atď.? Nevenujeme týmto veršom mnoho pozornosti. To je problém. „Prečo si tak mnoho rokov vyhlasoval" spýtal som sa sám seba „že veríš v Sk.2:4" a nie „Verím všetkému od Genezis po Zjavenie?" Teda ak máte tento výrok viery, čítajte Sk.2:4 a povedzte: „Verím v krst Svätým Duchom podľa Písma od Genezis po Zjavenie". Skutky 2:4 sú len veľmi malou časťou toho, čo Zaslúbenie Otcovo naozaj je.

Nemôžeme poprieť, že Boh používal letničnú cirkev v tomto storočí! Nemôžeme poprieť, že je to najrýchlejšie rastúca denominácia v celej latinskej Amerike. Vyniesla na svetlo čosi, čo bolo roky ukryté. Letničná cirkev zdôrazňuje dosiahnuteľnosť darov Ducha dnes. Ale smutnou vecou je to, že keď človek robí z učenia denomináciu, stráca ostatné učenia. Lebo pravda je v Ježišovi celej Cirkvi, nie len v jednej časti Cirkvi. Ježiš dáva každému vedúcemu Cirkvi jeden kus skladačky. Keby každý z nás prišiel s jedným kúskom skladačky, mohli by sme vidieť celý obraz. Ale človek, ktorý má skúsenosť a z toho urobí denomináciu, pokračuje zlou cestou. Katolícka cirkev konala nesprávne, keď vylúčila Martina Luthera. Keby ho boli počúvali, celá katolícka cirkev mohla byť obnovená. Ako veľa synov, verných Matke Cirkvi, bolo vyhodených, lebo s nimi nesúhlasili?

Ale my, veriaci v evanjelium, robíme to isté. Len tých počítame za svojich, ktorí rozmyšľajú ako my. Ale počúvajte, keby letničná cirkev bola šírla lásku tak, ako šírla hovorenie jazykmi, svet by bol v tomto storočí písal inú históriu. Keby letničná cirkev s úspechom, ktorý mala, zvlášť v Treťom svete, bola položila na ovocie Ducha podľa Gal.5:22-23 taký dôraz ako na jazyky, svet by bol prežil revolúciu. Začali sme Duchom, ale skončili sme literou a hádali sa medzi sebou.

Tak čo je teda ten „malý“ krst Svätým Duchom v porovnaní so Zaslúbením Otca? Uctievanie Boha v jazykoch, to je dobre. Ale to ešte nie je Zaslúbenie Otca. Skúsenosť, ktorú sme mali, je ako vstúpenie do rieky po členky. Samozrejme, že ľudia, ktorí žijú na

púšti - vyschnutí, roky a roky smädní po vode - majú pocit, že toto je plnosť, keď sa brodia vo vode. Ale ostávajú pri tom. Keď my hovoríme svojim deťom: „Podme k rieke!“ myslíme tým riečny breh. Ale keď Boh hovorí: „Podme k rieke“, myslí sa tým do rieky.

Niekedy príde evanjelista a čľapká sa v tej vode. Všetci sme mokří a kričíme: „Prebudenie! Prebudenie!“ Ale on odíde a my sme znovu vo vode len po členky. Mali sme mnoho skúseností. Musíme ísť do rieky, kým neprestaneme cítiť dno, kým nie sme unášaní riekou. Rieka Božia nás unáša, lebo ona ide tam, kam ide Boh. Dnes v mnohých ohľadoch m y riadime Ducha. To preto, lebo sa stále dotýkame dna - a tak môžeme ísť tam, kam chceme. Ale keď budeme plávať, rieka nás vezme tam, kde nás ona chce mať.

Rieka je Nová zmluva.

V Biblii je len jedno zaslúbenie - Zaslúbenie Otca, Duch Svätý. Všetky ostatné zaslúbenia sú jeho prítokmi. Ale chvála Pánovi, ak sme verní v „malom“ krste Duchom, Boh nám dá ten plný krst.

|

